MARK LAWRENCE

DİKENLİKLER PRENSİ

PARÇALANMIŞ İMPARATORLUK SERİSİ -1

Sisters Planet

PEGASUS

DİKENLİKLER PRENSİNDEN SAKININ

Dokuz yaşında annesinin ve kardeşinin gözleri önünde öldürülmelerini izledi. On üç yaşında kana susamış bir haydut çetesinin başındaydı.

Prens Honorous Jorg Ancrath'ın sırt çevirdiği şehre dönme vakti gelmiştir. Kont Renar'ın annesini ve kardeşini öldürmesini dikenliklerde kapana kısılmış bir şekilde izlediği günden beri intikam ateşiyle yanmaktadır. Hayat ve ölüm onun için bir oyundan ibarettir ve kaybedecek hiçbir şeyi yoktur.

Ancak babasının hisarında onu başka bir ihanet beklemektedir. Kalleşlik ve kara büyü. İradesi ne kadar güçlü olursa olsun, genç bir adam hayal bile edemediği kadar güçlü düşmanlarını alt edebilir mi?

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-343-482-5

Pegasus Yayınları: 1017
Bestseller Roman: 445

DİKENLİKLER PRENSİ
MARK LAWRENCE
Özgün Adı: Prince of Thorns

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Kemal Kuçukgedik
Düzelti: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mart 2015
ISBN: 978-605-343-482-5

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015
Copyright © 2011, Bobalinga, Ltd.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla SHEIL LAND ASSOCIATES'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Cumhuriyet Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

MARK LAWRENCE

Parçalanmış İmparatorluk Üçlemesi
Birinci Kitap

DİKENLİKLER PRENSİ

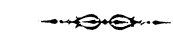
İngilizceden Çeviren:
M. KEREM SANATEL

PEGASUS YAYINLARI

Destekleri ve yardımları için
Helen Mazarakis ile Sharon Mack'e teşekkür ederim.

Celyn'e, sağlam bağlar asla kopmaz.

1

Kuzgunlar! Eksik olmazdı kuzgunlar. Yaralı birisi daha ölmeden kilisenin saçaklarına tünerlerdi. Rike'ın ellerden parmakları, parmaklardan da yüzükleri toplamayı bitirmesine kalmadan. Darağacına yaslanıp kuşlara baş salladım, kara bir sıra halinde bir düzineydiler, bilgece bakışlarla gözetliyorlardı.

Kasaba meydanında kan gövdeyi götürüyordu. Oluklardan kan akıyordu, kaldırım taşları kanlıydı, çeşmelerde kan. Cesetler türlü biçimlerde saçılmıştı. Bazılarının hali gülünçtü, eksik parmaklarıyla göğe uzanır gibi; bazısı huzur içindeydi, yaralarını tutup iki büklüm kalakalmış. Yaralılar kıvrandıkça üstlerinden sinekler havalanıyordu. Bir o yana bir bu yana uçuştukça, kâh körlemesine kâh kurnazca, vızıltılarıyla birbirlerini ele veriyorlardı.

"Su! Su!" Ölmek üzereyken hep su isterler. Tuhaftır, beni susatan şeyse öldürmektir.

Mabberton'da böyleydi. Tırpanları ve baltalarıyla yere serilmiş iki yüz ölü çiftçi. Hâlbuki, bu bizim işimiz diye onları uyarmıştım. Önderleri Bovid Tor'a söylemiştim bunu. Onlara bir şans tanımıştım, hep tanırım. Ama yok. İllaki kan dökülsün, kıyım olsun istediler. İstedikleri oldu.

Savaş, dostlarım, güzelim bir şeydir. Aksini söyleyenler kaybeder. İç organları kucağında, çeşmeye yaslanmış halde yatan ihtiyar Bovid'e zahmet edip sorsam, muhtemelen benimle aynı fikirde olmazdı. Ama bakın anlaşmazlık onu ne hallere düşürdü.

"Çulsuz çiftlik kurtçukları." Rike bir avuç kopmuş parmağı Bovid'in yarık karnına bıraktı. Yanıma yaklaşıp ganimetlerini gösterdi, sanki benim hatammış gibi. "Şu hale bak! Bir tane altın yüzük. Bir tanecik! Koskoca köyde bir tane salak altın yüzük. Piç kurularımı diriltip yine pataklayasım var. Zikindirik bataklık çiftçileri."

Mümkün olsa yapardı, puştun tekiydi, hem de açgözlüsünden. Onunla göz göze geldim. "Sakin ol, Birader Rike. Mabberton'da altından başka ganimetler de var."

Onu bakışlarımla uyardım. Küfürlü konuşması ortamın sihrini bozuyordu; öte yandan ona haşin davranmak zorundaydım. Rike bir muharebenin ertesinde daima gergin olurdu, daha fazlasını isterdi. Ona, daha fazlasını temin edeceğimi vaat eden bir ifadeyle baktım. Altından kalkabileceğinden daha fazlasını. Homurdandı, kanlı yüzüğünü zulasına attı ve bıçağını kemerine geri soktu.

Tam o sırada Makin yanımıza geldi, zırh eldivenini omuzluğumda tınlatarak tek kolunu ikimizin omuzuna doğru attı. Makin'in bir becerisi varsa, o da ortamı yatıştırmaktı.

"Birader Jorg haklı, Ufaklık. Bulunacak hazine bol." Rike'a "Ufaklık" diye hitap etmesi alışkanlıktandı, ikimizden de bir karış uzun ve iki misli iri olduğu için. Makin hep espriliydi. Ona fırsat verirlerse öldürürken bile espri yapardı. Giderayak gülümsediklerini görmekten hoşlanırdı.

"Ne hazinesi?" Rike meraklandı, hâlâ hırçındı.

"Çiftçilerin canına okuduğunda eline daima ne geçer, Ufaklık?" Makin imalı bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

Rike bizi çirkin yüzünden mahrum bırakmayarak miğferinin siperliğini kaldırdı. Şey, çirkinden ziyade gaddar demek daha doğru. Bence yara izleri onu adam ediyor. "Sığırlar mı?"

Makin dudaklarını büzdü. Onun dudaklarını hiç sevmezdim, fazla dolgun ve etli, yine de kusuruna bakmazdım, ne de olsa espriliydi ve elindeki zincirli gürzle ölümcüldü. "Eh, sen sığırları alabilirsin, Ufaklık. Bendeniz, diğerleri hepsini harcamadan çiftçilerin kızlarını bulacağım."

Ardından uzaklaştılar, Rike boğazına takılan bir balık kılçığını çıkarmaya çalışıyormuş gibi kahkahasıyla, *"Hör, hör, hör,"* diye gülerek gitti.

Bovid'in kilisenin tam karşısında bulunan meskeninin kapısını zorlamalarını seyrettim. Güzel bir evdi, yüksek damı arduvaz kaplamalı, ön tarafında da küçük bir çiçek bahçesi vardı. Bovid gözleriyle onları takip etti ama başını çeviremiyordu.

Kuzgunlara baktım, Gemt ile kıt zekâlı kardeşi Maical'ın kelleleri toplamalarını seyrettim; Maical el arabasıylaydı, Gemt ise baltayla. Güzel şeydir, dedim ya. En azından seyretmesi. Savaş leş kokar, katılıyorum. Ama mekânı meşalelerle bir kez ateşe verdik mi leş kokusunun yerini odun ve is kokusu alıverir. Altın yüzükler mi? Benim başka bir ücrete ihtiyacım yoktu.

"Çocuk!" Bovid sesleniyordu, sesi boğuk ve cansızdı.

Gidip kılıcıma dayanarak önünde dikildim, kollarım ve bacaklarıma aninden bir halsizlik gelivermişti. "Baklayı ağzından tez çıkar çiftçi. Birader Gemt baltasıyla geliyor. Kırt kırt."

Endişeli görünmüyordu. Solucanlara ziyafet olmaya böylesine yakın bir insanın endişelenmesi zordur. Beni hafife alıp "çocuk" diye hitap etmesi yine de canımı sıktı. "Kızların var mı çiftçi? Belki mahzende saklanıyorlardır ha? İhtiyar Rike onları kokularından bulur."

Bovid bunun üzerine keskin bir bakış fırlattı, acı dolu ve sert bir bakış. "S-Sen kaç yaşındasın çocuk?"

Yine "çocuk". "Karnını şişkin bir para kesesi gibi yaracak yaştayım," dedim, artık sinirime dokunuyordu. Sinirime dokunulması hoşuma gitmez. Beni kızdırır. Onun bunu bile farkettiğini sanmıyorum. Yarım saat kadar önce onun karnını deşen kişi olduğumu bile bildiğini sanmıyorum.

"On beş yaz geçmiştir, taş çatlasın. Daha büyük olamazsın..." Kelimeler tane tane dökülüyordu bembeyaz yüzündeki mavi dudaklarından.

İki yılla kaçırdığını söyleyecektim ama artık beni duyamazdı. Arkamda el arabası gıcırdadı. Peşinden Gemt, kan damlayan baltasıyla belirdi.

"Kellesini alın," dedim. "Şişko göbeğini kuzgunlara bırakın."

On beş! Daha on beşimde bile değildim ve köyleri kırandan geçiriyordum.

On beşime bastığım zaman kral olacaktım!

Bazı insanlar sizin bam telinize basmak için doğarlar.
Birader Gemt dünyanın bam teline basmak için doğmuştu.

2

Mabberton kül oldu. O yaz tüm köyler yanıp kül oldu. Makin o mevsimi yazın daniskası diyerek anıyordu, bir damla yağmuru esirgeyecek kadar amansız bir yaz. Yerden göğe kadar haklıydı. Atlarla arkamızda toz bulutu kaldırarak köylere dalıyor, bir duman bulutu bırakarak çıkıyorduk.

"Kim çiftçi olmak ister ki?" Makin böyle sorular yöneltmeyi severdi.

"Kim bir çiftçinin kızı olmak ister ki?" Başımla Rike'ı işaret ettim, eyerinde kaykılmıştı, öyle bitkindi ki neredeyse bayılıp düşecekti, suratında aptal bir sırıtma vardı, zırhlı omuzunda da ipekli bir top kumaş. Mabberton'da ipekli kumaşı nereden bulduğunu asla öğrenemedim.

"Birader Rike basit zevklerden hoşlanıyor," dedi Makin.

Öyleydi. Rike zevke açtı. Açlığı alev gibiydi.

Alevler Mabberton'ı yiyip yuttu. Sazdan yapılmış hanı meşaleyle ben tutuşturdum, yangın peşimiz sıra yayıldı. Parçalanmış imparatorluğumuzun yıllar süren ölüm sancıları dâhilinde alt tarafı kanlı bir gün daha.

Makin, her yerinde isli şeritler bırakarak terini sildi. Elini kire bulamakta üstüne yoktu Makin'in. "O basit zevklerden sen de kendini mahrum bırakmadın hani, Birader Jorg."

Buna diyecek lafım yoktu. "Kaç yaşındasın sen?" diye merak etmişti şu şişko çiftçi. Kızını ziyaret edecek kadar büyüktüm. Şişko kızın çenesi düşüktü, tıpkı babası gibi. Bir kukumav kuşu gibi ciyaklamıştı; feryadıyla kulaklarımı paraladı. Büyük kızı daha çok sevdim. Yeterince suskundu. O kadar sessizdi ki korkudan ölüp ölmediğini anlamak için orasını burasını burmanız gerekiyordu. Herhalde alevler onlara ulaştığında ikisi de sessiz kalmamıştır...

Gemt dört nala yaklaşıp hayallerimin içine etti.

"Baron'un adamları dumanı on mil öteden görecektir. Köyü yakmayacaktınız." Başını iki yana salladı, aslan yelesini andıran aptal kızıl saçlarını bir o yana bir öbür yana savurarak.

"Yakmıycaktın," diye lafa katıldı salak kardeşi, kocamış kır atın üzerinden seslenerek. Arabayı çeken kır atı sürmesine izin veriyorduk. Hayvan yoldan ayrılmazdı. O at Maical'dan daha zekiydi.

Gemt hep eften püften şeylere parmak basardı. "Cesetleri kuyuya atmayacaktınız, şimdi susuz kalacağız." "O rahibi öldürmeyecektiniz, şimdi bize uğursuzluk getirecek." "Kadını hor kullanmasaydık Baron Kennick'ten fidye isterdik." Bıçağımı gırtlağına sokasım geldi. Hemen oracıkta. Uzanıverip boynuna saplayacaktım. "Ne dedin? Ne diyorsun Birader Gemt? Gark gurk mu? Şu koca âdemelmam deşmemeli miydim?"

"Hadi ya!" diye bağırdım, güya şoke olmuş gibi. "Çabuk, Ufaklık, koş Mabberton'a işe. Şu yangın sönsün."

"Baron'un adamları görecek," dedi Gemt inatla, yüzü kıpkırmızı. Üstüne vardınız mı böyle pancar gibi kızarırdı. O kıpkırmızı suratı onu daha çok gebertme isteği uyandırırdı bende. Gebertmedim ama. Bir önderseniz sorumluluklarınız vardır. Adamlarınızın çoğunu öldürmemek sizin sorumluluğunuzdadır. Yoksa kime önderlik edeceksiniz?

Bir şeye ramak kaldığında hep olduğu gibi kafile etrafımızda öbeklenmeye başladı. Gerrod'un dizginlerine asıldım, hayvan kişneyip yeri tekmeleyerek durdu. Gözüm Gemt'in üzerinde bekledim. Otuz sekiz kardeşimin hepsi birden etrafımda toplanana dek bekledim. Gemt öyle kızarmıştı ki kulaklarından kan akacak sanırdınız.

"İstikametimiz neresi kardeşlerim?" diye sordum, çirkin suratlarını görebilmek için üzengilerime basarak ayağa kalktım. Sakin bir sesle sordum, hepsi susup kulak kesildi.

"Neresi?" diye tekrar sordum. "Bilen sırf ben değilimdir herhalde? Sizden sır saklar mıyım kardeşlerim?"

Rike'ın kafası karışmış gibi bir hali vardı, kaşlarını çatmıştı. Fıçı Burlow sağımda belirdi, is karası suratında bembeyaz dişleriyle Nuban ise solumda. Sessizlik.

"Birader Gemt bize söyleyebilir. Neyin ne olduğunu ve ne yapılması gerektiğini o bilir." Gülümsedim, yine de hançerimi boynuna saplama isteğiyle elim kaşınıyordu. "Nereye gidiyoruz Birader Gemt?"

"Wennith, At Sahili'ne," dedi tereddütle, fikrini her an değiştirmeye razıydı.

"Pekâlâ. Oraya nasıl ulaşacağız? Neredeyse kırk kişiyiz, altımızda da bu güzelim çalıntı atlar var."

Gemt dişlerini sıktı. Mevzuyu nereye vardıracağımı anlamıştı.

"Madem ki hâlâ leziz ve sıcakken turtadan bir dilim istiyoruz, oraya nasıl ulaşacağız?" diye sordum.

"Tayf Yolu!" diye seslendi Rike, yanıtı bildiğine pek mutluydu.

"Tayf Yolu," diye tekrarladım, hâlâ sakin ve gülümseyerek. "Başka hangi yoldan gidebiliriz?" Nuban'a dönerek kapkara gözlerinin içine baktım. Adamı kestiremiyordum, bıraktım o benim içimi okusun.

"Başka yol yok."

Rike hızını almış gidiyor, diye düşündüm, ne tür bir oyun oynandığını bilmiyor ama üstlendiği bu rolden memnun.

"Baron'un adamları nereye gittiğimizi biliyorlar mı?" Fıçı Burlow'a sordum.

"Savaş köpekleri cepheden gidiyor," dedi. Fıçı Burlow aptal değildi. Konuşurken gıdısı bıngıldardı, lakin aptal değildi.

"Yani..." Etrafımdakilere baktım, iyice ağırdan alarak. "Yani Baron bizim gibi haydutların nereye gideceğini biliyor, geçeceğimiz yolları da biliyor." Kafalarına iyice nüfuz etsin diye bekledim. "İşte ben de lanet olası koca bir yangın başlattım ki peşimizden gelmenin ne kadar kötü bir fikir olduğunu anlasın."

Tam o anda bıçağımı Gemt'e sapladım. Lüzum duyduğumdan değil ama canım öyle istemişti. Epey bir debelendi, kendi kanı boğazına dolunca gark gurk etti ve atından düştü. Kızıl suratı çabucak bembeyaz kesildi.

"Maical," dedim. "Al kellesini."

Aldı da.

Gemt kötü bir ana denk gelmişti.

Birader Maical'ı sakatlayan her neyse dış görünüşüne
dokunmamıştı. En az diğerleri kadar sağlam,
sert ve acımasız görünüyordu.
Ta ki siz ona bir soru sorana dek.

3

"İkisi ölü, iki tanesi de kıpırdıyor." Makin şu kocaman sırıtışını takındı.

Her hâlükârda kafesli darağacının dibine çöreklenecektik zaten, yine de Makin atını önden sürüp etrafı kolaçan etmişti. Dört darağacı kafesinin ikisinde canlı tutsaklar bulunduğu haberinin kardeşlerimi neşelendireceği kanaatindeydim.

"İki." Rike mırın kırın ediyordu. Kendi kendisini yormuştu, yorgun Ufaklık da kafesin yarısını hep boş görürdü.

"İki!" Nuban böğürerek pekiştirdi.

Bazı heriflerin girdikleri iddianın sonucuna göre aralarında para kırıştıklarını seçebiliyordum. Tayf Yolu bir pazar vaazı kadar sıkıcıydı. Dümdüz uzanır giderdi. Öyle düzdü ki yol sağa veya sola kıvrılsın diye yalvarırdınız. Öyle engebesizdi ki bir yokuşa sevinirdiniz. Dört bir yanı bataklık ve tatarcıktı, tatarcık ve daha çok bataklık. Tayf Yolu üzerindeyken bir darağacının kafesinde kıvranan iki yaralıdan daha iyisini bulamazdınız.

Tuhaftır ki bu kuş uçmaz kervan geçmez yerde kafesli bir darağacının ne aradığını sorgulamak aklıma gelmedi. İkramiyeden saydım. Birisi tutsaklarını yol kenarındaki kafeslerin içinde sallanır halde ölüme terk etmişti. Yer seçimi acayipti ama

varsın olsun, benim küçük çeteme bedavadan eğlence çıkmıştı. Biraderler sabırsızlanıyordu, o yüzden Gerrod'u mahmuzlayarak tırıs yürüttüm. İyi attır Gerrod. Silkinerek yorgunluğunu attı ve takırdayarak ilerledi. Nalları takırdatarak ilerlemek için Tayf Yolu gibisi yoktur.

"Can çekişenler var!" Rike'ın bağırmasıyla hepsi birden yarışmaya başladı.

Bıraktım Gerrod başı çeksin. Hiçbir atın onu geçmesine izin vermezdi. Hele ki bu yolda hiç. Yolun her karışı taş döşenmişken hiç, yassı taşlar öyle sıkı döşenmiştir ki bir tutam çimen dahi gün ışığı göremez. Tek bir taş bile kımıldamamıştır yerinden, teki dahi yıpranmamıştır. Hem de bir bataklığın üzerine yapılmıştır, dikkatinizi çekerim!

Can cekişenlere hepsinden önce vardım elbette. Hiçbiri Gerrod'a yetişemedi. Onun sırtında ben varken, bir de diğerlerinin yarı ağırlığındayken kesinlikle olmaz. Darağacında dönüp onlara baktım, tüm yola yayılmışlardı. Bağırdım, neşemden içim içime sığmayarak, kelle arabasındakileri uyandıracak kadar yüksek sesle. Gemt de oralarda bir yerdeydi, arabanın içinde yuvarlanıp duruyordu.

Bana ilk yetişen Makin oldu, gerçi aynı mesafeyi daha önce iki kez katetmişti.

"Bırakın Baron'un adamları gelsin," dedim ona. "Tayf Yolu'nun herhangi bir köprüden aşağı kalır yanı yok. On adam burada bir orduyu zaptedebilir. Yanlardan saldırmak isteyen çıkarsa da bataklıkta boğulurlar."

Makin başıyla onayladı, hâlâ nefes nefeseydi.

"Bu yolu yapanlar... Benim için bir kale dikselerdi..." Doğudan bir gökgürültüsü lafımı kesti.

"Eğer Yolgüzarlar şatolar inşa etseydi hiçbir yere giremezdik," dedi Makin. "İyi ki göçmüşler."

Biraderlerin toplanmasını seyrettik. Gün batımı bataklık havzalarını turuncu alev rengine bürüdü, benim de aklıma Mabberton geldi.

"Güzel bir gün, Birader Makin," dedim.

"Sahiden de öyle, Birader Jorg," dedi.

Biraderler bir araya gelince can cekişenler üzerine tartışmaya koyuldular. Hazır ortalık hâlâ aydınlıkken, yağmur da gecikmişken, okumak için gidip talan arabasına oturdum. Plutarkhos okumak gün boyu aklımdaydı. Onu hepten kendime saklamıştım, deri kılıfına sarılmış halde. Değerli bir keşiş bu kitaba ömrünü harcamıştı. Üzerinde iki büklüm, elinde fırçayla geçen koca bir ömür. Bir köşesini altın yaldızla işlemiş, hale yapmıştı; bir de güneş, ince el işçiliği ürünü. Bir köşesini de çivit mavisiyle boyamıştı, öğlen göğünden masmavi. Bir çiçek tarhı niyetine küçücük zincifre benekleri. Muhtemelen bununla uğraşırken kör olmuştu şu keşiş. Ezeli Plutarkhos'un sözlerini güzelleştireceğim derken muhtemelen ömrünü dökmüştü kitaba, ta delikanlılıktan kır saçlı günlerine.

Gök gürledi, can çekişenler kıvramp uludular; bense oturduğum yerde mazisi Yolgüzarların yolları inşa ettikleri günlerden bile eskiye dayanan kelimeleri okudum.

"Sizi gidi ödlekler! Kılıç ve baltayla dolaşan karılar!" Darağacındaki karga yemlerinden biri patavatsızdı.

"Aranızda bir tane erkek yok. Hepsi kulampara, şu küçük oğlanın kıçına takılıp gelmişler." Lafının son kısmını bir Merssy herifi gibi yayarak söylemişti.

"Şuradaki herif senin hakkında ileri geri konuşuyor, Birader Jorg!" diye seslendi Makin.

Burnuma bir yağmur damlası düştü. Plutarkhos'un kapağım kapattım. Bana Sparta ile Likurgus'u anlatmak için bir süre beklemişti, biraz daha bekleyebilirdi, bunu yaparken de ıslanmasına gerek yoktu. Can çekişenin söyleyecek daha çok şeyi vardı, bıraktım arkamdan konuşsun. Yoldayken, bir kitabı yağmurdan korumak için iyice sarıp sarmalamanız gerekir. On kat yağlı bez, on kat da öbür tarafından, sonra da bir heybenin içine, bir cübbenin altına tıkarsın. Aman iyi bir heybe olsun, şu Thurtans'daki dökün tülerden değil, At Sahili'ndeki kaliteli çift dikişli deriden.

Adamlarım kenara çekilerek bana yol açtı. Darağacı, kelle arabasından daha beter kokuyordu, taze kesilmiş kerestenin ham kokusu. Dört kafes asılıydı. İkisinin içindekiler ölmüştü. *Fevkalade* ölü. Bacaklar parmaklıkların arasından sarkmış, kuzgunlar kemiklerine kadar didiklemiş. Üzerlerinde kalın bir öbek halinde sinekler, ikinci bir deri tabakası gibi, kapkara, vızır vızır. Benim haytalar can çekişenlerden birini birkaç kez dürtüklemişler, adamsa bundan hiç keyif almamıştı. Hatta kafesin içine mıhlanmışçasına bana mısın dememişti. Önümüzde koca bir gece bizi bekliyorken çok yazıktı. Hani şu boşboğaz da olmasa böyle düşünürdüm.

"Demek oğlan teşrif buyurdu! Çalıntı kitabındaki açık saçık resimlere bakmayı bitirmiş." Kafesinde çömelmişti, ayakları kan revan içindeydi. İhtiyar bir adamdı; muhtemelen kırk yaşında, kara saçlı, gri sakallı, simsiyah gözleri çakmak gibi bakıyordu. "Sayfaları yırt da tersini sil, velet," dedi hışımla, ansızın parmaklıklara yapışmasıyla kafesi sallandırdı. "Kitap başka neyine yarar."

"Ağır ateşle pişirmeye?" dedi Rike. Rike bile ihtiyarın onu çabuk öldürmemiz için bizi kızdırmaya çalıştığını anlamıştı. "Turston'daki kafesli darağaçlarına yaptığımız gibi."

Bunun üzerine birkaç kişi kıkırdadı. Ama gülenler arasında Makin yoktu. Kir pas içindeki suratı on karıştı, kafeste debelenen adama dikmişti gözlerini. Bir elimi kaldırıp gülenleri susturdum.

"O kadar güzel bir kitaba yazık olurdu, Peder Gomst," dedim.

Makin gibi ben de saçı sakalı birbirine karışmış olmasına rağmen Gomst'u tanımıştım. Hani şu aksam olmasaydı çoktan kızartılmıştı.

"Hele ki yüksek Latinceyle yazılmış Likurgus üzerine bir metne. Kilisede öğrettikleri karma Romen diline benzemez."

"Beni tanıyor musun?" Aniden ağlamaklı, çatlak bir sesle sordu bunu.

"Elbette tanıyorum." Güzelim kıvırcık saçlarımı iki elimle arkaya ittim ki loş ışıkta beni iyice görebilsin. Ancrathların kapkara delici bakışları vardı bende. "Sen, beni okula geri götürmek için gelen Peder Gomst'sun."

"Pr-pren..." Şimdi de kelimeleri toparlayamayıp geveliyordu. Sahiden iğrenç. Kokuşmuş bir şey tarafından ısırılmışım gibi hissettirdi.

"Prens Honorous Jorg Ancrath hizmetinizdedir." Reveransımı yaptım.

"Yü-yüzbaşı Bortha'ya ne oldu?" Peder Gomst kafesinde usulca sallanıyordu, kafası tamamen karışmıştı.

"Yüzbaşı Bortha emrinizdedir!" Makin topuklarını vurarak bir selam çaktı. Üzerine diğer tutsağın kam bulaşmıştı.

Tam o anda bir ölüm sessizliği çöktü üzerimize. Böcek sesleri ve çalılıkların hışırtısı bile kesildi. Biraderler bir bana baktılar, bir ihtiyar rahibe, sonra tekrar bana, ağızları bir karış açık. Ufaklık'a dokuz kere altı kaç diye sorsanız bundan daha şaşkın görünemezdi.

Yağmur yağmak için o anı kollamıştı, Yüce Tanrı lazımlığını üzerimize boca etmişcesine bir anda boşandı. Loş aydınlık yerini pekmez kadar koyu bir karanlığa bıraktı.

"Prens Jorg!" Yağmur yüzünden Peder Gomst sesini duyurmak için bağırmak zorunda kalmıştı. "Karanlık çöküyor! Kaçmanız gerek!" Kafesinin parmaklıklarına yapışmıştı, eklemleri bembeyaz kesilmiş, sağanak yağmura rağmen gözlerini fal taşı gibi açarak karanlığa dikmişti.

Ve karanlığın içinden, yağmurun arasından, hiçbir insanın adım atamayacağı bataklığın üzerinden geldiklerini gördük. Işıklarını gördük. Yaşayanların bakmaması gereken derin çukurlarda ölülerin yaydığı şu solgun ışıkları. İnsana her istediğini vaat eden ışıklar, insanı yanıtlar uğruna peşinden koşturan ve sadece dipsiz, doyumsuz soğuk balçığa kavuşturan.

Peder Gomst'u hiç sevmezdim. Altı yaşımdan beri ne yapmam gerektiğini söylerdi, sebebini sorduğumda da sıklıkla elinin tersiyle çakarak.

"Kaç Prens Jorg! Kaç!" diye böğürdü ihtiyar Gomstcuk, rezil biçimde kendini paralayarak.

Ben de yerimden kıpırdamadım.

Birader Kazancan iyi yemek pişirdiği için
aşçı olmamıştı. Diğer her şeyde çok kötüydü.

4

Ölüler yağmurun arasından belirdi; bataklıkta ölenlerin, boğulanların, cesetleri çamura karışmış insanların hortlakları. Kızıl Kent'in körlemesine koştuğunu ve bataklığa saplandığını gördüm. Birkaç birader kaçarken yoldan sapmamayı akıl edebildi, çoğunun akıbeti yine de balçığın içinde son buldu.

Peder Gomst, kalkan misali ardına sığındığı kelimeleri haykırarak kafesinde dua etmeye başladı: "Cennetteki babamız oğlunu koru. Cennetteki babamız." Korku onu pençesine alırken hızlandıkça hızlandı.

Ölülerden ilki, balçık havzasının üzerinden yükselip Tayf Yolu'na damlayıverdi. Ay ışığı gibi parlıyordu, sizi asla ısıtmayacağını bildiğiniz bir parıltı. Suretinin ışıkla çerçevelendiğini görebiliyordunuz, yağmur içinden geçip yolu dövüyordu.

Yanımda hiç kimse durmadı. Kapkara suratında gözleri fal taşı gibi açılmış Nuban kaçtı. Fıçı Burlow'un, kanı tümden çekilmiş gibi bir hali vardı. Rike bir çocuk gibi çığlık atıyordu. Makin bile dehşet içindeydi.

Kollarımı yağmura açtım. Üzerimden aktığını hissedebiliyordum. Pek fazla görmüş geçirmiş sayılmazdım ama yağmur benim bile anılarımı canlandırdı. Kale Burcu'na çıktığım hu-

zursuz geceleri anımsattı. En tepesine çıkıp ucunda dururdum, sağanaktan boğulmama az kalır, şimşek çarpmalarına meydan okurdum.

"Cennetteki babamız. Sen ki babamız..." Tayf ona yaklaşınca Gomst gevelemeye başladı. Soğuk bir alevle yanıyordu tayf, iliklerinize işlediğini hissedebilirdiniz.

Kollarımı ardına kadar açtım, yüzümü yağmura verdim.

"Benim babam cennette değil, Gomstcuk," dedim. "Kalesinde, adamlarını sayıyor."

Ölü şey bana yaklaştı, ben de gözlerinin içine baktım. Bomboş gözler.

"Kirli çıkınında ne getirdin?" dedim.

Gösterdi.

Ben de ona gösterdim.

Bu savaşı kazanacak olmamın bir sebebi var. Hayattaki herkes daha kendileri doğmadan eskimiş bir savaşın mücadelesini veriyor. Oysa ben babamın harekât odasındaki tahta askerlerle çekirdekten yetiştim. Onların hüsrana uğradıkları yerde zafere erişecek olmamın bir sebebi var. Çünkü ben bu oyundan anlıyorum.

"Cehennem," dedi ölü adam. "Cehennemi getirdim."

Ve içime sızıverdi, ölüm kadar soğuk, ustura kadar keskin.

Ağzımın bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissettim. Yağmurun sesini bastıran kahkaham geldi kulağıma.

Bir bıçak korkunç bir şeydir, gırtlağınıza dayanmışsa hele, keskindir, soğuktur. Ateş de öyledir, işkence sehpası da. Tayf Yolu'ndaki kadim bir hortlak da. Hepsi de sizi şöyle bir duraklatır. Ta ki gerçekte ne olduklarını fark edene dek. Oyunu

kaybetmek için birer araçtırlar. Oyunu kaybedersen neyi kaybedersin? Oyunu kaybetmiş olursun.

İşin sırrı budur ve bu sırra bir tek benim ama sadece benim vâkıf olmam şaşırtıcı. Oyunun ne menem bir şey olduğunu Kont Renar'ın adamlarının at arabamızı yakaladığı gece anladım. O gece de fırtına vardı, yağmurun at arabasının damını dövdüğünü ve gök gürültüsünü anımsıyorum.

Koca Jan bizi dışarı çıkarmak için kapıları âdeta menteşelerinden sökercesine açtı. Yalnızca beni kurtaracak vakti olmuştu. Beni bir koruya fırlattı, dikenli çalıların içine; çalılar öyle gürdü ki Kont'un adamları karanlığa karışıp kaçtığımı sandılar. Aramaya tenezzül etmediler. Oysa kaçmamıştım. Dikenlerin içinde kalakalmıştım. Koca Jan'ı öldürdüklerini gördüm. Bir anlık şimşek çakmasıyla aydınlanan manzarayı donarak izledim.

Anneme ettiklerini ve ne kadar da uzun sürdüğünü gördüm. Minik William'ın kafasını bir mesafe taşma çarparak kırdılar. Altın sarısı kıvırcık saçları ve kan. İtiraf etmeliyim ki William ilk kardeşimdi ve tombul elleri, gülüşüyle içimde sızısı kalmıştır. O zamandan bu yana çok kişiyi kardeş olarak benimsedim, özellikle kötülerini; o yüzden ha bir kardeş eksik ha üç eksik, özlemem. Ama zamanında minik William'ın bir oyuncak gibi parçalanmasını görmek incitmişti. Değersiz bir şeymiş gibi.

Onu öldürdüklerinde annem suskun kalamadı, o yüzden gırtlağını kestiler. O zamanlar toydum, sadece dokuz yaşında, ikisini de kurtarmak için çırpındım. Ama dikenler beni zaptetti. O gün bugündür dikenlerin kıymetini bilirim.

Bana oyunu dikenler öğretti. Yüzlük Savaşı'nda çarpışan tüm o yavuz ve vakur adamların öğrenemedikleri şeyi anlamamı sağlamıştır. Oyunu ancak onun *bir oyun* olduğunu kavrayarak kazanabilirsiniz. Satranç oynayan bir adam düşünün. Ona tüm piyonlarının dostu olduğunu söyleyin. Bırakın şahı kutsal sansın. Kalelerinin gölgesindeki mutlu günlerini ansın. Bırakın vezirini sevsin. Hepsini nasıl kaybettiğini seyredin.

"Bana ne getirdin ölü şey?" diye sordum.

Bu bir oyun. Taşlarımı oynayacağım.

İçimde soğukluğunu hissettim. Ölümünü gördüm. Çaresizliğini gördüm. Açlığını da. Ben de ona geri verdim. Daha fazlasını beklemiştim ama alt tarafı ölüydü.

Belleğimin erişmediği boşluğu gösterdim ona. Bıraktım oraya da baksın.

O anda benden kaçtı. O kaçtı ben kovaladım. Ama sadece bataklığın kenarına kadar. Çünkü bu bir oyun ve ben kazanacağım.

5

Dört yıl önce

Uzunca bir süre intikamı her şeyin üzerinde tutarak irdeledim. İlk işkence odamı hayal gücümün karanlık mahzenlerinde inşa ettim. Şifahane'deki kanlı çarşafların üzerinde yatarken zihnimde daha önce hiç görmediğim kapılar keşfettim, dokuz yaşındaki bir çocuğun bile açmaması gerektiğini bildiği kapılar. Bir daha hiç kapanamayacak kapılar.

Onları ardına kadar açtım.

Beni Sör Reilly buldu, arabanın dumanı tüten enkazından on metre ileride, dikenlere takılmış halde. Az kaldı gözden kaçırıyorlardı. Yoldaki cesetlere ulaştıklarını gördüm. Onları çalılığın arasından seyrediyordum, Sör Reilly'nin gümüş zırhı gözüme çarptı. Ancrath neferlerinin kırmızı cübbelerini gördüm tek tük.

İpek kıyafetleri içindeki annemi bulmaları kolay oldu.

"Ulu Jesu! Kraliçe bu!" Sör Reilly, adamlarına onu sırtüstü çevirtti. "Yavaş! Biraz saygı gösterin..." Birden nefesi kesildi. Kont'un adamları kadını pek güzel bir halde bırakmamışlardı.

"Efendim! Koca Jan burada, Grem ile Jassar da var." Jan'ı sırtlayıp götürdüklerini gördüm, ardından muhafızların cesetlerine döndüler.

"Gebersinler!" dedi Sör Reilly tükürür gibi. "Prensleri arayın!"

Will'i bulduklarını görmedim ama adamların hep birlikte suskunlaşmasından bulduklarını anladım. Çenem göğsüme düştü, ayaklarımın dibindeki koyu kan lekeli kuru yaprakları seyrettim.

"Of, kahretsin..." Adamlardan biri nihayet konuşmuştu.

"Onu bir ata koyun. Ağır olun," dedi Sör Reilly. Sesi çatlıyordu. "Veliahtı bulun!" Biraz daha dinç ama umutsuz bir sesle.

Onlara seslenmeye çalıştıysam da takatim kalmamıştı, başımı bile kaldıramıyordum.

"Burada yok, Sör Reilly."

"Esir alıp götürmüşlerdir," dedi Sör Reilly.

Kısmen haklıydı, bir şey beni zorla alıkoymaktaydı.

"Onu Kraliçe'nin yanına koyun."

"Yavaş! Nazik davranın..."

"Güzelce sabitleyin," dedi Sör Reilly. "Servi Hisar'a dört nala gideceğiz."

Bir yanım gitmelerini istiyordu. Artık acı hissetmiyordum, hafif bir ağrı sadece, o bile dinmeye yüz tutmuştu. Her şeyi unutturacak bir huzur kaplıyordu içimi.

"Efendim!" Adamların birinden bir bağırış koptu.

Sör Reilly geniş adımlarla bakmaya gelirken zırhının şıngırtısını işittim.

"Bir kalkan mı?" diye sordu.

"Çamurun içinde buldum, arabanın tekeri üzerinden geçmiş olsa gerek." Asker durakladı. Kazıma sesleri işittim. "Siyah bir kanada benzettim ben..."

"Bir karga. Kırmızı zemin üzerinde bir karga. Kont Renar'ın sancağı bu," dedi Reilly.

Kont Renar? Bir isim öğrenmiştim. Kırmızı bir zemin üzerinde siyah bir karga. Bu nişan gözlerimin önünde canlandı, dün geceki fırtınada çakan şimşekle zihnime kazınmıştı. İçimde bir alev yandı, her uzvuma saplanan yüzlerce kancanın acısı. Bir inilti kurtuldu ağzımdan. Dudaklarım aralandı, kuruyan yerlerini çatlatarak.

Ve Reilly beni buldu.

"Burada bir şey var!" Kanca dikenler, zırhının her aralığından girdikçe sövdüğünü işittim. "Çabuk olun! Şu şeyleri kopartın."

"Ölmüş." Dikenleri kesip beni kurtaran Sör Reilly'nin arkasından birinin böyle fısıldadığını işittim.

"Rengi bembeyaz."

Galiba dikenli çalı akacak kan bırakmamıştı bende.

Böylece bir araba getirip beni geri götürdüler. Uyumadım. Havanın kararmasını seyredip düşündüm.

Şifahane'de Keşiş Glen ve yardımcısı Inch etimden dikenleri ayıkladı. Eğitmenim Lundist sedyede yatan bedenimde tığlarıyla uğraşırlarken geldi. Yanında bir kitap getirmişti, bir Töton kalkanı büyüklüğünde ve dış görünüşünden üç kat daha ağır. Lundist'in pörsümüş dal gibi duran ihtiyar bedeni tahmin edilenden daha güçlüydü.

"Umarım o tığlar ateşe tutulup temizlenmiştir, keşiş?" Lundist, Uzak Doğu'daki memleketinin aksanını taşıyordu ve

cümlelerini yarım bırakarak konuşma eğilimindeydi, zeki bir dinleyicinin boşlukları doldurmayı becermesi gerekirmiş gibi.

"Eti çürümekten alıkoyan şey ruhun saflığıdır üstadım," dedi Keşiş Glen. Lundist'e kınarmış gibi bakıp ayıklama işine geri döndü.

"Öyle bile olsa tığları temizle, keşiş. Prens sedyende ölecek olursa kutsal makamın bile seni kralın gazabından korumakta kifayetsiz kalır." Lundist elindeki kitabı yanımdaki masaya koyunca en uçtaki tepside duran ilaç şişeleri şıngırdadı. Kapağını açtı ve işaretli bir sayfayı çevirdi.

"Kancalı çalı dikenleri kemiğe kadar yürür." Buruşuk sarı parmağını satırların üzerinde gezdirerek okuyordu. "Uçları koparak içeride kalır ve yarayı zehirler."

Keşiş Glen bunun üzerine tığı öyle sert batırdı ki beni bağırttı. Elindeki tığı bırakıp Lundist'e döndü. Keşişin sadece sırtını görebiliyordum, omuzlarına kahverengi bir bez atmış, sırtı terden kapkara kesilmişti.

"Üstad Lundist," dedi. "Sizin konumunuzdaki birisi her şeyin kitaplardan ya da tomarlardan öğrenilebileceğini düşünebilir. Öğrenmenin yeri vardır beyim, lakin sırf eski bir ciltle bir akşam geçirdiniz diye sakın bana şifacılığı öğretmeye kalkmayın!"

Eh, Keşiş Glen tartışmayı kazanmıştı. Silahlı bir çavuş Üstad Lundist'in Şifahane'den çıkarılmasına "yardımcı" oldu.

Galiba dokuz yaşımdayken bile ruhani saflıktan ciddi biçimde yoksundum, zira yaralarım iki gün içinde cerahat toplamış ve tam dokuz hafta boyunca ateşler içinde yatarak ölümün kıyısında karanlık düşler kovalamıştım.

Hiddetten köpürüp uluduğumu anlattılar. Keşişin açtığı yaralardan irin sızarken hezeyanlarla haykırdığımı. Çürümenin leş kokusunu anımsıyorum. Mayhoş bir yanı vardı, insanı kusturacak bir mayhoşluk.

Keşişin yaveri Inch, bir oduncunun kollarına sahip olmasına rağmen beni zaptetmekten bitkin düşmüştü. En sonunda beni yatağıma bağladılar.

İlk haftanın ardından keşişin yanıma yanaşmadığını Üstad Lundist'ten öğrendim. Keşiş Glen içime şeytan kaçtığını söylüyordu. Aksi takdirde nasıl olurdu da bir çocuk böyle dehşet verici şeyleri dile getirebilirdi?

Dördüncü hafta beni döşeğime sabitleyen bağlarımdan sıyrıldım ve mekânda yangın çıkardım. Ne kaçtığımı anımsıyorum ne de ormanda yakalandığımı. Enkazı kaldırdıklarında göğsüne bir şömine süngüsü saplanmış Inch'in kalıntılarını buldular.

Defalarca Kapı'nm eşiğine geldim. Annem ile kardeşimin, paramparça ve perişan bir halde o eşikten fırlatıldıklarını görmüştüm. Rüyalarımda ise ayaklarım beni oraya götürüyordu, hem de defalarca. Peşlerinden gidecek cesaretten yoksundum, korkaklığın çengellerine ve dikenlerine tutunuyordum.

Ölüler diyarının, bazen kara bir nehrin, bazen de daracık bir taş köprü ile dipsiz bir uçurumun ötesinde uzandığını görüyordum. Bir keresinde Kapı'yı babamın taht odasına açılan taçkapılarm suretinde gördüm ama buz tutmuştu ve her mafsalından irin sızıyordu. Elimi tam kulbuna götürüyordum ki...

Beni Renar Kontu hayatta tuttu. Onu acı çekerken görme arzusu kendi acılarıma baskın çıktı. Sevginin hüsrana uğrattığı yerde sizi nefret diri tutar.

Bir gün ansızın ateşim dindi. Yaralarım hâlâ kızarık ve kızgındı ama kapanmışlardı. Beni tavuk çorbasıyla beslediler. Yabancılaştığım gücüm yavaş yavaş geri geldi.

Baharın gelmesiyle ağaç yapraklarının rengi de yerine geldi. Gücümü toplamıştım ancak başka bir şeyin eksikliğini duyumsuyordum. Tamamen yok edilmiş bir şeydi ki artık adını bile koyamıyordum.

Güneş tekrar belirdi ve Keşiş Glen'in tüm hoşnutsuzluğuna rağmen Lundist bana bir kez daha eğitim vermek üzere işine döndü.

İlk gelişinde yatakta oturuyordum. Kitaplarını masaya koymasını seyrettim.

"Babanız Gelleth'den dönünce sizinle görüşecek," dedi Lundist. Sesinden bir serzeniş okunuyordu ama bana karşı değil. "Kraliçe ile Prens William'ın ölümü kendisine ağır geldi. Acısı dinince kesinlikle gelip konuşacaktır sizinle."

Lundist'in niçin yalan söyleme gereği duyduğunu anlamadım. Ben böyle ölmeye yatmışken babamın benimle vakit harcamayacağını biliyordum. Belli bir amaca hizmet etmediği müddetçe beni görmeye gelmeyeceğini biliyordum.

"Söylesenize üstadım," dedim. "İntikam ilim midir sanat mı?"

6

Ruhlar kaçınca yağmur hızını kesti. Sadece bir tanesini haklamıştım ama diğerleri de musallat oldukları çukurlar neresiyse gerisin geri oraya kaçtı. Belki bana çatan liderleriydi; belki de insanlar ölünce korkağa dönüşüyorlardı. Bilmiyorum.

Benim korkaklara gelince, kaçacak hiçbir yerleri yoktu. Onları kolayca buldum sayılır. Önce Makin'i buldum. O da bana doğru yaklaşıyordu en azından.

"Bakıyorum taşakların olduğunu hatırlamışsın," diye seslendim.

Bir an duraksayıp bana baktı. Sağanak yağmıyordu artık ama adam yine de sıçana dönmüştü. Sular göğüs zırhında derecikler halinde akıyordu, girintilerinden döküle saçıla. Öbür tarafına bakarak hâlâ gergin bir şekilde bataklığı kolaçan etti. Kılıcını indirdi.

"Korkusuz bir adamın bir dostu eksikmiş, Jorg," dedi, o kalın dudaklarına eğreti bir gülümseme yerleşti. "Kaçmak kötü bir şey değil ki. Yeter ki doğru yöne kaçasın." Eliyle bir sukamışı öbeği içinde debelenen Rike'ı gösterdi, balçık göğsüne kadar çoktan çıkmıştı. "Korku, savaşta adamın ayrım yapmasını sağlar. Siz

ayrım gözetmeden her savaşa giriyorsunuz, prensim." Eğilerek selamladı, oracıkta, Tayf Yolu'nda üzerinden sular akıyorken.

Rike'a üstünkörü bir bakış attım. Yolun öbür tarafındaki bir çamur havuzunun içinde Maical da benzer bir dertten muzdaripti. Ne var ki o gırtlağına kadar belaya batmıştı.

"Eninde sonunda herkesle savaşacağım," dedim adama.

"Savaşlarınızı seçin," dedi Makin.

"Savaşacağım yeri seçeceğim," dedim. "Savaşacağım yeri seçeceğim ama kaçmayacağım. Hem de hiç. Hep böyle yaptılar ve hâlâ savaştayız. Savaşı ben kazanacağım, Birader Makin, bu savaş benimle bitecek."

Adam tekrar eğilerek selamladı. Yerlere kadar eğilmese de bu kez daha içten selamlamış gibi geldi bana. "İşte bu yüzden arkanızdayım Prens. Sonu nereye varırsa varsın."

Bir süreliğine biraderleri çamurun içinden toplamakla uğraştık. İlk önce Maical'ı çıkardık, Rike istediği kadar bize böğürüp sövsün. Yağmur ahmak ıslatana dönüştüğünde uzaktaki kır atı ve kelle arabasını seçebildim. Maical tam tersini yaptığı halde, kır at içgüdüsel olarak yoldan ayrılmamıştı. Eğer Maical kır atı bataklığa sokmuş olsaydı adamı boğulsun diye bırakacaktım.

Ardından Rike'ı çekip çıkardık. Ona yetiştiğimizde çamur neredeyse ağzına kadar gelmişti. Göletin üzerinde bembeyaz suratından başka bir şey gözükmüyordu ama onu kurtarana kadar tüm ağzı bozukluğuyla saydırmasına engel değildi bu. Adamların çoğunu yol üzerinde bulduk fakat altısı çabucak dibe batıp ebediyete intikal etmişti; muhtemelen de bir sonraki seyyah grubuna musallat olmaya hazırlanıyorlardı.

"Ben ihtiyar Gomst'un yanına dönüyorum," dedim.

Yolun aşağısına kadar inmiştik ve hava epey kararmıştı. Geriye dönüp bakınca kafesli darağaçları görünmüyordu, yalnızca gri bir yağmur perdesi. Bataklığın açıklarında ölüler bekliyordu. Hain niyetlerini iliklerime kadar seziyordum.

Hiçbir adamdan benimle gelmesini istemedim. Biliyordum ki hiçbiri gelmeyecekti, üstelik gel deyip de hayır yanıtıyla karşılaşmak bir önder için hayırlı olmazdı.

"O yaşlı rahipten ne istiyorsun Birader Jorg?" dedi Makin. Gitmememi rica ediyor ancak bunu açıkça dile getiremiyordu.

"Onu hâlâ yakmak mı istiyorsunuz?" Çamura bulanmış olsa bile Rike'm aniden neşelendiği aşikârdı.

"İstiyorum ama," dedim, "yanma gitmemin sebebi bu değil." Tayf Yolu boyunca uzaklaştım.

Yağmur ve karanlık sarmaladı beni. Yolun gerisinde bekleyen biraderleri gözden kaybettim. Gomst ve kafesli darağaçları ilerideydi. Bir sessizlik kozasına bürünerek yürüdüm, yağmurun mülayim dili ve çizmelerimin Tayf Yolu'nda çıkardığı sesten başka hiçbir şey olmadan.

Bakın size ne diyeceğim. O sessizlik var ya, neredeyse benim canıma okudu. Beni korkutan şey sessizliktir. Üzerine kendi korkularımı yazabildiğim boş bir sayfadır. Ölmüşlerin ruhlarının o sayfada sözü yoktur. Ölünün teki bana cehennemi göstermeyi denedi denemesine ama onunkisi sessiz bir anda karanlığa tasvirini çizdiğim dehşetin yavan bir taklidi olmaktan öteye geçemezdi.

İşte orada asılıydı, Peder Gomst, Ancrath Hanedanlığı'nın rahibi.

"Peder," dedim ve yarım yamalak eğilerek selamladım onu. Aslına bakarsanız oyunbaz havamda da değildim. Göz yuvalarının arkasında kof bir sızı vardı. İnsanları öldürttüren türden.

Bana tal taşı gibi açılmış gözlerle baktı, sanki bataklığın içinden sürünerek çıkıp gelmiş bir balçık tözüymüşüm gibi.

Kafesini asılı tutan zincire yaklaştım. "Sıkı tutun peder."

Çektiğim kılıç ihtiyar Bovid Tör'ü keseli daha yirmi dört saat olmamıştı. Şimdi aynı kılıcı bir rahibi kurtarmak için savuruyordum. Zincir, kılıcın ucunda parçalandı. Bu kılıcı bir tür büyü ya da bir nevi şeytanlıkla donatmışlardı. Babam anlatmıştı, Ancrathlar bu kılıcı dört kuşaktır taşıyorlarmış, onlar da Or Hanedanlığı'ndan ele geçirmişler. Yani bu çeliğin mazisi biz Ancrathların ilk kez eline geçmesinden öncesine dayanıyor. Benim onu çaldığımı günden daha eskiye.

Kuş kafesi olanca ağırlığıyla sertçe yola düştü. Peder Gomst haykırıp kafasını parmaklıklara çarpınca alnında belirgin bir haç izi çıktı. Kafesin kapağını telle örmüşlerdi. İki kez çalınmış ata yadigârı kılıcımızın keskin kenarı karşısında dayanamadı. Bir an babamı gözümün önüne geldi, bu denli yüce bir kılıcın böylesine adice bir iş için kullanılması karşısında öfkeyle çarpılacak suratını hayal ettim. Hayal gücüm iyidir ama babamın o kaya gibi ifadesiz suratına herhangi bir duygu bahşetmekte zorlandım.

Gomst emekleyerek dışarı çıktı, tutuk ve bitkindi. İhtiyarlık gereği. Yılların yükünü omuzlarında zarafetle taşımasını beğenirdim. Kimisi vardır, yıllar geçtikçe güçlenir.

"Peder Gomst," dedim. "Biraz acele edin, yoksa bataklıktaki ölüler uluyup sızlanarak bizi korkutmaya gelecekler."

O zaman bana baktı, bir hortlak görmüşçesine geri çekildi, sonra da ifadesi yumuşadı.

"Jorg," dedi, şefkat dolu bir edayla. Şefkatle içi titriyordu belli, gözlerinden akan şey sadece yağmur suyu değildi sanki. "Sana neler oldu böyle?"

Yalana ne hacet. Bir yanım bıçağı oracıkta ona saplamak istedi, tıpkı kızıl suratlı Gemt'e yaptığım gibi. Az buz da istemedi hani. Bıçağı çekme arzusuyla elim kaşınıyordu. Şakaklarımı bir mengene sıkıyormuşçasına başıma ağrılar girdi.

Zıtlığımla meşhurumdur. Bir şey beni zorladı mı geri çekilirim. Zorlayan kişi kendim olsam bile. Oracıkta adamı deşmek kolay olurdu. Tatminkâr. Ama bu arzu fazlasıyla ısrarcıydı. Bir dayatma hissettim.

Gülümseyip şöyle dedim, "Beni affet peder, günah işledim."

Ve ihtiyar Gomstcuk, kafesten kaskatı çıktığı halde, her uzvu yara bere içinde, başını eğerek günah çıkarmamı dinlemeye hazırlandı.

Yağmur eşliğinde konuştum, usulca ve alçak sesle. Peder Gomst'un duyabileceği kadar, etrafımızdaki bataklıklarda dolanan ölülerin duyabileceği kadar. Yaptığım şeyleri anlattım. Yapacağım şeyleri anlattım. İşitecek kulağı olan her şeye anlattım planlarımı. İşte o zaman ölüler bizi terk etti.

"Sen şeytanın ta kendisisin!" Peder Gomst bir adım gerileyerek boynundaki istavroza yapıştı.

"Madem öyle diyorsun, öyle olsun." Onunla münakaşa etmedim. "Ama günah çıkardım, sen de beni affetmek zorundasın."

"Garabet..." Bu sözler tıslar gibi kurtuldu ağzından.

"Daha da kötüsüyüm," diye hak verdim. "Şimdi affet beni."

Peder Gomst nihayet aklını başına topladı ama hâlâ ürkek duruyordu. "Benden ne istiyorsun Lucifer?"

Makul bir soru. "Kazanmak istiyorum," dedim.

Bunun üzerine başını iki yana salladı, o yüzden açıkladım.

"Kimilerini adımla kendime bağlıyorum. Bazılarını da hedefimi söyleyerek. Ama bazıları var ki kimin benden yana olduğunu bilme gereği duyuyorlar. Sana günah çıkardım. Nedamet getirdim. Artık Tanrı benden yana, sen ise iman sahiplerine O'nun savaşçısı olduğumu söyleyecek rahipsin. O'nun elçisi, Yüce Tanrı'nın Kılıcı olduğumu."

Aramıza bir sessizlik girdi, birkaç kalp atışı kadar kısa süren.

"Ego te absolvo[1]*."* Peder Gomst bu sözleri titreyen dudaklarıyla sarf etti.

Ondan sonra da yanyana yürüyerek diğerlerinin yanına döndük. Makin, adamları hizaya sokup hazırlamıştı. Karanlıkta bekliyorlardı, tek bir meşale yanıktı, bir de kelle arabasına fener asılıydı.

"Yüzbaşı Bortha," dedim Makin'e, "harekete geçme zamanı. At Sahili'ne ulaşabilmemiz için önümüzde daha çok yol var."

"Ya rahip ne olacak?" diye sordu.

"Belki yolumuzu biraz uzatıp Servi Hisar'a uğrar ve onu bırakırız."

Başım zonkladı, feci.

Kadim bir hortlağın iliklerime kadar işleyip içimde dolaşmasına yol açmamla alakalı olabilirdi ama bugünkü baş

1 (Lat.) Seni günahlarından arındırıyorum. (ç. n.)

ağrım daha ziyade birisi beni sopayla dürtüyormuş gibiydi. Resmen güdüyordu beni, cidden ağzıma sıçmaya başlamıştı.

"Sanırım Servi Hisar'a *uğrayacağız.*" Başıma saplanan hançerler yüzünden dişlerimi gıcırdattım. "İhtiyar Gomstcuk'u bizzat teslim ederiz. Eminim babam benim için endişelenmiştir."

Rike ile Maical bana aptal aptal baktı. Fıçı Burlow ile Kızıl Kent aralarında bakıştı. Nuban gözlerini devirip uzaklaştı.

Uzun boylu, iri kıyım Makin'e baktım, siyah saçı yağmurdan kafasına yapışmış. *Bu adam benim atım,* diye düşündüm. *Gomst benim filim, Servi Hisar ise kalem.* Birden aklıma babam geldi. Bir şah taşı lazımdı bana. Şah olmadan oyunu oynayamazsınız. Babam aklıma gelince keyfim de yerine geldi. Şu ölüyle karşılaştıktan sonra içime dert olmuştu. Ölü yaratık bana kendi cehennemini göstermiş, bense gülüp geçmiştim. Ama babam aklıma gelince hâlâ korkuya kapıldığımı fark etmek hoşuma gitmişti.

7

Gece boyunca ilerledik ve Tayf Yolu bizi bataklıktan çıkardı. Şafak vakti, bizi kasvetli ve çorak Norwood'da yakaladı. Kasaba enkaz halindeydi. Külleri, ateş sönünce havada asılı kalan kekremsi is kokusunu hâlâ tütüyordu.

"Renar Kontu," dedi Makin yanımda. "Ancrath'm koruması altındakilere alenen saldırmakta beis görmüyor." Havadan sudan konuşur gibiydi.

"Böyle bir günahkârlığı kime mal edeceğimizi nereden biliyoruz?" diye sordu Peder Gomst, yüzü de sakalı gibi griydi. "Tayf Yolu'nu geçerek talan edenler Baron Kennick'in adamlarıydı belki. Beni darağacındaki kafese tıkanlar Kennick'in adamlarıydı."

Biraderler yıkıntıların arasına dağıldı. Rike dirseğiyle Fıçı Burlow'u kenara itti ve damsız dört duvardan ibaret ilk binanın içinde gözden yitiverdi.

"Çulsuz çiftlik kurtçukları! Aynı zikindirik Mabberton gibi." Daha fazla yakınmadan bir hışımla etrafı aramaya koyuldu.

Norwood'un bayram günlerindeki kurdelelerle süslü halini anımsadım. Annem belde amirinin eşliğinde yürürdü. William ile benim elma şekerlerimiz olurdu.

"Ama bu çulsuz çiftlik kurtçukları *benimkilerdi*," dedim. Dönüp ihtiyar Gomst'a baktım. "Hiç ceset yok. Kont Renar'ın marifeti bu."

Makin başıyla onayladı. "Odun yığınını batıdaki düzlüklerde buluruz. Renar hepsini toplayıp yakmıştır. Ölüleri de dirileri de."

Gomst istavroz çıkarıp bir dua mırıldandı.

Savaş güzelim bir şeydir, daha önce dediğim gibi, aksini söyleyenlerse kaybederler. Bana yakışmadığı halde bir gülümseme takındım. "Birader Makin, görünen o ki Kont hamlesini yapmış. Askerler olarak bize onun sanatsal becerisini takdir etmek düşer. Git de etrafı bir kolaçan et. Oyununu nasıl oynadığını öğrenmek istiyorum."

Renar. Önce Peder Gomst, şimdi de Renar. Bataklıktaki ruhlar sanki bir anahtarı yuvasına sokmuştu da açılan kapıdan geçmişimin hayaletleri içeriye teker teker akın ediyordu.

Makin, başüstüne diyen tek bir hareketiyle atını sürerek uzaklaştı. Kasabanın içine doğru değil de ırmak boyundan dışarıya, pazar yerinin ilerisindeki sık ağaçlığın yukarısına doğru.

"Peder Gomst," dedim en nazik saraylı edasıyla. "Söylesenize kuzum, Baron Kennick'in adamları sizi bulduklarında neredeydiniz?" Aile rahibimizin bir yağmalama esnasında ele geçirilmiş olması hiç mantıklı gelmiyordu.

"Jessop mezrasında, prensim," diye yanıtladı Gomst, temkinliydi ve benden başka her yere bakıyordu. "Yola devam etmemiz gerekmez mi? Anayurtta güvende oluruz. Akınlar Hanton'dan öteye geçmez."

Doğru, diye düşündüm, *öyleyse neden tehlikeli bölgeye gelesin ki?*

"Jessop mezrası mı? Adını bile duymadım desem yalan olmaz, Peder Gomst," dedim, hâlâ kibar mı kibarım. "Öyleyse üç kulübe ile bir domuzdan başka bir şey yoktur."

Rike meskenden dışarı fırtına gibi çıktı, her yerine bulanmış küller yüzünden Nuban'dan daha karaydı ve deli gibi tükürüyordu. Bitişikteki haneye yöneldi. "Burlow, seni şişko piç! Beni tongaya düşürdün!" Eğer Ufaklık kendine bir ganimet bulamazsa başkası payından verirdi. Daima.

Gomst bu oyalamadan memnun gibiydi ama ben onun dikkatini tekrar çektim. "Peder Gomst, bana Jessop'tan bahsediyordunuz." Dizginleri elinden aldım.

"Bir bataklık kasabası, prensim. Bir hiçtir. Hamiler için turba toplanan bir yer. On yedi tane kulübesi, belki bir o kadar da domuz vardır." Gülmeye çalıştı ama sesi hem fazla tiz hem de gergin çıktı.

"Yani yoksulların günahlarını bağışlamak için mi oraya gitmiştiniz?" Göz temasını korudum.

"Aslında..."

"Ta Hanton'un dışına, bataklığın kıyısına, tehlikenin göbeğine yani," dedim. "Çok mübarek bir adamsınız Peder."

Bu lafıma başını eğerek tevazu gösterdi.

Jessop. Bu isim kafamda bir çan çaldı. Tok sesle çalan bir çan, ağır ağır, merasimle. *Sorup durma çanların kimin için çaldığını...*

"Jessop, bataklık gelgitlerinin ölüleri götürdüğü yer," dedim. Bu sözleri ağzından duyduğum ihtiyar Üstad Lundist gözümün önüne geldi. Adamın çalışma odasındaki duvara iğnelenmiş harita gözümde canlandı, akıntılar siyah mürekkeple işaretlen-

miş. "Yavaş bir akıntıdır ama yamandır. Bataklık sırları saklar ama ebediyen değil, Jessop sırlarını ortaya döktüğü yerdir."

"Şu iri yarı adam, Rike, şişko olanı boğazlıyor," Peder Gomst kafasıyla kasabayı işaret etti.

"Babam seni ölüleri yoklamaya göndermişti." Gomst'un eften püften laflarla dikkatimi dağıtmasına izin vermedim. "Beni görünce tanırsın diye."

Gomst'un ağzından bir "hayır" yuvarlandı ama yüz mimikleri "evet" diye bağırıyordu. Yaptıkları işi düşününce rahiplerin daha iyi yalan söylemeleri gerektiğini düşünürdünüz.

"Hâlâ beni mi arıyor? Dört yılın ardından!" Dört hafta da olsa şaşardım.

Gomst eyerinde geriledi. Ellerini çaresizce iki yana açtı. "Kraliçe'nin karnı burnunda. Müneccim, Kral'a bir oğlu olacağını söylüyor. Veraseti tasdiklemek zorundaydım."

Ah! Veraset. Tam da babamdan beklenecek şey. Bir de Kraliçe mi var? İşte bu günün haberiydi.

"Müneccim mi?" diye sordum.

"Kâfir falcının teki, saraya yeni girdi." Gomst ağzında acı bir tat bırakmış gibi tükürürcesine sarf etti kelimeleri.

Duraklama uzun bir sessizliğe dönüştü.

"Rike!" dedim. Bağırmadan ama onun duyabileceği kadar yüksek sesle. "Fıçı Burlow'u bırak yoksa seni gebertirim."

Rike bıraktı, Burlow da yüz kırk kiloluk bir domuz yağı kütlesi gibi yere yığıldı ki zaten öyleydi. İkisini kıyasladım da Burlow'un suratı biraz daha mordu sanki ama sadece birazcık. Rike ellerini öne uzatarak bize doğru geldi, gırtlağımı çoktan kavramış gibi yumruklarını sıka sıka. "Sen!"

Makin'den eser yoktu, Peder Gomst ise öfkelenmiş Ufaklık karşısında rüzgâra salınmış bir osuruk kadar etkili olurdu ancak.

"Sen! Bize vaat ettiğin zikindirik altınlar nerde?" Böyle deyince pencerelerden, kapılardan kafalar uzandı. Fıçı Burlow bile kafasını yerden kaldırıp baktı, güçlükle her nefes alışta soluğu ıslık öttürüyordu.

Elimi kılıcımın kabzasından indirdim. Çok fazla piyon feda etmenin âlemi yoktu. Rike'ın en fazla on metresi daha vardı. Eyerden inip Gerrod'un burnunu okşadım, sırtım kasabaya dönük.

"Norwood'da altından fazlası var," dedim. Yeterince yüksek sesle ama çok da yüksek değil. Sonra döndüm ve Rike'ın yanından yürüyüp geçtim. Ona bakmadım. Rike gibi bir adama biraz zaman verin, anlar.

"Sakın bana bu kez çiftçi kızlarından bahsetme, seni küçük piç!" Kükreyerek peşimden geliyordu, öfkesini kusmasına izin verdim. Kuru gürültüden ibaretti artık. "Şu kont bozuntusu hepsini kazığa geçirip çoktan yakmıştır."

Belde amirinin konutuna çıkan Ortanca Sokağı'na yöneldim, pazar yerinin ilerisindeydi konut. Biz yanından geçerken, Birader Kazancan yaktığı ocak ateşinden başını kaldırıp baktı. Sendeleyerek ayağa kalktı ve eğlenceyi izlemek üzere peşimize takıldı.

Zahire ambarı hiç bu kadar perişan görünmemişti. Hiçbir heybeti kalmamıştı; tamamen kavrulmuş, tuğlalar ısıdan yarılmıştı. Hepsi yakılıp kül edilmeden önce, hububat çuvallarıyla döşeme kapağı gizlenmiş olmalıydı. Biraz eşelemeyle buluverdim. Rike bu süreçte oflaya puflaya peşimdeydi.

"Aç şunu." Taş kapağın halkalı kulbunu gösterdim.

Rike lafımızı ikiletmezdi. Eğildi ve kapağa asılıp hiç ağır değilmişçesine kaldırıverdi. İşte oradaydılar, fıçılar dolusu, hepsi de tozlu bir kuytuya zulalanmış halde.

"Eski belde amiri festival birasını zahire ambarının altında saklardı. Buranın yerlileri bilir. Altından akan küçük bir çay sayesinde hep taze ve serin kalır. Kaç tane var, yirmi filan mı? Yirmi fıçı altın rengi festival birası." Gülümsedim.

Rike gülümseyerek karşılayamadı. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde kalakalmıştı, gözleri kılıcımın çeliği üzerinde mekik dokur halde. Gırtlağına dayadığım için kimbilir nasıl da gıdıkladığını hayal edebiliyordum.

"Gözünü seveyim Jorg, Birader Jorg, öyle demek istemedim..." diye başladı. Kılıcım boynundayken bile çetin ceviz görünüyordu.

Makin zırhını şıngırdatarak gelip yanımda bitiverdi. Kılıcı Rike'ın gırtlağından ayırmadım.

"Küçük olabilirim, Ufaklık ama piç değilim," dedim, usulca, cinai sesimle. "Haksız mıyım Peder Gomst? Bir piç olsaydım canını dişine takıp ölülerin arasında beni aramazdın, değil mi ama?"

"Prens Jorg, bırakın da bu vahşiyi Yüzbaşı Bortha öldürsün." Nasıl olmuşsa Gomst soğukkanlılığını geri kazanmıştı. "Servi Hisar'a gidelim de babanız..."

"Babam bal gibi bekleyebilir!" diye bağırdım. Gerisini yuttum, kızdırılmama kızdım.

Rike bir anlığına kılıcı unuttu. "Bu 'prens' zırvalığı da neyin nesi lan? Ne demek lan 'Yüzbaşı Bortha' filan? Şu zikindirik birayı ne zaman içeceğim ben?"

Yeterince seyirci toplamıştık kendimize, tüm biraderler halka halinde etrafımızdalardı.

"Eh," dedim. "Madem kibarca sordun, Birader Rike, söyleyeyim."

Makin kaşlarını kaldırarak bana baktı, kılıcını kavradı. Onu elimi sallayarak yatıştırdım.

"Yüzbaşı Bortha filan, Ancrath İmpatorluk Muhafızları'nın Yüzbaşısı Makin Bortha, yani Makin oluyor. Prens zırvalığı ise Ancrath Hanedanlığı'ndan Kral Olidan'ın sevgili oğlu bendeniz oluyorum. Birayı da şimdi içebiliriz, çünkü bugün benim on dördüncü yaşgünüm, sağlığıma başka türlü nasıl kadeh kaldıracaksınız ki?"

Her kardeşlik düzeninde hiyerarşi vardır.
Benimkiler gibi kardeşleriniz olduğunda
o hiyerarşinin en dibinde olmak istemezsiniz.
Öldüresiye didiklenmeniz işten bile değildir.
Birader Jobe, tartaklanan it ile kuduz köpeğin iyi bir
karışımıydı, o sayede paçayı kurtarıyordu.

8

Böylece belde amirinin konutunun yıkıntıları üzerine oturup biralarımızı içtik. Biraderler körkütük sarhoş olup adımı haykırdılar. Kimisi "Birader Jorg" diye bağırıyordu, kimisi "Prens Jorg" ama hepsi de bana başka gözle bakıyordu artık. Rike beni seyrediyordu, fırça sakalı bira köpüğüne bulanmış, boynunda kılıcımın bıraktığı iz. İhtimalleri tarttığını seziyordum, o yassı alnının gerisinde olasılıklar cirit atıyordu. Dağarcığının "fidye" kelimesini yumurtlamasını beklemedim.

"Benim ölümü görmek istiyor, Ufaklık," dedim. "Öldüğüme dair kanıt bulsun diye göndermiş Gomstcuk'u, beni sağ bulsun diye değil. Yeni bir kraliçe edinmiş şimdi de."

Rike güya sırıttı ama sırıtmadan çok surat ekşitmekti yaptığı, ardından hayvan gibi geğirdi. "Bizimle at sürmek için altın ve kadın dolu bir hisardan mı kaçtın? Hangi ahmak bunu yapar ki?"

Biramı yudumladım. Tadı buruk geldi ama nedense ortama cuk oturuyordu. "Kral'm kanatları altında savaşı kazanamayacağını bilen bir ahmak," dedim.

"Ne savaşı Jorg?" Nuban dibime oturdu, içmiyordu. Daima yavaş ve ciddi konuşurdu. "Kont'u alt etmek mi istiyorsun? Baron Kennick'i mi?"

"Savaşı," dedim. "Hepsini."

Kızıl Kent fıçılardan kafasını kaldırdı, miğferini birayla doldurmuştu. "Hayatta olmaz," dedi. Miğferi kafaya dikip dört yudumda yarısını mideye indirdi. "Demek sen Ancrath Prensi'sin? Bakır taçlı krallık. Yüce taht üzerinde hak iddia eden düzinelerce krallık olmalı. Her birinin kendi ordusu vardır."

"Elliden fazla," diye gürledi Rike.

"Yüze yakın," dedim. "Saydım."

Sonu gelmez küçük savaşlar döngüsüyle birbirini öğütüp duran yüz tane imparatorluk parçası; kan davaları, çatışmalar, büyüyen krallıklar, küçülenler, tekrar büyüyenler, bir ömür çatışarak harcanmış ama hiçbir şey değişmemiş. Benimkisi değişim için, son vermek, kazanmak için.

Biramı bitirdim ve kalkıp Makin'i aramaya gittim.

Fazla uzağa bakmama gerek kalmadı. Onu atların yanında buldum, aygırını muayene ediyordu, Alazyaldızı'nı.

"Ne buldun?" diye sordum.

Makin dudaklarını büzdü. "Odun yığınım buldum. Yaklaşık iki yüz kişi, hepsi ölmüş. Ama yığını tutuşturmamışlar, muhtemelen bir şey onları korkutup kaçırmış." Eliyle batıyı gösterdi. "Yayan gelmişler, bataklık yolundan, şuradaki bayırı aşarak. Irmak kenarındaki çalıların arasında kaçmaya çalışanları indirmek için yaklaşık yirmi okçu varmış."

"Toplamda kaç adam vardır dersin?" diye sordum.

"Muhtemelen yüz. Çoğu piyade." Esneyip yüzünü sıvazladı. "İki gün geçmiş. Yeterince güvendeyiz."

Görünmeyen dikenlerin kaşındırdığını hissettim, tenimde sivri kancaları. "Benimle gel," dedim.

Makin peşime takılıp belde amirinin konutuna ait merdivenlere, yıkılmış kaidelerin oraya kadar geldi. Biraderler Maical'a ikinci bir fıçıda delik açtırıyorlardı.

"Heyt be, Yüzbaşı'ya bak!" Makin'e böyle bağıran Burlow'du, sesi Rike'ın boğazlamasından ötürü hâlâ hırıltılıydı. Bunun üzerine bir kahkaha koptu, bıraktım gülsünler. Dikenleri tekrar hissettim, içime içime batan. Beni bileyleyerek bir şeye hazırlıyorlardı. Bir yığın halinde iki yüz beden. Hepsi ölü.

"Yüzbaşı Makin misafirlerimizin geleceğini söyledi," dedim.

Makin kaşlarını kaldırarak baktı ama oralı olmadım. "Yirmi kadar silahlı kabadayı, haydutların en adileri. Karşılaşmak istemeyeceğiniz türden herifler," diye açıkladım. "Aylaklık ederek bizden yana geliyorlar, tıka basa ganimetle dolular."

Rike birdenbire ayağa fırladı, zincirli gürzü kalçasından sallanıyordu. "Ganimet mi?"

"Sülük bunlar, size söyleyeyim. Başkalarının yıkımıyla semirmişler." Onlara gülümsememi bahşettim. "Eh, kardeşlerim, biz de onlara gittikleri yolun yol olmadığını göstereceğiz. Hepsi ölsün istiyorum. Teki dahi kalmasın. Bunu da tek sıyrık dahi almadan başaracağız. Ana yolda tuzak çukurları açın. Zahire ambarı ile Mavi Domuz hanına kardeşlerimiz pusuya yatsın. Kent, Çıngar, Martaval ve Nuban burada kalacak. Ambar ve han arasına girenleri bu duvarın arkasından indirecekler."

Nuban kundaklı yayını havaya kaldırdı, muazzam bir zanaatkârlık örneğiydi, yıllanmış metalden yapılmış ve üzerine meçhul tanrıların suretleri işlenmişti. Kent miğferindeki içki kalıntılarını silkeleyip kafasına geçirdi, uzun yayıyla hazırdı.

"Bayırdan aşağı inmeleri ihtimali de var. O yüzden Rike yanına Maical'ı da alıp ilave altı adamla beraber tabakhane kalıntılarında pusuya yatacak. O taraftan kim gelirse bırakın geçsinler, sonra da hepsini deşin. Makin gözcülük ederek bizi uyaracak. İyi kalpli pederimiz ve beşiniz burada benimle kalacaksınız ki onları kandırıp içeri çekebilelim."

Biraderler açıklamaya ihtiyaç duymazlardı. Şey, Jobe duyardı ama onu da Rike biranın başından kaba bir biçimde çekip götürüvermişti.

"Ganimet!" Rike avazı çıktığı kadar bağırdı. "Tuzak çukurlarını kazmaya koyulun, bok beyinliler."

Bu herifler nasıl pusu kurulacağını biliyordu. Emin olun. Yıkıntıların arasında çarpışmayı onlardan iyi kimseler bilmezdi. Kâh kendileri yıkıntıya yol açmış, kâh başkasınınkilerde çarpışmışlardı.

"Burlow, Makin," diğerleri görevlerine koyulmuşken ikisini yanıma çağırdım. "Gözcülük etmene gerek yok Makin," dedim sesimi alçaltarak. "İkinizin ırmak kenarındaki çalılara gitmenizi istiyorum. Oraya saklanın. Öyle bir saklanın ki piçin teki üzerinize bile otursa ruhu duymasın. Oraya sinin ve bekleyin. Ne yapmanız gerektiğini anlayacaksınız."

"Prens... Birader Jorg," dedi Makin. Suratı iyice asılmıştı. Gözleri sürekli sokağın aşağısındaki yanmış kilisenin önünde dua eden ihtiyar Gomstcuk'a kayıyordu. "Nedir bu terane?"

"Her koşulda peşimden geleceğini söylemiştin Makin," diye yanıtladım. "İşte burada başlıyor. Efsaneyi yazdıklarında ilk sayfası bu olacak. İhtiyar keşişin teki bu sayfayı tezhiplerken kör olacak Makin. Burası her şeyin başladığı yer." Gerçi kitap çok kısa olacaktı ama o kadarını söylemedim artık.

Makin yarım yamalak, başüstüne der gibi başını salladı ve uzaklaştı, Fiçı Burlow da bir koşu peşine takıldı.

İşte böyle, biraderler tuzakları kazdı, oklarını yerleştirdi ve Norwood'dan geriye ne kalmışsa oralara saklandılar. Hantallıklarına söverek, lakin sükûnetimi koruyarak onları seyrettim. Çok geçmeden sadece Peder Gomst, seçilmiş beş adamım ve ben sahnede kaldık. Geri kalanı, iki düzineden biraz fazla adam, kalıntıların arasında gözden yitti.

Peder Gomst yanıma geldi, hâlâ dua ediyordu. Sahiden neyin geldiğini bilseydi canla başla nasıl dua ederdi merak ettim.

Başıma bir ağrı girmişti, her iki gözümün arkasına birer kanca saplanmış gibi, habire çekiştiriyor. İhtiyar Gomsteuk'u gördüğüm zaman eve geri dönmüş gibi hissettiğimde peydahlanan ağrının aynısı. Tanıdık bir ağrı, her yol ayrımında defalarca hissettiğim bir şey. Çoğu kez o ağrının beni gütmesine izin verirdim. Ama oltanın ucundaki balık olmaktan bıkmıştım artık. Geri asıldım.

Bir saat sonra bataklık yolundaki ilk gözcüyü gördüm. Çok geçmeden diğerleri atlarıyla peşinden gelerek adama katıldılar. Belde amirinin merdivenleri üzerinde dikilen yedimizi de gördüklerinden emin oldum.

"Ziyaretçiler," dedim ve atlıları işaret ettim.

"Bok yiyesiler!" Birader Elban ayaklarının dibine tükürdü. Elban'ı seçmiştim çünkü kılığı bir şeye benzemiyordu. Paslı zincir zırhı içinde yüzü gözü kırışmış ihtiyarın tekiydi. Ne saçı vardı ne de dişi ama tuttuğunu bırakmazdı. "Bunlar eşkıya falan değil, şunların altındaki süslü at yavrularına bakın." Hiç dişi olmadığı için kelimeleri biraz peltek konuşuyordu.

"Biliyor musun Elban, haklı olabilirsin," dedim ve ona gülümsedim. "Bence daha çok hanedanlık kıtasına benziyorlar."

"Tanrım bize merhamet et." İhtiyar Gomstcuk'un arkamdan mırıldandığını işittim.

Keşif kolu geri çekildi. Elban teçhizatını topladığı gibi atların otladığı pazar yerine gitmeye yeltendi.

"Bunu yapmak istemezsin, ihtiyar," dedim usulca.

Döndü, gözlerindeki korkuyu okuyabiliyordum. "Canıma kıymayacaksın ya Jorç?" Dişleri olmayınca Jorg'u telaffuz edemiyordu; galiba sert bir şekilde söylenmesi gereken bir isim.

"Canına kıymayacağım," dedim. Elban'ı neredeyse severdim; iyi bir gerekçe olmadıkça onu öldürmezdim. "Nereye kaçacaksın, Elban?"

Bayırın tepesini gösterdi. "Tek açık alan orası. Öbür türlü kıskaçta kalınır, daha da kötüsü bataklıkta."

"O bayıra tırmanmak istemezsin, Elban," dedim. "Güven bana."

Güvendi nitekim. Belki de bana güvenmediği için güvenmiştir, demek istediğimi anladıysanız.

Durup bekledik. Önce bataklık yolundan gelen ana bölüğü gördük, bir süre sonra da bayırın tepesinde beliren piyadeleri. İki düzine varlardı, hanedanlık kıtası, ellerinde mızraklar ve kalkanlar, başlarının üzerinde Kont Renar'ın sancağı. Ana bölük yaklaşık yirmi askerlik üç birlikten oluşuyordu. Peşlerinden zikzaklı bir sıra halinde gelenlerse mahkûmlardı: en az yüz kişi, boyundurukla birbirlerine zincirli. En arkadan yarım düzine yük arabası geliyordu. Üstleri örtülü olanları erzak yüklü olsa gerekti, diğerleri odun istifi gibi yığılmış ceset taşıyordu.

"Renar Hanedanlığı ölüleri yakmadan bırakmaz. Esir almazlar," dedim.

"Anlamıyorum," dedi Peder Gomst. Korkaklığı geçmiş, salaklaşmıştı.

Ağaçları gösterdim. "Yakıt. Bataklığın kenarındayız. Bu turba tarlasında kilometrelerce ağaç bulamazsın. Harlı bir ateş yakmak istiyorlar. Kocaman bir şenlik ateşi için herkesi buraya geri getiriyorlar."

Renar'ın eylemlerine bir açıklamam vardı ancak kendi eylemlerimi, Peder Gomst gibi, ben de anladığımdan emin değildim. Yolculukta edindiğim gücü feragat etme becerimle kazanmıştım. Kont Renar'dan öç alma arzumu faydasız bir şey olarak kenara bıraktığım gün bunu elde etmiştim. Yine de buradaydım işte, Norwood kalıntılarında, dünya kadar festival birasının dindiremeyeceği bir susuzlukla. Aynı hesaplılıkla bekliyordum. Bir avuç adamla bekliyordum, içgüdülerim kaçmamı söylüyordu. Sebat etmemi veya bozguna uğramamı ama asla bükülmememi söyleyen o içgüdüm hariç hepsi.

Bölüğün başındakileri teker teker seçebiliyordum artık. Altı atlı vardı, zincir zırhlı, bir de ağır kalkanlı şövalye. Emir vermek üzere döndüğünde kalkanındaki nişan göründü. Kırmızı, alev rengi bir zemin üzerinde siyah bir karga. Kont Osson Renar yüz adamı bir Ancrath hamiliğine sokmazdı, o yüzden bu oğullarından biri olsa gerekti. Marclos veya Jarco.

"Biraderler bunlarla çarpışmaz," dedi Elban. Bir elini omuzluğuma koydu. "Atlara ulaşırsak çarpışarak ağaçların arasından kendimize yol açabiliriz, Jorç."

Renar'ın adamlarından yirmisi çoktan orman hattına girmişti, tökezlememek için de tirgeşlerini[2] önlerinde tutarak ilerliyorlardı.

"Yok." Uzunca bir nefes koyverdim. "En iyisi ben teslim olayım."

Elimi uzattım. "Beyaz bayrak rica etsem."

Hanedanlık kıtası, ana bölüğe doğru yürüdüğüm esnada mevzilenmişti. Benim "bayrak" beyazdan çok gri sayılırdı. Hem de pis bir gri, Peder Gomst'un dua şiltesinden bozma.

"Asilzade!" diye bağırdım. "Ateşkes bayrağıyla bir asilzade!"

Bu onları şaşırttı. Atlarımızın arkasında yayılmış halde bulunan hanedanlık kıtası pazar yerinden geçmeme mâni olmadı. Derbeder bir güruhtu, metal pullar deri kıyafetlerinden sarkıyordu, kılıçları pas içindeydi. Ev kuşuydu bunlar, uzun yola çıkmaya alışık değildiler.

"Delikanlı ateşe ilk atılan olmak istiyor," dedi içlerinden biri. İki yanağında da çıban olan sıska piçin teki. Kendi lafına güldü.

"Asilzade!" diye seslendim. "Ateşkes bayrağı." Kılıcım yanımdayken bu kadar ilerleyeceğimi sanmıyordum.

Kafilenin leş kokusu burnuma çarptı, sızlanmaları işitebiliyordum. Mahkûmlar boş bakışlarını üzerime çevirdiler.

Renar'ın süvarilerinden ikisi öne çıkarak önümü kesti. "O zırhı nereden aşırdın çocuk?"

"Siktir git," dedim. Şakayla takılır gibi. "Bu gösterinin önünü kim çekiyor? Marclos mu?"

2 Uzun gövdeli yay. (ç. n.)

Birbirlerine baktılar. Bu şövalye kılıklı rençberler Renar varislerinden birini ötekinden ayıramazdı.

"Emir gelmeden tutsak bir asilzadeyi öldürmek iyi olmaz," dedim. "İyisi mi bırakın da küçük Kont karar versin."

İki süvari de eyerden indi. Hallerine bakılırsa savaş gazisi iri yarı adamlardı. Kılıcımı aldılar. İki gözünü de teğet geçen beyaz yarası ve kara sakalıyla yaşlı olanı bıçağımı buldu. Aldığı yara burnunun ucunu da götürmüştü.

"Suratında pek meymenet bırakmamışlar ha," dedim.

Çizmemin içindeki bıçağı da buldu.

Hiçbir planım yoktu. Kafamın içindeki ağrı plana hiç yer bırakmıyordu. Çok uzun bir süre beni yönlendirmiş sözsüz seslere kulak tıkamıştım. Dikkafalılığın verdiği keyifle aldırmadım. Al işte, bir sürü düşmanın arasında silahsız kalakalmıştım, aptal gibi, tek başıma.

Acaba kardeşim William beni izliyor muydu, merak ettim. Annemin izlemediğini umuyordum.

Acaba ölecek miydim? Beni ya yakarlar ya da sakat bırakırlardı, Peder Gomst da beni o halde bir arabaya atıp Servi Hisar'a götürürdü.

"Herkesin şüpheleri vardır," dedim Yaralı Yüz aramayı bitirirken. "Jesu bile bir an şüpheye düşmüştür ve ben o değilim."

Adam bana deliymişim gibi baktı. Belki deliydim ama kafam dinçti. Ağrı dindi ve olanları tekrar açık seçik görür hale geldim.

Beni Marclos'un at sırtında oturduğu yere götürdüler. En az iki buçuk metre boyunda devasa bir aygırdı. Marclos siperliğini kaldırıp güzel yüzünü gösterdi. Yanakları hafif tombul, cidden neşeli simalı biriydi. Dış görünüş elbette ki yanıltıcı olabilir.

"Kimin nesisin?" diye sordu.

Kaliteli bir göğüs zırhı vardı, gümüş kakmayla hamızlanıp öyle bir perdahlanmıştı ki en cılız ışıkta bile parlıyordu.

"Kimin nesisin diye sordum." Yanaklarına al bastı. Hiç de neşeli değilmiş. "Ateşe atılınca iyi şakırsın çocuk, o yüzden ayıbını hemen söyle."

Onu ıştırmekte güçlük çekiyormuşum gibi öne uzandım. Muhafızlar hemen hamle yaptı ama silkinip sıyrıldım. Üzerinde zırh olmasına rağmen fazla hantaldılar. Marcelos'un ayağını basamak niyetine kullandım, üzengiden dışarı uzanmıştı ayağı, bir çırpıda tırmanıp önüne oturuverdim. El altında bulunsun diye eyerine yerleştirdiği zarif bir hançeri vardı, o hançeri kınından çektiğim gibi gözüne sapladım. Sonra fırladık. İkimiz doludizgin pazar yerini geçtik. Yollarda öğrendiğiniz ilk şey at çalmaktır.

Seke seke gidiyorduk, o da terkimde uluyup titriyordu. Hamedanlık kıtasından birkaç adam yolu kesmeye çalıştı ama çiğnenip geçtim. Tekrar ayağa kalkamayacaklardı; şu aygır korkunç derecede iriydi. Okçular iki üç atış yapabilirdiler ama o uzaklıktan tam göremediler ve kasabaya doğru aldık başımızı gittik.

Muhafızların peşimizden paldır küldür geldiklerini işitebiliyordum. Gelen seslere bakılırsa birkaç adamı da onlar ezip geçmişti sanki. Yaklaşıyorlardı ama Marcelos'la ikimiz onları gafil avlayıp arayı açmıştık. Norwood'un eteklerine ulaştığımızda arayı kapattılar.

İlk binada aniden çark ettim ve Marcelos yere yuvarlandı. Yüzüstü kapaklandı. Tekrar ayağa kalkamayacak birisi daha. Canına değdi, yalan yok ya. Kont'un tam kahvaltısını yapar-

ken haberi aldığını hayal ettim. Acısı nasılmış tatsın bakalım. Yumurtasını bitirebilir miydi acaba?

"Renar'ın askerleri!" Ciğerlerimi paralarcasına haykırdım. "Bu kasaba Ancrath Prensi'nin himayesi altındadır. Teslim edilmeyecek."

Atı tekrar döndürüp mahmuzladım. Arkamdan birkaç ok fırlatıldı. Basamaklara gelince kılıcımı çekip attan indim.

"Geri geldiniz..." Peder Gomst afallamış gibiydi.

"Döndüm ya," dedim. Elban'a baktım. "Çarpışarak geri çekilme ihtimali kalmadı, ha, birader?"

"Aklını kaçırmışsın," Kelimeler bir fısıltıyla kurtuldu ağzından. Her nasılsa fısıldarken peltek konuşmuyordu.

Süvariler, Marclos'un şahsi korumaları, saldırıya geçti. Kanatlardan elli piyade destekleyince cesaretlenmişlerdi. Bayırın tepesinde iki düzine hanedanlık kıtası önü çekerek yamaçtan aşağı akın etti. Okçular daha iyi nişan alabilmek için çalılıkların arasından çıkmaya başladılar.

"Bu piçler sizi sağ ele geçirirlerse diri diri yakarlar," dedim yanımdaki beş biradere. Sonra durakladım ve onlarla göz teması kurdum, tek tek. "Ne var ki ölmek istemiyorlar. Kont'un yanına geri dönmek de istemiyorlar. Siz olsanız fırıncı ihtiyar Renar'a oğlunun ölüsünü götürüp, 'Ay evet öldü ama o leş kargalarım da öldürdük... şu çocuk vardı... bir de dişleri dökülmüş ihtiyarın teki...' diyerek alttan alır mıydınız?

O yüzden can kulağıyla dinleyin şimdi. Bu uysal askerlerle çarpışıp onların canına okuyacaksınız. Öyle bir okuyacaksınız ki bu piç kuruları dağılıp kaçacaklar." Durakladım ve Birader Roddat'la göz göze geldim, çünkü bu herif sansarın tekiydi ve

kaçmayı severdi, gerekli gereksiz. "Sen yanımdan ayrılmıyorsun, Birader Roddat."

Pazar yerinden fışkıran adamların başları üzerinden çalılıklara doğru bakınca bir okçunun ağaçların arasında devrildiğini gördüm. Ardından biri daha. Otların arasından zırhlı birisi fırladı. Adamın önünde duran okçular hâlâ nişan alma derdindelerdi. Adam tek bir kılıç darbesiyle en öndekinin kellesini uçurdu. *Sağ olasın Makin,* diye düşündüm. Sonra arkasından Fıçı Burlow beliriverdi, zırhlı cüssesiyle okçuların arasına daldı.

Bayır aşağı inen kıtalar Rike'm mevzisini geçince adamları hepsini arkadan deşti. Sayı üstünlüğü Ufaklık'm hoşuna giden cinsten değildi ama "ganimet" kelimesi onun üzerinde hep tekinsiz bir etki yaratırdı.

Çızınk! Nuban'm tatar yayı boşaldı. Bu kadar çok hedef varken ıskalamasına imkân yoktu, daha doğrusu elinde o şey varken adam seçmesine gerek kalmazdı. Buna karşın her iki ok da öncü süvariyi göğsünden vurdu ve adamı eyerinden havalandırıp uçurdu. Kent ve diğer iki adamı belde amirinin duvarları arkasından doğruldu. Karşılarından gelenleri görünce ilk anda idrak edemediler. Neyse ki seçenekleri azdı ama okları boldu.

Renar bölüğü tuzak çukurlarımıza son sürat daldı. Yemin ederim ilk ayak bileğinin çatırdadığını işittim. Ondan sonra sadece tepeleme yığılan adamların çığlıkları geldi. Kent, Martaval ve Çıngar bu fırsatı kaçırmayıp bir düzine daha oku bu esas akıncı kitlesinin üzerine boca etti. Nuban canavarını tekrar kurdu ve bu kez neredeyse bir atın kellesini uçuruyordu. Süvari tepetaklak yuvarlandı, at üstüne devrildi ve beyni yerlere saçıldı.

Bu toy askerlerin bazıları yoldan ümidi kesip başka bir kestirme yol bulmak üzere yıkıntıların arasına daldı. Elbette

kestirme bir yoldan daha fazlasını buldular, onları orada bekleyen biraderlerle karşılaştılar.

Önce okçular devrildi. Belinde sadece bir hançerle, keçe dolgulu asker ceketi giymiş bir adamın metal zırhlı sağlam bir kılıç ustası karşısında yapabileceği pek fazla şey yoktur. Üstelik Burlow için sağlam demek az kalırdı.

Süvarilerin üçü bize ulaştı. Sokakta dikilip beklemedik. Eskiden Decker'ın demirci dükkânı olan yıkıntı halindeki binanın içlerine doğru geri çekildik. İçeri onlar da girdi; yavaşça, külleri toynaklarıyla ezerek. Elban demir ocaklarının üzerindeki bir duvar girintisinden ilkinin tepesine çullandı. Elleri dert görmesin, süvariyi alaşağı ediverdi, küçük keskin bıçağı üst üste indi. Anımsarsanız, Elban tuttuğunu bırakmaz demiştim.

Biraderlerden ikisi ikinci süvariyi çekip indirdi, bir açıklık yakalayana dek bir ileri bir geri hamlelerle. Adamın, atını kıpırdatacak yeri kalmamıştı. Atından kendisi inseydi daha iyi ederdi.

Böylece bana Yaralı Yüz kaldı. Adam biraz daha dişliydi ve peşimize düşmeden önce atından inmişti. Kılıcının ucunu sallayarak bana yavaşça yaklaştı. Acelesi yoktu; en az elli adam kıçınızı kolluyorken telaşa ne gerek.

"Ateşkes bayrağı?" dedim, kışkırtmaya çalışarak.

Konuşmadı. Dudakları sımsıkı kenetliydi ve yaklaşıyordu, iyice ağırdan. Tam o sırada Birader Roddat adamın arkasından fırlayıp kılıcını ense köküne sapladı.

"Fırsatın varken saldıracaktın, Yaralı Yüz," dedim.

Sokağa çıktığımda hanedanlık kıtasının bayırdan zinciri koparark gelmiş kızıl suratlı devasa bir piçiyle burun buruna geldim. Herif Nuban'ın isabetli oklarıyla resmen intilak etti.

Sonra üzerimize çullandılar. Nuban kazmasını kaptı, Kızıl Kent de baltasını. Roddat elinde mızrağıyla yanımdan geçti ve onunla adamın tekini mıhlayıverdi.

İki dalga halinde saldırdılar. Marclos'un muhafızlarının peşine takılıp gelen bir düzine kadar adamın arkasında yavaş adımlarla gelen yirmi kadarı daha vardı. Diğerleri ya ana yolda ya da molozların arasında ölmüşlerdi.

Roddat'ı ve şişlediği adamı koşarak geçtim. Canıma o kadar da susamamış görünen bir çift kılıçlı adamı ve ilk dalgayı geçtim. Yanakları çıbanlı sıska piçi seçebiliyordum, beni ateşe atmakla ilgili espri yapan herif ikinci dalganın arasındaydı.

Çıban yanaklının kanına susamış halde ikinci dalgaya saldırdım. Onları darmaduman eden de bu oldu. Bayırdan aşağı gelenler mi? Onlar bize hiç ulaşamadı. Ufaklık onların ganimet taşıyabileceğini düşünmüştü.

Sanırım Kont'un adamlarının yarısından fazlası kaçtı. Lakin onlar artık Kont'un adamları değillerdi. Geri dönemezlerdi.

Makin üzeri kanla kaplı halde geldi. Kızıl Kent'in onu bulduğumuz günkü halini andırıyordu! Burlow da yanındaydı ama o bizi bırakıp ölüleri yağmalamaya koyuldu, tabii buna yaralıları bulup öldürmek de dâhildi.

"Neden?" Makin merak içindeydi. "Yani, müthiş bir zafer prensim ama... bunca riske girmeye ne gerek vardı ki?"

Kılıcımı havaya kaldırdım. Etrafımdaki biraderler irkilerek bir adım geriledi ama Makin, doğrusu, ürkmedi. "Bu kılıcı görüyor musun?" dedim. "Üzerinde tek damla kan yok." Kılıcı herkese gösterdikten sonra bayıra doğru salladım. "Oradaki elli adam bir daha asla Renar Kontu için çarpışmayacak. Artık benim namıma çalışıyorlar. Kont'un oğlunu öldüren prens

hakkındaki bu hikâyeyi yayacaklar. Geri çekilmeyen bir prens. Asla pes etmeyecek bir prens. Kılıcını kana bulamasına gerek kalmadan otuz adamıyla yüz adamı yenen prens.

Bir düşünsene Makin. Roddat'a, pes etmeyeceğini düşündükleri an dağılacaklar diyerek bir zırdeli gibi dövüşmesini sağladım. Şimdi dışarıdaki elli düşman askeri karşılarına kim çıksa şunu anlatacak, 'Şu Ancrath Prensi var ya, yıkılacak gibi değil.' Basit bir netice. Yıkılmayacağımızı anlarlarsa pes ederler."

Tamamen doğru. Sebebi bu değildi ama yerden göğe doğruydu.

9

Dört yıl önce

Baston büyük bir çatırtıyla bileğime indi. Diğer elimle daha havadayken yakaladım. Bükerek elinden kurtarmayı denedim ama Lundist sıkı tutuyordu. Buna rağmen şaşkınlığı yüzünden okundu.

"Demek ki dikkati elden bırakmamışsınız Prens Jorg."

Aslında aklım başka yerdeydi, kanlı bir yerlerde ancak böyle zamanlarda bedenimin beni korumak gibi bir alışkanlığı vardı.

"Belki şimdiye dek değindiğim konuların özetini de geçebilirsiniz?" dedi.

"Bizi tanımlayan düşmanlarımızdır. Bu, insanlar hakkında olduğu kadar ülkeler için de geçerlidir," dedim. Lundist'in derse getirdiği kitabı tanımıştım. Kitabın temel tezi düşmanlarımızın bizi şekillendirdiği üzerineydi.

"Güzel." Lundist bastonunu geri çekip masa haritasını gösterdi. "Gelleth, Renar ve Ken Bataklıkları. Ancrath etrafını kuşatanların eseridir; bunlar da kapısındaki kurtlardır."

"Tek önemsediğim Renar dağlık arazileri," dedim. "Gerisini salla gitsin." Sandalyemi iki arka ayağı üzerine iterek sallan-

dım. "Babam orduyu Kont Renar'ın üzerine saldığında ben de gideceğim. İzin verirlerse onu bizzat öldüreceğim."

Lundist bana sert bir bakış fırlattı, söylediklerimde ciddi miyim diye bakıyordu. Bu ihtiyarın masmavi gözlerinde tekinsiz bir şey vardı, tekinsiz ya da değil, insanın yüreğini okurdu.

"On yaşındaki çocuklar Öklid ve Platon'la haşır neşir olmalılar. Savaş sanatlarına sıra geldiğinde kılavuzumuz Sun Tzu olacak. Strateji ve taktik, bunlar akıl işidir, prensler ile kralların araçlarıdır."

Söylediklerimde ciddiydim. İçimde bir açlık vardı, Kont'un ölümünü görme arzusuyla içim içimi yiyordu. Lundist'in ağzının kenarlarındaki gergin çizgiler açlığımın ne denli derine işlediğini anladığını söylüyordu bana.

Pencereye baktım, oradan dershaneye güneş sızıyor ve toz zerrelerini uçuşan altın rengi güveler gibi belirginleştiriyordu. "Onu öldüreceğim," dedim. Ardından ani bir sarsma isteğiyle ekledim, "Belki bir şömine süngüsüyle, tıpkı şu Inch gorilini öldürdüğüm gibi." Bir adamı öldürüp de hiç hatırlayamam beni uyuz ediyordu. Nasıl bir hiddete kapılmışsam artık, bir gıdım dahi anısı yoktu.

Lundist'ten bazı taze gerçekleri aydınlatmasını bekliyordum. Beni bana açıkla. Hangi tabir uygunsa, sorum buydu, ergenlikten yetişkinliğe dek. Ne var ki akıl hocalarının bile sınırları vardır.

Öne atıldım, ellerimi haritanın üzerine koyup Lundist'e bir kez daha baktım. Ondaki acımayı gördüm. Bir yanım acımasına sığınmak istedi, o dikenlerle nasıl boğuştuğumu, William'ın ölümünü nasıl izlediğimi anlatmak istedi. Bir yanımsa her şeyi

bir yana bırakmaya can atıyordu, taşıdığım yükü, hafızanın yakıcı acısını, nefretin yıpratışını.

Lundist masanın öbür yanından eğildi. Saçı yüzüne düştü. Şark usulü uzatılmış saçı, gümüş rengine çalacak kadar beyazlamıştı. "Bizi tanımlayan düşmanlarımızdır ancak onları kendimiz de seçebiliriz. Hıncını düşman belle, Jorg. Bunu yaptın mı muhteşem bir adam olabilirsin ama daha önemlisi, belki mutlu biri olursun."

İçimde kırılgan bir şey vardı, bükülmeye kalmadan kırılıverecek. Bir zamanlar sarf ettiğim tüm mülayim sözleri bileyleyen keskin bir şey. Onu oraya, annemi öldürdükleri gün Kont Renar'ın yerleştirdiğini sanmıyorum, adam sadece usturayı kılıfından çıkardı. Bir yanım teslim olmayı, Lundist'in bana uzattığı hediyeyi almayı arzuluyordu.

Ruhumun o yanını kesip attım. Hayrıma ya da şerrime, o gün ölüverdi.

"Ordu ne zaman sefere çıkıyor?" Sesimde onun dediklerine kulak astığıma dair hiçbir emare bırakmadım.

"Nizamiye Ordusu sefere çıkmayacak," dedi Lundist. Omuzları çöktü, usançtan ya da yenilgiden.

Böğrüme yemiş kadar oldum, gardımı düşüren sürpriz bir darbeydi. Sandalyeyi devirerek ayağa fırladım. "Çıkacaklar!" Nasıl çıkmazlar?

Lundist kapıya döndü. Cübbesi hareket ettikçe iç çeker gibi hışırdıyordu. Kulaklarıma inanamayışım beni yerime mıhladı, uzuvlarım bana yabancıydı. Yanaklarıma sıcak bastığını hissedebiliyordum. "Nasıl çıkmazlar?" Çocuk gibi hissetmeme kızarak arkasından bağırdım.

"Anoratlı düşmanlarla çevrili," dedi, hâlâ yürüyerek. "Nizamiye Ordusu anayurdu korumak zorunda, Kont'un sarayına kadar ulaşabilecek başka ordu da yok."

"Bir kraliçe öldü." Annemin gırtlağı gözlerimin önünde tekrar yarılıp görüş alanımı kızıla boyadı. Kanca dikenler tenimi bir kez daha dağladı. "Bir krallık prensi katledildi." Bir oyuncak gibi paramparça.

"Ödenecek bedel biçildi." Lundist destek alır gibi bir eli kapıda durakladı.

"Bedeli kan ve kılıçla ödenir!"

"Cathun Nehri'nin hakları, üç bin düka altını ve beş Arap beygiri." Lundist bana bakamıyordu.

"Ne?"

"Nehir ticareti, altın, at." O mavi gözler omzunun üzerinden beni buldu. Yaşlı eli kapı kulbunu çekti.

Kelimeler teker teker kafama dank etti, aynı anda değil.

"Ordu..." diyecek oldum.

"Yerinden ayrılmayacak." Lundist kapıyı açtı. Gün ışığı içeri doldu, parlak, sıcak; oyun oynayan çömezlerin uzaktan gelen kahkahalarıyla bezeliydi.

"Ben de yalnız giderim. O herif ellerimde haykırarak geberecek." Soğuk bir hiddet dalgası tenimi ürpertti.

Bir kılıca ihtiyacım vardı, en azından iyi bir hançere. Bir at, bir harita. Önümdekini kaptım, tabaklanmış deridendi, küflüydü, sınırlar Hint mürekkebiyle mimlenmiş. Bana lazım olan... bir açıklamaydı.

"Nasıl olur? Ölümlerine nasıl fiyat biçilebilir?"

"Babanız evlilik sayesinde At Sahili krallıklarıyla olan ittifakını pekiştirdi. Bu ittifakın gücü Kont Renar'ı tehdit ediyordu.

Kont erken darbe indirdi, ilişkiler iyice kuvvetlenmeye kalmadan, hem kadını hem de varisleri aradan çıkarma umuduyla yaptı bunu." Lundist ışığa çıkınca saçı altın rengine büründü, bir aylanın nuru düşmüşçesine. "Babanızın hem Renar'ı yok edecek hem de kurtları Ancrath'ın kapılarından uzak tutacak gücü yok. At Sahili'ndeki büyükbabanız buna yanaşmayacaktır, ittifak bozulduğu için de Renar güvende. Şimdi Renar gücünü diğer sınırlara yöneltebilmek için bir ateşkes istiyor. Babanız ona bir ateşkes anlaşması sattı."

İçim parçalandı, yıkıldım, dağıldım. Dipsiz bir uçurumun içine yuvarlandım.

"Gelin Prens." Lundist elini uzattı. "Açık havada yürüyelim. Masa başında ders yapılacak gün değil."

Haritayı avucumda sıktım. İçimden bir yerlerden acı, buruk bir gülümseme koptu; amacıma tutunmamı sağlayan bir ürperticiliği de vardı. "Elbette sevgili üstadım. Haydi güneşte yürüyelim. Boşa harcanacak bir gün değil, hem de hiç."

Güneşe çıktık ve dışarının sıcağı içimdeki buza bir nebze dahi nüfuz edemedi.

Hançerlemek pis iştir, oysa Birader Huysuzbodur hep temiz çalışır.

10

Kendimize bir tutsak edindik. Marclos'un süvarilerinden biri umduğumuzdan daha diri çıktı. Onun adına neticede kötü bir haber. Makin'in emriyle, Burlow ile Rike adamı belde amirinin merdivenine getirip önüme dikti.

"Adı Renton'mış. 'Sör' Renton, lütfederseniz," dedi Makin.

Herifi tepeden tırnağa süzdüm. Alnının yarısını okkalı bir morluk sarmış, Tabiat Ana'yla aşırı ani kucaklaşması ise burnunu nahoş biçimde yamyassı etmişti. Bıyığı ile sakalı düzgünce kısaltılmışsa da kandan sırılsıklam olduğu için berbat görünüyordu.

"Atından mı düştün, Renton?" diye sordum.

"Kont Renar'ın oğlunu bir ateşkes bayrağının altında bıçakladın," dedi. "Bayrağının" ile "bıçakladın" kelimelerini biraz komik telaffuz etti. Kırık burun insana öyle şeyler yapar.

"Bıçakladım ya," dedim. "Onu altında bıçaklamayacağım hiçbir şey düşünemiyorum." Bakışlarımı Renton'dan ayırmadım; kısık bakan küçük gözleri vardı. Saray kıyafetleri içinde bile bir şeye benzemezdi. Basamaklardaki çamur ve kanla kaplı haliyle bir sıçan dışkısını andırıyordu. "Yerinde olsaydım, Marclos'un toplumsal hassasiyetlere uygun biçimde bıçakla-

nıp bıçaklanmadığını dert etmek yerine kendi akıbetimle daha çok ilgilenirdim."

Tabii ki bir yalandı bu. Onun yerinde olsaydım bıçağı bana saplamak için fırsat kollardım. Ne var ki çoğu insanın benimle aynı öncelikleri paylaşmadığının yeterince ayırdındaydım. Makin'in dediği gibi, içimde bir şey parçalanmıştı, lakin ne olduğunu anımsamayacağım kadar parçalanmamıştı.

"Ailem zengindir, fidyemi öderler," dedi Renton. Hızlı konuşuyordu, gergindi artık, durumunu yeni kavramış gibi.

Esnedim. "Hayır değiller. Zengin olsalardı üzerinde zincir zırhla Marclos'un muhafızı olarak sefere çıkmazdın." Tekrar esnedim, ağzımı öyle bir ayırdım ki çenem kıtırdadı. "Maical, bana şu festival birasından bir maşrapa getirecek misin?"

"Maical öldü," dedi Rike, Sör Renton'ın arkasından.

"Hadi canım?" dedim. "Ahmak Maical? Tanrı'nın, sarhoşlar ve delilere bahşettiği talihle onu kolladığını sanıyordum."

"Şey, neredeyse ölmek üzere," dedi Rike. "Renar'ın çocuklarından biri onu paslı demirle şişlemiş. Kuytu bir kenara çekip bıraktık."

"Dokunaklı," dedim. "Şimdi biramı getirin."

Rike homurdandı ve Jobe'ye bir şaplak indirerek angaryayı ona yıktı.

Tekrar Sör Renton'a döndüm. Mutlu görünmüyordu ama bu denli berbat bir halde bulunan bir adamdan bekleyeceğiniz üzere üzgün de görünmüyordu. Gözleri sürekli Peder Gomst'a kayıyordu. *İşte yüce bir güce iman eden bir adam*, diye düşündüm.

"Ee, Sör Renton?" dedim. "Genç Marclos'u Ancrath hamiliğine hangi rüzgâr attı? Kont'un durumdan haberi var mı?"

Biraderlerin bazıları gösteriyi izlemek için basamakların etrafına toplanmıştı ama çoğu hâlâ ölüleri yağmalamakla meşguldü. Bir adamın üzerinden çıkan sikke iyidir hoştur da benim biraderler onunla yetinmezler. Buradan ayrıldığımızda kelle arabasının silah ve zırhlarla tepeleme dolu olmasını bekliyordum. Çizmelerle de; iyi işçilik ürünü bir çift çizmeden üç bakır sikke çıkardı.

Renton öksürüp burnunu sildi, kararmış kan öbeğini yüzüne yayarak. "Kont'un planlarını bilmem. Danışma meclisinin sırdaşı değilim." Peder Gomst'a baktı. "Tanrı şahidimdir."

Ona doğru eğilerek yaklaştım. Ekşi kokuyordu, güneşte kalmış peynir misali. "Tanrı şahidindir Renton, o yüzden ölümüne de şahitlik edecek."

İçine işlesin diye biraz sustum. İhtiyar Gomstcuk'a gülümsedim. "Bu şövalyenin ruhunu kollayabilirsiniz Peder. Ama bedensel günahlardan zırnık koklatmam."

Rike bira maşrapamı uzattı, ben de bir yudum aldım. "Talandan bıktığın gün, Ufaklık, hayattan bıktığın gündür," dedim. Bu lafım basamaklardaki biraderleri güldürdü. "İçlerinden altın ciğer çıkacak mı diye ölülerin karnını deşmek yerine niçin hâlâ buradasın?"

"Sıçan suratlıyı haşatlamanı izlemek için geldim," dedi Rike.

"Öyleyse hayal kırıklığına uğrayacaksın," dedim. "Sör sıçan suratlı, bilmek istediğim her şeyi bana anlatacak ve ben sesimi bile yükseltmeyeceğim. İşim bitince, onu Norwood'un yeni belde amirine teslim edeceğim. Köylüler muhtemelen onu diri diri yakacaklar, o da kendini paçayı yırtmış sayacak," diye sakince anlattım. En sakin dile getirilen tehditler en derinlere ulaşır.

Bataklıklardayken bir ölüyü dehşet içinde kaçırtınıştım, sırf içimde sakladıklarım sayesinde. Ölüleri endişelendiren şeyin canlıları da bir nebze endişelendirebileceği aklıma geldi.

Gerçi Sör Renton henüz o kadar tırsmış görünmüyordu. "Bugün büyük bir adamı bıçakladın çocuk, karşında da büyük bir adam duruyor. Pabucumdaki boktan başka bir şey değilsin." Gururunu incitmiştim. Bir şövalyeydi sonuçta, sakalı bitmemiş bir delikanlı karşısında onunla alay ediyordu. Beri yandan, ona en iyi ihtimalle yakılarak "paçayı kurtarma" şansı vermiştim. Buna da hiç kimse mülayim seçenek diyemezdi.

"Dokuz yaşımdayken, Kont Renar beni öldürtmeye çalıştı," dedim. Sesimdeki sükûneti koruyordum. Zor değildi. Sakindim. Kızgınlık daha az korku yayar, insanlar kızgınlığı kavrar. Çözüm vaat eder; belki kanlı ama tez bir çözüm. "Kont hüsrana uğradı ama ben annem ile küçük kardeşimin öldürülmesini seyrettim."

"Herkes bir gün ölür," dedi Renton. Basamakların üzerine kara ve kanlı bir kütle tükürdü. "Senin ne ayrıcalığın var ki?"

İyi bir noktaya değindi. Benim kaybımı, acımı başkalarınınkinden daha önemli kılan neydi ki?

"Güzel bir soru," dedim. "Harbiden güzel soru."

Öyleydi. Marclos'un maiyetindeki ele geçirdiklerimiz arasında oğlunun, kocasının, anasının veya sevgilisinin öldürüldüğünü görmemiş sadece bir avuç tutsak vardı. Öldürülenlerin de haftası dolmamıştır hani. İşte bu benim mülayim seçeneğimdi, acısı dört yıllık bir delikanlının göstereceği alaka yerine köylülerin merhametine bırakmak.

"Beni bir temsilci farzet," dedim. "İş sahnede rol kesmeye geldiğinde bazıları vardır ki diğerlerinden daha belagatlidir.

Yay kullanma yeteneği belli kişilere lütfedilmiştir." Nuban'ı başımla işaret ettim. "Bazı adamlar vardır ki bir boğayı gözünden mıhlar, bin adımdan. Öyle istedikleri için daha iyi nişan almazlar; dümdüz atış yapabilmeleri daha haklı oldukları için değildir. Dümdüz atmaktan başka bir şey gelmez ellerinden. Bana gelince... Ben çoğundan daha iyi intikam alırım. Bunu bir yetenek farzet."

Renton buna güldü ve tekrar tükürdü. Bu kez leş tükürüğün içinde bir diş parçası gördüm. "Eline düşmek yakılmaktan daha mı kötü sanıyorsun çocuk?" diye sordu. "İnsanların yakıldığını görmüş adamım ben. Bir sürü insanın."

Tam üstüne basmıştı. "Bir sürü güzel noktaya değiniyorsun, Sör Renton," dedim.

Etrafımdaki yıkıntılara baktım. Yığınla harabe duvar vardı. Yıllarca insanların başlarını soktuğu damlar kapkara kirişlerden ibaret kalmıştı. "Bir sürü tamirat işi çıkacak," dedim. "Bir sürü çekiç ve bir sürü çivi." Biramı yudumladım. "Tuhaf şeydir çiviler, bir binayı bir arada tutar ama bir adamı dağıtmak için ondan iyisi yoktur." Sör Renton'ın sıçan gibi gözlerine kenetlendim, kapkara boncuk gibi. "İnsanlara işkence etmekten hoşlanmam, Sör Renton ama o konuda iyiyimdir. Öyle dünya kalitesinde filan sanma sakın. En iyi işkenceciler ödleklerden çıkar. Ödlekler korkuyu idrak etmişlerdir ve kullanmasını bilirler. Kahramanlara gelince, onlardan berbat işkenceci olur. Normal bir insanı neyin güdümlediğini ayırt edemezler. Her şeyi yanlış anlarlar. Gururuna leke çalmaktan daha kötü bir şey akıllarına gelmez. Öte yandan bir korkak seni bir tabureye bağlar ve altına ağır tutuşan bir ateş yakıverir. Ben ne bir kahramanım ne de bir korkak ama elimdekini kullanmasını bilirim."

Bunun üzerine Renton'ın biraz benzi atar gibi oldu. Çamurlu elini Peder Gomst'a doğru uzattı. "Peder, efendime hizmet etmekten başka bir şey yapmadım ben."

"Peder Gomst ruhun için dua edecektir," dedim. "Ruhunu bedeninden ayırırken işleyeceğim günahları da affedecek."

Makin o kalın dudaklarını büzdü. "Prens, intikam döngüsünü kırmaktan söz etmiştiniz hani. Buradan başlayabilirsiniz. Sör Renton'ı azat edebilirsiniz."

Rike ona aklını kaçırmış gibi baktı. Fıçı Burlow eliyle kırkırdamasını örttü.

"Söz etmiştim Makin," dedim. "Döngüyü kıracağım." Kılıcımı çekip dizlerimin üzerine yatırdım. "Nefret döngüsü nasıl kırılır biliyor musun?" diye sordum.

"Sevgiyle," dedi Gomst, mırıldanırcasına.

"Döngüyü kırmanın yolu, defalarca ağzına sıçan piçlerin her birini öldürmektir," dedim. "Tekini bile bırakmadan. Hepsini öldüreceksin. Analarını öldüreceksin, kardeşlerini öldüreceksin, evlatlarını öldüreceksin, köpeklerini öldüreceksin." Baş parmağımı kılıcın keskin kenarında gezdirdim ve açılan yaradan kanın boncuk gibi akmasını seyrettim. "İnsanlar benim Kont'tan nefret ettiğimi sanıyor, oysa gerçekte onun yöntemlerinin müthiş bir savunucusuyum. Adamın sadece iki kusuru var. Birincisi fazla ileri gidiyor ama çok da abartmıyor. İkincisi de o ben değil. Bana değerli dersler öğretmiştir gerçi. Nitekim onunla karşılaştığımızda bunun için ona teşekkür edeceğim, canını tezce alarak."

İhtiyar Gomstcuk lafa girdi. "Kont Renar size karşı hata etti, Prens Jorg. Onu affedin, lakin ona teşekkür etmeyin. Yaptığı

şey nedeniyle cehennemde yanacak. Ölümsüz ruhu ebediyen azap çekecek."

Buna katıla katıla güldüm. "Şu rahipler yok mu? Bir dakika önce sevgi kumkuması, akabinde bağışlama, hemen ardından sonsuz cehennem ateşi. İçiniz rahat olsun, Sör Renton, ölümsüz ruhunuza dair hiçbir tasarım yok. Aramızda yaşananlar bir iki güne kalmaz sonuçlanacak. Taş patlasın üç gün. Dünyanın en sabırlı adamı değilimdir, dolayısıyla bilmek istediğimi bana anlattığında veya sıkıldığımda noktalanacaktır."

Basamakta oturduğum yerden kalktım ve Sör Renton'ın yanına gidip çömeldim. Başını tıpışladım. Ellerini arkasından bağlamışlardı, ben de zincir zırhlı eldivenlerimi takmıştım, yani ısırmaya kalkışırsa onun hayrına olmazdı.

"Kont Renar'a ant içtim," dedi. Başını çekmeye ve boynunu uzatarak ihtiyar Gomstcuk'a bakmaya uğraştı. "Söyleyin ona, Peder. Tanrı'nın önünde yemin ettim. Yeminimi bozarsam cehennemde yanarım."

Gomst gelip elini Renton'ın omzuna koydu. "Prens Jorg, bu şövalye kutsal bir yemin etmiş. Bir şövalyenin metbu efendisine ettiği yeminden daha kutsal olabilecek çok az şey vardır. Ondan yeminini bozmasını istememelisiniz. Bedene yöneltilen hiçbir tehdit bir adamı sözünden döndürmemeli, ruhunu şeytanın ateşlerine ebediyen atmamalıdır."

"Buyur, al sana iman sınavı, Sör Renton," dedim. "Sana mazimi anlatacağım, anlatmam bitince Kont'un planlarını bana açıklamaya yanaşacak mısın, göreceğiz." Yanına çöküverdim ve biramı kafaya diktim. "Yollara ilk düştüğümde kaç vardım... ah... on yaşındaydım. O zamanlar çok öfkeliydim ve dünyanın gidişatına kafa yoruyordum. Malum, Kont'un adamlarının

kardeşim William'ı öldürdüklerini seyretmiştim, anamın gırtlağını kestiklerini. O zaman anladım bu gidişat gidişat değil, bir terslik var diye düşündüm. Elbette yolda kötü arkadaşlar edindim, değil mi Rike?"

Rike bunu kendi kahkasıyla karşıladı: "*Hör hör hör*". Galiba kendisinden kahkaha beklendiğini sanınca bu sesi çıkartıyordu. Gülüşü bir nebze neşe barındırmıyordu.

"İşkenceye el atmayı denedim sonra. Meraktaydım, acaba kötü biri mi olmam gerekiyor, diye. Şeytanın iş yükünü alayım diye Tanrı tarafından bana bir mesaj gönderildiğini sanıyordum."

Son cümlemin üzerine Gomst'un mırıldandığını işittim, ya dua etti ya da kınadı. Cümlemde mübalağa yoktu. Uzunca bir süre her şeyde bir mesaj aradım, ne yapmam gerektiğini anlamaya uğraşarak.

Elimi Renton'ın omuzuna koydum. Benim elim sol omzunda, Gomst'un eli sağındaydı. Şu eski tomarlarda bahsi geçen, insanın kulağına fısıldayan şeytan ve melek olabilirdik.

"Piskopos Murillo'yu Jedmire Tepesi'nin aşağısında yakaladık," dedim. "Misyonerlik heyetinin yok olduğunu eminim işitmişsindir? Neyse, biraderler piskoposu insafıma bıraktılar. O sıralar onların nezdinde maskot gibi bir şeydim."

Nuban kalktı ve yokuş aşağı uzaklaştı. Bıraktım gitsin. Böyle şeyleri Nuban'ın midesi kaldırmazdı. Tavrı kendimi şey gibi hissettirdi, ne bileyim, edepsiz? Nuban'ı severdim ama belli etmezdim.

"Piskopos Murillo ağzına geleni söylüyor, ahkam kesiyordu. Cehennem ateşi ve lanetlenmeyle ilgili dolu şey saydı bana. Biraz oturup şu maneviyat işlerini tartıştık. Sonra kafatasına bir çivi çakıverdim. Tam şuraya." Uzanıp Renton'ın yağlı kafa-

sındaki bir noktaya dokundum. Arı sokmuş gibi irkildi. "Piskopos ondan sonra biraz ağız değiştirdi," dedim. "Hatta kafasına her yeni çivi çaktığımda başka bir nağmeden çaldı. Bir süre sonra bambaşka bir adam oluvermişti. Birini o şekilde parçalara ayırabileceğini biliyor muydun? Bir çivi çocukluk anılarını geri getirir. Bir diğeri öfkelendirir, hıçkırıklarla ağlatır veya kahkahalarla güldürür. Sonuçta hepimiz parçalaması kolay, tamiri zor oyuncaklardan başka bir şey değiliz.

Duyduğuma göre Piskopos Murillo'ya hâlâ Saint Alstis'teki rahibeler bakıyorlarmış. Şimdi çok farklı bir insanmış. İbadet edenlere saldırıyor ve onlara korkunç şeylerle hakaret ediyormuş, öyle diyorlar. Papalık kervanından alıkoyduğumuz o dindar ve onurlu adamın ruhu nerelerdedir, eh, orasını bilemem artık."

Bunu söylememle birlikte parmaklarımın arasında birden bir çivi hokus pokusladım. Paslı bir inşaat çivisi, sekiz santim uzunluğunda. Adam altına işedi. Basamakların üzerine. Burlow küfredip adamı tekmeledi. Renton tekrar soluk almaya başlayınca bana bildiği her şeyi anlattı. Yaklaşık bir saat sürdü. Sonra onu köylülere teslim ettik, onlar da adamı yaktılar.

Ateşin etrafında dans eden Norwood'un güzel halkını seyrettim. Alevlerin havayı yalayarak yükselmesini seyrettim. Ateşin bir örüntüsü vardır, fırça darbelerinden çıkmış gibi, bir rivayete göre alevleri okuyabilenler de vardır. Ben onlardan değilim. Alevlerin içinde bazı yanıtları bulmak hoş olurdu. Sorularım vardı. Beni yollara düşüren, Kont'un kanına susamış olmamdı. Ama her nasılsa pes etmiştim. Bir şekilde davamı kenara bırakmış ve kendime bunun güç edinmek için yaptığını bir fedakârlık olduğunu söylemiştim.

Biramı yudumladım. Yollarda geçen dört yıl. Sürekli bir yerlere gitmek, sürekli bir şeyler yapmakla geçen dört yıl. Oysa

şimdi, ayaklarım eve doğru giderken, bunca zaman hep kaybetmişim gibi geliyordu. Kaybetmiş ya da sürüklenmiş.

Kont'u ne zaman ve niçin boş verdiğimi anımsamaya uğraştım. Aklıma hiçbir şey gelmedi, sadece bölük pörçük bir görüntü, elim bir kapıda, boşluğa düşme hissi.

"Ben eve gidiyorum," dedim.

Alnımın ortasındaki hafif ağrı paslı bir çiviye dönüştü, ta derine saplanan. Biramı bitirdim ama hiçbir faydasını görmedim. Bendeki susuzluğun mazisi çok daha eskiye dayanıyordu.

11

Dört yıl önce

Lundist'in peşinden dışarı çıktım.

"Bekle." Bastonunu göğsüme dayadı. "Körlemesine yürümenin âlemi yok. Hele ki gözlerimiz açık olsa bile aşinalık yüzünden birçok şeyin saklandığı kendi kalende."

Basamaklarda bir süre durduk, gün ışığından gözlerimiz kamaşarak, bıraktık sıcak içimize işlesin. Dershanenin loş karanlığından çıkmak büyük bir sürprize gebe değildi. Haftanın dört günü derslerim yüzünden Lundist'in yanından ayrılmıyordum, bazen dershanede, rasathanede veya kütüphanede olurduk ama sıklıkla bir gizemin izini sürmekle geçerdi saatler. Konumuz ya Arnheim Salonu'nda saklanan kuşatma düzeneklerinin mekanikleri olurdu ya da tuz ambarında alev olmadan yanan mimar ışığının gizemi, Servi Hisar'ın her kesimi Lundist'in aydınlığa kavuşturabileceği bir ders barındırırdı.

"Dinle," dedi.

Bu oyunu biliyordum. Lundist gözlem yapabilen bir insanın diğerlerinden farklı olduğunu iddia ederdi. Böyle bir insan, başkalarının sadece engeller gördüğü yerde fırsatları ayırt edebilirdi.

"Ahşabın ahşaba çarpmasını işitiyorum. İdman kılıçları. Çömezler oyunda," dedim.

"Ona oyun denirse. İyice kulak kabart! Başka ne var?"

"Kuş cıvıltısı duyuyorum. Toygarlar." Uzaktan geliyordu, yüksekten akan bir su şırıltısı gibi, o denli hafif ve hoştu ki ilk başta işitmemiştim.

"Daha derine in."

Gözlerimi yumdum. Başka ne vardı? Göz kapaklarımın ardında yeşil ile kırmızı didişiyor. Kılıçların takırtısı, homurtular, nefes nefese solumalar, bir ayakkabının taş zemin üzerindeki boğuk sürtünme sesi, toygarların cıvıltısı. Başka?

"Çırpışma." O kadar zar zor işitebiliyordum ki muhtemelen hayal ediyordum.

"Güzel," dedi Lundist. "Nedir o?"

"Kanat çırpması değil. Daha derinden geliyor. Rüzgâra kapılmış bir şey," dedim.

"Avluda rüzgâr esmiyor," dedi Lundist.

"Daha yukarıda öyleyse." Anlamıştım. "Bir bayrak!"

"Hangi bayrak? Bakma. Sadece söyle." Lundist bastonu iyice bastırdı.

"Bayram flaması değil. Kraliyet bayrağı da değil, o kuzey surlarında dalgalanıyor. Sancak değil, savaşta değiliz." Hayır, sancak değil. Kont Renar'm ödemesi aklıma gelince tüm merak duygum söndü. Aklıma takıldı, acaba beni de katletselerdi özrün bedeli biraz daha yükselir miydi? Fazladan bir at?

"Ee?" diye sordu Lundist.

"İdam flaması, kızıl üzerine siyah renkli," dedim.

Bende hep böyle olurdu. Düşünmeyi bıraktığımda yanıtlar ağzımdan dökülüverirdi. Aklıma gelen en iyi plan eyleme geçtiğim esnada şekillenendir.

"Güzel."

Gözlerimi açtım. Aydınlık canımı yakmıyordu artık. Avlunun yukarısında idam flaması batıdan esen bir meltemle dalgalanmaktaydı.

"Babanız zindanların temizlenmesini buyurdu," dedi Lundist. "Yaklaşan Aziz Crispin Yortusu'nda epey kalabalık toplanacak."

Kanımca yetersiz bir ifadeydi, "İpte sallandırmalar, kelle uçurmalar, kazığa geçirmeler, amanın!"

Lundist infazları seyretmemi engelleyecek mi, diye merak ettim. Ağzımın kenarı seyirdi, bu adam en beterini zaten görmediğimi zannediyordu. Geçen yılki toplu idamlarda, annem bizi Lord Nossar'ın Elm'deki malikânesine götürmüştü. Elm istihkâmı âdeta William ve bana kalmıştı. Sonradan öğrendim ki meğerse Ancrath'ın çoğu eğlenceyi izlemek üzere Servi Hisar'da toplanmıştı.

"Dehşet ve eğlence devletin silahlarıdır, Jorg." Lundist ses tonundaki doğallığı koruyordu, sarf ettiği kelimelerin damağında buruk bir tat bıraktığını ima eden gergin dudakları haricinde yüzü ifadesizdi. "İnfazlar her iki unsuru bir araya getirir." Flamaya baktı. "Seyyahlık etmemden ve annenin halkına köle düşmemden önce Ling'de ikamet ederdim. Uzak Doğu'da acı bir sanat biçimidir. Hükümdarlar kendilerinin ve topraklarının şanını işkencedeki ölçüsüzlükleri sayesinde kazanırlar. Birbirleriyle o konuda rekabet ederler."

Çömezlerin dalaşmalarını seyrettik. İri kıyım bir şövalye talimat veriyordu, bazen yumruklarıyla.

Birkaç dakika boyunca gıkım çıkmadı. Kont Renar'ın Lingli bir işkence ustasının insafına kaldığını hayal ettim.

Hayır, onun kanının döküldüğünü ve öldüğünü görmek istiyordum. Niye öldüğünü bilerek, ona kılıcı saplayan eli tanıyarak ölmesini istiyordum. Ama acı çekmeden mi? Bırak cehennemde doysun ateşe.

"Bana anımsatın da Ling'e gitmeyeyim üstadım," dedim.

Lundist gülümsedi ve avluda ilerlemeye koyuldu. "Orası babanın haritalarında gözükmez."

Düello meydanının yakınından geçtik. Şövalyeyi zırhından tanıdım; göğüs kısmı gümüş kakmayla hamızlanarak süslenmiş, baş döndürücü bir savaş zırhı vardı.

"Trentli Sör Makin," dedim. Adama doğru döndüm. Lundist yanından ayrıldığımı fark edene dek birkaç adım ilerledi.

"Prens Honorous." Sör Makin yerlere kadar eğilerek selamladı beni. "Gardını koru, Cheeves!" Büyük oğlanlardan birine havlar gibi bir talimat verdi.

"Bana Jorg diye hitap et," dedim. "Duyduğuma göre babam seni kolluk yüzbaşısı olarak atamış."

"Kendileri selefimi kusurlu buldu," dedi Sör Makin. "Vazifelerimi Kral'ın memnuniyetine uygun biçimde yerine getireceğimi umuyorum."

Atlı arabamıza yapılan saldırıdan beri Sör Grehem'i görmemiştim. Olayın eski kolluk yüzbaşısına Kont Renar'a olduğundan daha pahalıya patladığından şüphelendim.

"Umalım ki öyle olsun," dedim.

Makin saçını geriye itti, sıcaktan boncuk gibi terlemiş ve kararmıştı. Biraz tombul bir suratı vardı, manalı ama bir kez gördünüz mü o suratı, yiğitliğinden şüphe etmezdiniz.

"Bize katılmaz mısınız Prens Jorg? İyi bir çalım talimi, başınız belaya girdiği zaman kitaplarda öğrendiklerinizden daha çok işinize yarar." Sırıttı. "Yaralarınız tamamen iyileştiyse elbette."

Lundist elini omzuma koydu. "Prens'in yaraları yeni iyileşiyor." O masmavi gözlerini Sör Makin'e dikti. "Kraliyet mensuplarının savunmasına dair Proximus'un araştırma tezini okumak aklınızın bir köşesinde olsun. Sör Grehem'in akıbetini paylaşmak istemiyorsanız, elbette. Kütüphanede duruyor." Beni götürmeye yeltendi. İlke gereği ayak direttim.

"Sanırım Prens kendi karar verebilecek yaşta, üstadım." Sör Makin yayvan bir gülümseme çaktı Lundist'e. "Sizin Proximus, tavsiyesini kendine saklasın. Bir şövalye kendi muhakemesine güvenir, bir de kılıcının cüssesine."

Sör Makin solundaki el arabasından tahta bir kılıç alıp kabzasını bana uzattı. "Gelin prensim. Elinizden ne geliyormuş görelim. Şurada duran genç Stod'la kapışmak ister miydiniz?" Çömezlerin en ufak tefek olanını işaret etti, belki benden bir yaş küçük, cılız bir delikanlıydı.

"O olsun." En iri yarı olanını gösterdim, on beş yaşında, kızıl saçlı, çam yarması bir hödük. Kılıcı aldım.

Sör Makin tek kaşım kaldırdı ve sırıtması daha da yayıldı. "Robart mı? Robart'la mı dövüşeceksiniz yani?"

Geniş adımlarla oğlanın yanına gitti ve ensesine bir şaplak indirdi. "Ona Robart Hool derler, Arn Hanedanlığı'nın üçüncü oğlu. Tüm bu sefil güruhun içinde bir gün şövalye olma şansını yakalayabilecek tek kişi. Üstat Hool'un kılıçla arası iyi." Başını iki yana salladı. "Stod'u deneyin."

"Hiçbiriyle muhatap olmayın, Prens Jorg." Lundist sesindeki gerginliği bastırıyordu, kısmen. "Aptallık bu. Henüz tam

iyileşmediniz." Sırıtkan kolluk yüzbaşısına bir bakış fırlattı. "Kral Olidan tek varisinin hastalığının nüksettirilmesini hoş karşılamayacaktır."

Sör Makin bu laf üzerine somurttu ancak kulağının çekilmesini sineye çekemeyecek kadar ağrına gittiği belliydi. "Ona yumuşak davran, Robart. Cidden yumuşak."

"Eğer bu kızıl öküz elinden geleni ardına koymazsa, öyle bir icabına bakarım ki şövalyelik hayaline mızrak dövüşlerinden sonra at gübresi temizlemekten daha fazla yaklaşamaz," dedim.

Çömeze doğru yaklaştım, başım yana eğik suratına bakarak. Sör Makin, sol elinde bir talim kılıcıyla aramıza girdi. "Önce ayaküstü bir deneme, prensim. Kendinize zarar vermeyecek kadar temel hamlelere hâkim olduğunuzu bilmem gerekiyor."

Kılıcının ucu benimkine çarptı ve yana kayarak yüzüme hamle yaptı. Kenara savuşturup hafifçe ileri atıldım. Şövalye hamlemi kolayca savuşturdu; gardını geçmeye uğraştım ama kılıcını bacaklarıma doğru sallayarak yanına yaklaştırmadı.

"Fena değil. Fena değil." Başını eğdi. "Düzgün eğitim almışsınız." Dudaklarını büzdü. "Yaşınız kaç, on iki mi?"

"On." Talim kılıcını arabaya geri götürmesini seyrettim. Sağ elini kullanıyordu.

"Pekâlâ." Sör Makin'in işaretiyle çömezler etrafımızda çember kurdu. "Kapışın bakalım. Robart, Prens'e merhamet etme. Yenik düşse bile ciddi yara almayacak kadar becerikli, incinen sadece gururu olur."

Çilli suratıyla Robart karşımda küstahça dikildi. Beklenen an gelmişti. Tenimde güneşi hissediyordum, tabanlarım ile kaldırım taşlarının arasındaki gıcırdayan çakılları.

Sör Makin elini kaldırdı. "Durun."

Toygarların cıvıltılarını işitiyordum, tepemizdeki mavi semalarda görünmezdiler. İdam flamasının dalgalandığını işittim.

"Dövüşün!" El indi.

Robart aşağıdan hamle yaparak atak davrandı. Kılıcımı yere düşürdüm. Darbesi beni sağ tarafımdan vurdu, tam kaburgalarımın altından. Kılıç tahtadan olmasaydı ikiye bölünürdüm. Neyse ki tahtadandı. Elimin kenarıyla gırtlağına vurdum, Lundist'in öğrettiği bir Şark hareketiydi bu. Robart üzerine bir duvar çökmüş gibi yere yığıldı.

Kıvranmasını seyrettim. Bir anlığına her yanımız alevler içindeyken emekleyen ve sırtından kan fışkıran haliyle gözümün önüne Şifahane'deki Inch geldi. Damarlarımdaki zehiri, etime saplanan kanca dikenleri, basit öldürme arzusunu hissettim. Herhangi bir duygu kadar katıksızdı.

"Hayır." Lundist'in elinin bileğime yapıştığını farkettim, oğlanın boğazına sarılmaktan alıkoydu beni. "Yeter."

Asla yetmez. Kafamın içinde, bana ait olmayan, dikenliklerden ve hummalı hasta yatağımdan anımsadığım bir ses söyledi bu kelimeleri.

Bir süre oğlanın yerde kıpkırmızı kesilmiş halde nefes almaya çalışmasını seyrettik.

Üstümdeki tuhaflık kalktı. Kılıcımı yerden aldım ve Sör Makin'e geri verdim.

"Aslında Proximus tam senliktir Yüzbaşı, Lundist'e göre değil," dedim. "Proximus yedinci yüzyılda yaşamış bir Borthan âlimiydi. Atalarımızdan biri. Bunca şeyden sonra belki de okumalısınız. Düşmanlarımın karşısına şu Robart ve onun muhakeme gücüyle çıkmak istemezdim hiç."

"Ama..." Sör Makin dudağını dişledi. İtirazı "ama"dan öteye gidemiyordu belli ki.

"Hile yaptı." Herkesin adına Stod konuştu.

Lundist çoktan yürümeye başlamıştı. Peşine takıldım, sonra arkama dönüp baktım.

"Bu bir oyun değil, Sör Makin. Bu oğlanlara kurallara göre oynamayı öğretirseniz kaybederler. Bu bir oyun değil."

Keza hata yaptığımızda kesenin ağzını açarak paçayı kurtaramayız. Ne atlarla ne de altınla.

Avlunun öbür tarafındaki Kızıl Kapı'ya ulaştık.

"Oğlan ölebilirdi," dedi Lundist.

"Biliyorum," dedim. "Babamın idam ettireceği şu mahkûmlara götürsene beni."

12

Dört yıl önce

Servi Hisar yer üstünden çok yer altına yayılmıştı. Aslında adım Dipsiz Hisar koymak lazımdı. Zindanlara ulaşmamız epey sürdü. Bir kat üstümüzden gelen, mimar taşından yapılmış duvarları delen çığlıkları işitiyorduk.

"Bu ziyaret, galiba, kötü bir fikir," dedi Lundist, demir bir kapının önünde duraklayarak.

"Fikir benden çıktı, üstadım," dedim. "Hatalarımdan ders almamı istediğinizi sanıyordum."

Başka bir çığlık, genizden kopmuş çatlak bir böğürtü, resmen bir hayvan sesi daha kulağımıza geldi.

"Babanız bu ziyareti onaylamazdı," dedi Lundist. Cam sıkkın bir biçimde dudaklarını büzdü.

"Bir meseleyi çözmek için ilk defa babamın bilgeliğine sığınıyorsunuz. Ayıp size, Üstad Lundist." Artık hiçbir şey beni geri döndüremezdi.

"Bazı şeyler çocuklara göre..."

"Çok geç, at çoktan kirişi kırdı. Ahır yandı."

Sürtünerek yanından geçip kapıyı hançerimin kabzasıyla çaldım. "Açın."

Anahtar şıkırtılarının ardından kapı, yağlanmış menteşeleri üzerinde içe doğru kayarak açıldı. Burnuma çarpan leş gibi koku dalgası âdeta nefesimi kesti. Deri gardiyan kıyafetleri içindeki siğil kaplı bir moruk kafasını uzattı ve konuşmak üzere ağzını açtı.

"Sakın," dedim, hançerimin maharetli ucunu adamın diline doğru tutarak.

Yürüyüp geçtim. Lundist de peşimden.

"Daima araştırmamı ve kendi hükmüme ulaşmamı söylerdin, Lundist," dedim. Bu yüzden ona saygı duyardım. "Yufka yürekliliğin zamanı değil."

"Jorg..." İki arada bir deredeydi, sesinden belliydi, anlayamadığım duyguları arasında sıkışmıştı ama mantığını anlayabiliyordum. "Prens..."

Çığlık tekrar yankılandı, bu kez çok daha yüksek sesle. Bu sesi daha önce işitmiştim. Beni uzaklaştırmaya çalışarak iteledi. Böyle acılı bir sesi, annemin ızdırabını, ilk duyduğumda bir şey beni zaptetmişti. Bana kalsa elimi kolumu bağlayanın dikenli çalılar olduğunu söylerdim. Yaralarımı gösterirdim. Lakin geceleri, rüyalar teşrif etmeden önce peydahlanan bir ses, beni zapteden şeyin korku olduğunu fısıldıyor, dikenliğin içinde onların ölümünü seyrederken beni güvende tutanın, yerime mıhlayanın dehşet olduğunu söylüyordu.

Bir çığlık daha, öncekilerden çok daha feci ve çok daha umutsuz. Tenime saplanan dikenleri hissettim.

"Jorg!"

Lundist'in elinden silkinerek kurtuldum ve sese doğru koştum.

Fazla uzağa koşmama gerek kalmadı. Geniş bir bölmenin girişinde durdum, üç tarafta hücre kapıları vardı. Ortada, bir

masanın karşılıklı uçlarında iki adam dikiliyordu, üçüncü bir adam ise masanın üzerine zincirlerle sabitlenmişti. İki gardiyandan daha iri olanı bir ocak demiri tutuyordu, demirin ucu kor halinde kömürlerin olduğu bir sepetin içindeydi.

Üçü de geldiğimi farketmemişti, keza hücre kapılarındaki parmaklıklı pencerelere yaslanmış suratların hiçbiri benden yana dönmedi. İçeri girdim. Lundist'in eşiğe vardığımı ve manzara karşısında durakladığımı işittim, benim yaptığım gibi.

Yaklaştım. Eli boş olan gardiyan benden yana baktı. Arı sokmuş gibi zıpladı. "N'oluyo..." Başını iki yana sallayarak toparlandı. "Kimsiniz? Demek istediğim..."

İşkencecileri hayalimde zalim suratlı korkunç adamlar olarak canlandırırdım: ince dudaklı, kanca burunlu, iblis gözleri ruhsuz. Sanırım sıradan olduklarını görmek daha sarsıcı oldu benim için. Kısa boylu olanının basit ama dostane bir görünümü vardı. Ona Mülayim diyeceğim.

"Sen kimsin?" Bunu diyenin daha hayvani bir duruşu vardı, yine de onu içki masasında gülüşürken ya da oğluna ortada sıçan oynamayı öğretirken tasavvur edebiliyordum.

Üzerimde saraylı kıyafetlerim yoktu, sadece dershanede giydiğim sade bir tunik. Gardiyanların beni tanımaları için ortada hiçbir gerekçe yoktu. Mahzenlere muhtemelen Zalimler Kapısı'ndan giriyorlardı ve hisarın üst katlarında hiç dolaşmamışlardı.

"Ben Jorg," dedim, bir uşak aksanıyla. "Amcam mahkûmları görebileyim diye kapıdaki patates suratlının cebine birkaç metelik sıkıştırdı." Lundist'i işaret ettim. "Yarın idamları izlemeye gideceğiz. Önce mahkûmları yakından görmek istedim."

Artık gardiyanlara bakmıyordum. Gözüm masada yatan adama takıldı. Daha önce siyah tenli birini bir kez görmüş-

tum, o da babamın güneydeki sarayına uğrayan bir asilzadenin kölesiydi. Ama o adam yağız tenliydi. Tabladaki herifin teni ise mürekkepten daha karaydı. Kafasını bana doğru çevirdi, kurşun gibi ağırmışçasına yavaşça. Göz akları zifiri teni yüzünden adeta parlıyordu.

"Patates suratlı mı? Hah, sevdim bunu." İri kıyım gardiyan gevşedi ve demirini tekrar kavradı. "Grebbin ile bana iki düka altını toslarsanız burada kalıp bu herifin ciyaklamasını seyredebilirsiniz."

"Berrec, uygunsuz kaçar." Grebbin geniş alnını kırıştırarak somurttu. "Çoluk çocuğun önünde."

Berrec ocak demirini kömürlerden çıkarıp Grebbin'e doğru tuttu. "Düka altını ile benim arama gireyim deme dostum."

Siyahi adamın çıplak göğsü demirin kor ucu altında parladı. Kaburgalarını çirkin yanıklar dağlamıştı, eti sabanla geçilmiş bir tarla gibi cart kırmızı pörtlemişti. Kızarmış etin o tatlı nahoş kokusunu alabiliyordum.

"Amma da karaymış," dedim.

"Bir Nuban da ondan," dedi Berrec, hışımla. Ocak demirine iyice bir bakıp ateşin içine geri soktu.

"Onu neden dağlıyorsunuz?" diye sordum. Nuban'ın delici bakışları altında rahat değildim.

Soru onları bir anlığına afallattı. Grebbin'in suratı daha da asıldı.

"Onun içine şeytan kaçmış," dedi Berrec sonunda. "Nubanların hepsi aynıdır. Kâfir sürüsü bunlar. Peder Gomst'tan duydum, vaazda Kral'a bizzat akıl verirken, kâfirleri yakın diyordu." Berrec elini Nuban'ın karnına koydu, rahatsız edecek kadar şefkatli bir dokunuşla. "O yüzden, yarın Kral geber-

tilmesini izlemeye geldiğinde tam kıvamında olsun diye onu biraz kıtır hale getiriyoruz."

"İnfaz edilmesini." Grebbin kelimeyi defalarca çalışmış birinin titizliğiyle telaffuz etti.

"Ha infaz etme, ha gebertme, ne fark eder? Hepsi solucan yemi oluyor sonuçta." Berrec kömürlerin içine tükürdü.

Nuban gözlerini üzerimden ayırmıyor, sakince inceliyordu. Adını koyamadığım bir şey hissettim. Nedense orada bulunmamalıymışım gibi geldi. Dişlerimi gıcırdatarak onunla göz göze geldim.

"Ne yapmış?" diye sordum.

"Ne mi yapmış?" Grebbin burnundan güldü. "Mahkûm işte."

"Suçu ne?" diye sordum.

Berrec omuz silkti. "Yakalanmak."

Lundist kapı eşiğinden lafa girdi. "Kanımca... Jorg, idam bekleyen tüm mahkûmlar Harekat Ordusu'nun yakaladığı haydutlar. Kral bu emri Tayf Yolu'ndan Norwood'a ve diğer hamiliklere kadar uzanan yağmalamaların önüne geçmek için verdi."

Bakışlarımı Nuban'ınkilerden ayırıp işkence izlerine kaydırdım. Teninin yanık olmadığı yerlerde birtakım simgeleri andıran geçmiş yara izleri vardı, basit ama göz alıcı şeyler. Kasıklarını kirli bir uçkur bezi örtüyordu. El ve ayak bilekleri basit pim kilitli demir kelepçelerle sabitlenmişti. Kelepçeleri masaya bağlayan kısa zincirlerin üzerinden kan sızıyordu.

"Tehlikeli biri mi?" diye sordum. Yaklaştım. Damağımda yanmış et tadı vardı.

"Evet." Nuban bunu kanlı dişleriyle gülümseyerek söyledi.

"Kapat o zındık çeneni, lan." Berrec ocak demirini kömürlerden kaldırdı. Akkor hale gelmiş süngüyü göz hizasına

kaldırınca kıvılcımlar saçıldı. Parıltısı yüzüne bir çirkinlik verdi. Şimşek çaktıkça Kont Renar'ın adamlarının yüzünün aydınlandığı o vahşi geceyi anımsattı bana.

Nuban'a döndüm. Eğer ocak demirini seyrediyor olsaydı onu kaderine terk edecektim.

"Tehlikeli misin?" diye sordum ona.

"Evet."

Sağ bileğindeki kelepçenin pimini çıkardım.

"Göster bakayım."

13

Dört yıl önce

Nuban atik davrandı; gelgelelim etkileyici olan şey çevikliği değil, tereddüte düşmemesiydi. Berrec'in bileğine uzandı. Ani bir asılmayla gardiyan sere serpe masanın üzerine kapaklandı. Berrec'in elindeki ocak demiri Grebbin'in kaburgalarına saplandı. Hem de öyle derine saplandı ki Grebbin kıvranmaya başlayınca Berrec demiri elinden kaçırdı.

Hemen ardından Nuban kelepçeli bileğinin izin verdiği ölçüde yarı oturur vaziyette doğruldu. Berrec, Nuban'ın göğsündeki kan ve ter yüzünden kucağına doğru kaydı. Kalkmaya yeltendi. Nuban'ın dirsek darbesi kaçma girişimini noktaladı. Berrec'in tam ensesine indi ve kemiklerini kırdı.

Grebbin elbette ki çığlık çığlığaydı, lakin çığlıklar zindanlarda gayet aleladeydi. Kaçmaya yeltendiyse de bir şekilde yön duygusunu yitirdiğinden dolayı hücre kapısına tosladı. Epey sert çarpmış olsa gerek ki süngünün ucu kürek kemiğinin altından dışarı fırladı. Çarpmanın etkisiyle yere yığıldı ve bir daha da kalkmadı. Biraz debelendi, bir şeyler geveledi ama dudaklarından sadece buhar veya duman gibi bir şey kurtuldu.

Ne zaman sessiz kalmaları gerektiğini bilemeyecek kadar ahmak hücre sakinlerinden bir tezahürat koptu.

Lundist tüyebilirdi. Vakti boldu. Ondan gidip yardım çağırmasını beklerdim ama Grebbin yere yığıldığı esnada yolu yarılayıp yanıma kadar gelmişti. Nuban, Berrec'i üzerinden itti ve diğer bileğini de kurtardı.

"Koş!" Durumu idrak edememiş olma ihtimaline karşı Lundist'e böyle haykırdım.

Aslında koşuyordu ama yanlış yöne doğru. Meşakkatli yıllar herhangi bir ihtiyara kıyasla ona daha adil davranmıştı ama tabana kuvvet koşmasını da beklemiyordum hani.

Lundist'le aramda masa duruyordu, bir de Nuban.

Lundist ona ulaştığı esnada Nuban her iki ayak bileğini çözmekteydi. "Çocuğu da al git ihtiyar." O güne dek duyduğum en kalın sese sahipti.

Lundist o tedirgin edici mavi gözlerini Nuban'a dikti. Eşikten koşturarak gelmemiş gibi cübbesi düzgündü. Ellerini göğsünde üst üste tutuyordu. "Şimdi gidersen, Nubalı adam, sana mani olmam."

Bu lafın üzerine hücrelerden bir kahkaha tufanı koptu.

Nuban az önce tanık olduğum aynı delici bakışlarla izliyordu Lundist'i. Üstadımdan birkaç santim uzundu ama cüsse farkı nedeniyle Davut ile Golyat'ın karşılaşmasını andırıyordu. Lundist bir kargı gibi incecik duruyorken Nuban kalın kemiklerini örten boğum boğum kaslarıyla onun iki katı, hatta daha da fazlası gibi görünüyordu.

Nuban, Lundist'e gülmedi. Belki mahkûmların gördüğünden daha fazlası ona malum olduğundan. "Kardeşlerimi yanımda götüreceğim."

Lundist bunu kafasında tarttı, sonra da bir adım geri çekildi. "Jorg, buraya gel." Gözünü Nuban'dan ayırmıyordu.

"Kardeşlerini mi?" diye sordum. Parmaklıkların ardında başka kara suratlı göremiyordum.

Nuban yayvanca gülümsedi. "Bir zamanlar karındaşlarım vardı. Şimdi uzaklardalar, belki ölmüşlerdir." Kollarını iki yana açtı, yanıkların acısını hissedince gülümsemesi yarı buruk bir hal aldı. "Neyse ki tanrılar bana yeni kardeşler bahşetti, yoldaşlar."

"Yoldaşlar." Kelimeyi dilimde yuvarladım. Will'in görüntüsü gözümün önüne geliverdi, kanlı kıvırcık saçları. Burada bir güç vardı. Hissediyordum.

"İkisini de gebert, çıkar beni buradan." Solumdaki kapılardan biri boğa toslamış gibi zangırdadı. Eğer konuşan adam sesine uygun bir cüsseye sahipse, kapının ardında bir dev olmalıydı.

"Bana hayatını borçlusun, Nuban," dedim.

"Evet." Berrec'in kemerinden anahtarları kaptığı gibi solumdaki hücreye yöneldi. Peşinden gittim, onu Lundist'le aramda tutarak.

"Karşılığında bana bir can vereceksin," dedim.

Durakladı, Lundist'e göz attı. "Amcanı da al git, çocuk."

"Bana bir can vereceksin, birader, yoksa ceza olarak seninkini alırım," dedim.

Hücrelerden yükselen başka kahkahalara, bu kez Nuban da katıldı onlara. "Kim ölsün istiyorsun, ufak birader?" Anahtarı kilide soktu.

"Onu görünce söylerim," dedim. Kont Renar'ın adını anmak şu etapta çok fazla soru doğururdu. "Seninle geliyorum."

Bunun üzerine Lundist öne atıldı. Bir hamlede Nuban'ın arkasına geçip dizinin arkasına bir tekme indirdi. Kara adamı yere yıkan çatırtıyı işittim.

Nuban devrilirken kıvrandı ve Lundist'e doğru hamle yaptı. İhtiyar bir şekilde sıvışmayı başardı. Tam Nuban ayağa fırlamak üzereyken ensesine bir tekme attı. Adamın küfrünü ağzına tıkayan ve onu taş zemine yığıp bırakan bir darbeydi.

Az kalsın kirişi kırıyordum ama Lundist'in parmakları beni uçuşan saçlarımdan yakaladı. "Jorg! Çözüm bu değil!"

Çırpınarak kurtulmaya uğraştım, hırlayarak. "Bal gibi de bu." Üstelik doğruluğundan emindim. Nuban'ın yabanıllığı, oradaki adamlarla olan bağları, durum ne olursa olsun yaratacağı farka odaklanmak, bunların hepsi içimde yansımasını bulmuştu.

Hücre kapısının açıldığını göz ucuyla gördüm. Anahtar yuvasında tıkırdayarak dönmekteydi.

Lundist beni omuzlarımdan tutup yüzüme baktı. "Bu adamların arasında yerin yok Jorg. Sürdükleri hayatı hayal edemezsin. Aradığın yanıtlar onlarda değil." Öyle bir ciddiyetle konuşuyordu ki az kalsın beni önemsediğine inanacaktım.

Hücrenin ağzında bir suret belirdi, kamburunu çıkararak eşikten dışarı çıktı. Hiç bu kadar iri bir adam görmemiştim, Saha Muhafızı Sör Gerrant da, seyis Shem de, Slav güreşçileri de onun yanında hiç kalırdı.

Adam Lundist'in arkasından geldi, çevikti, ayaklı kasırga.

"Jorg, anlamadığımı sanıyorsun ama..." Muazzam bir yumruk Lundist'in lafını kesti ve onu taş zemine öyle şiddetli çaldı ki beraberinde bir avuç saçımı da yolup götürmeseydi yine yüzümü ekşitirdim.

Adam tepemde bitti, leş kokulu paçavralar içinde çirkin bir dev, keçeleşmiş saçı salkımlar halinde. Herifin cüssesi aklımı başımdan aldı. Bana doğru uzandı ve ben çok yavaş kaldım. Beni yakalayan eli belimi neredeyse tümden kavrıyordu. Beni yüz hizasına kaldırdı ve meşin gibi pis saçlarının arasından baktı.

"Jesu, görmelere eza bir gudubetmişsin yahu." Beni öldürmek üzere olduğunu anlamıştım, o yüzden taktiksel davranmanın âlemi yoktu. "Kral'm seni niye idam etmek istediğini anladım."

Hücrelerde kimin güldüğü belli olmasa bile kahkahalar çekimserdi. Alay edilecek adam değilmiş demek ki. Yüzünde yumuşaklıktan eser yoktu, yalnızca hayvani hatlar, yara izi ve pütürlü bir tenin örttüğü kemikli bir surat. Beni yere çalacakmış gibi, yumurta kırmaya hazırlanırcasma havaya kaldırdı.

"Yapma!"

Devin kolunun altından görebiliyordum, ihtiyar biri ile kızıl saçlı bir delikanlı hücreden çıkmışlar ve Nuban'ın ayağa kalkmasına yardım etmekteydiler.

"Yapma," dedi Nuban tekrar. "Ona bir can borçluyum, Birader Paha. Hem o olmasaydı hâlâ hücrende yarınki eğlenceyi bekliyor olurdun."

Birader Paha garezle baktı bana ve sanki hiç cismim yokmuş gibi düşmem için bıraktı. "Herkesi çıkarın." Böğürerek sarfetti bu sözleri.

Nuban anahtarları ihtiyara verdi. "Birader Elban." Sonra kapaklandığım yere yaklaştı. Lundist yanımda, alnının etrafında giderek büyüyen bir kan göletiyle, yüzükoyun yatıyordu.

"Seni tanrılar yolladı çocuk, beni o masadan kurtarasın diye." Nuban işkence sehpasına baktı, ardından Lundist'e. "Artık

biraderlerle berabersin. Ölmesini istediğin adamı bulursak, onu ben öldürürüm, belki."

Gözlerimi kıstım. Şu "belki" hoşuma gitmedi.

Bir an için Lundist'e baktım. Hâlâ nefes alıyorsa da anlayamadım. Kapılmam gereken suçluluk duygusunu hayal meyal hissettim. Yerinde çoktandır yeller esse de hâlâ gıdıklayan, kopmuş bir uzvun kaşıntısı misali.

Ayaklarımın dibinde Lundist'le, Nuban'm yanında dikilerek kanun kaçaklarının ahbaplarını salıvermelerini seyrettim. Kömürlerin kor ateşine gözüm dalarken anımsadım.

Bir yalanı yaşadığım dönemi anımsadım. Müşfik şeylerin âleminde yaşadım ben; değişken gerçeklerin, nazik dokunuşların, keyfi gülüşlerin âleminde. O gece beni arabadan çekip çıkartan, anamın sıcak bağrından kopartan el var ya, yağmurlu bir gecede hani, çığlık çığlığa, işte o el beni tekrar içeri giremeyeceğim bir eşikten dışarı fırlattı. Hepimiz geçeriz o kapıdan, lakin kendi irademizle çıkmaya meyilliyizdir, aşama aşama, ortamı koklayarak, kopuk ve ürkek.

Firarımı ve hastalığımı izleyen günlerde eski hayallerimin büzüşüp pörsüdüğüne tanık oldum. Çocukluğumun bir ağaçtaki yaprak gibi sararıp solduğuna tanık oldum, kara kış gelip de baharı kovalamışçasma. Hayatımın ne kadar değersiz olduğunu görmek sarsıcıydı. William'la beraber olanca gafilliğimizle oynadığımız meskenler ve hisarlar ne kadar acımasızdı. Onlara hayat veren masum imgelemin gücü olmadan oyuncaklar ne kadar da aptaldı.

Uyanık her saati ızdırapla geçirdim, o hatırayı kafamda her canlandırışımda büyüyen bir acıyla. Eksik bir dişi yoklayan

dil misali, yoksunluktan tükenmiş bir halde belleğimi habire yokluyordum.

Bunun beni öldüreceğini biliyordum.

Acım düşmanıma dönüştü. Kont Renar'dan daha büyük bir düşmana; babamın tahttan, zaferden, hatta çarmıha gerilmiş Jesu'dan daha fazla kıymet vermesi gereken canları pazarlık konusu etmesinden daha büyük bir acıya. Ve sırf içimdeki kaskatı bir şey sayesinde, benliğimin inkâr siperinde inatla direnerek, on yaşıma rağmen, herhangi bir şeye veya kimseye teslim olmadan o acıyla mücadele ettim. Onun taaruz biçimini tahlil edip hücum hatlarını belirledim. Tıpkı çürüyen bir yaranın iltihaplanması gibi, dermanımı keserek cerahat topluyordu. Devasını biliyordum. Yaraya kızgın demir basacaktın, dağlayacaktm, yakacaktın, arındıracaktın. Sevginin sebep olduğu tüm zayıflığı bünyemden kesip attım. Ölmüşlerime olan sevgimi bir kutunun içine yerleştirip kenara koydum: kurutulmuş numunelik, incelemelik, nasıl olsa artık kanamıyor, kesilip atılmış. Yeniden sevme ihtimalimi de yaktın. Toprak çorak hale gelene dek asitle suladım ki hiçbir şey yeşermesin, tek bir çiçek kök salmasın.

"Hadi."

Başımı kaldırıp baktım. Nuban bana diyordu. "Gel. Hazırız."

Biraderler kokuşmuş paçavraları içinde etrafımıza toplanmışlardı. Paha, muhafızlardan birinin kılıcını ele geçirmişti. Başka bir tanesi ikinci bir dev adamın elinde parlıyordu; adam bir nebze daha kısa boylu, bir nebze daha zayıf, bir nebze daha gençti ve birbirlerine o kadar benziyorlardı ki Paha'yla aynı rahimden çıkmış olmalıydılar.

"Buradan çarpışarak çıkacağız." Paha kılıcın keskinliğini çenesini saran kısa sakala sürterek sınadı. "Burlow, sen, Rike ve benimle beraber öne düş. Gemt ve Elban, siz arkadan gelin. Baktınız oğlan ayak bağı oluyor, gebertin."

Paha etrafına bakınarak işkence odasına göz gezdirdi, tükürdü ve koridorun yolunu tuttu.

Nuban tek elini omzuma koydu. "Burada kalmalısın." Lundist'i başıyla işaret etti. "Ama geleceksen, sakın geride kalma."

Lundist'e baktım. Kalmamı söyleyen sesleri işitebiliyordum, tanıdık sesler, uzaktan geliyordu. İhtiyarın beni kurtarmak için kendini ateşe atacağını biliyordum, babamın gazabından korktuğu için değil ama... yapardı işte. Beni ona bağlayan zincirleri hissedebiliyordum. Kancaları. Acizliği tekrar hissettim. Kapandığını zannettiğim çatlaklardan sızan acıyı hissettim.

Bakışlarımı Nuban'a çevirdim. "Geride kalmayacağım," dedim.

Nuban dudak büküp omuz silkti ve diğerlerinin peşine düştü. Ben de Lundist'in üzerinden atlayıp onu izledim.

Suikast, cinayetin biraz daha titizlikle işlenmiş olanıdır. Birader Sim titizdir.

14

Böylece Norwood'dan çıktık. Köylüler bizi seyretti, hepsi suratsız ve şaşkındı. Rike onlara sövdü. Sanki onları Renar ateşinden kurtarmak onun fikriydi ve giderken arkasından tezahüratla uğurlamaları gerekiyordu. Kasabalarının enkazıyla başbaşa bıraktık onları, onu enkaz haline getiren insanların cesetleriyle süslenmiş halde. Züğürt tesellisi. Özellikle de Rike ve biraderler, değerli ne varsa hepsini ölülerden ayıklamışlarken. Akşam itibarıyla Crath şehrine ulaşabileceğimizi tahmin ediyordum. Dört nala gidiyorduk, ay doğmadan Servi Hisar'ın kapılarına dayanacaktık.

Evin yolunu tutmamam gerekirdi, eski usüllerime bağlı kalmam ve Kont Renar'dan intikam alma fikri üzerinde bir kez daha durmam gerekirdi. İçgüdüm bunu söylüyordu. Ama bugün aynı içgüdü uzun zamandır güvenmediğim köhnemiş ve yavan bir sesle konuşmaktaydı. Eve gitmek istiyordum, belki de şimdiye dek yapmam gerektiği halde yapmadığım bir şeymiş gibi geldiği için. Eve gitmek istiyordum, beni durdurmak için ortalık cehenneme dönseydi daha da can atardım gitmeye. Hisar Yolu'na saparak Ancrath bostanlarının arasından tırmandık. Usulca akan ırmaklar boyunca ilerledik, yolumuz küçük koruların ve ıssız çiftliklerin arasından geçti. Etrafın ne kadar yeşil olduğunu unutmuştum. Balçık öbeklerinin, yanık tarlaların, is grisi göğün ve yerde çürüyen ölülerin dünyasına

alışmıştım. Güneş, bulutların arasından kendine yol açarak bizi buldu. Onun sıcaklığının verdiği rehavetle kafilemiz giderek yavaşladı, toynak takırtıları miskince atılan tok adımlara dönüştü. Gerrod bir sıra çitin arasından içeri açılan bir kapının önünde durdu, üç tane demir parmaklıklıydı. Kapının ardında altın sarısı başaklarla, alabildiğine uzanan bir tarla vardı. Gerrod kapı sövesini saran uzun otları koparıp yedi. Sanki Tanrı tüm araziye bal dökmüştü, tatlı tatlı ve aheste, hiçbir şeyin huzurunu bozmadan. Norwood on beş mil geride ve bin yıl uzağımızda kalmıştı.

"Geri dönmek güzel, ha Jorg?" Makin yanıma gelerek dizginlere asıldı. Üzengilerinde öne kaykılarak havayı içine çekti. "Memleket havası."

Aynen öyleydi. Ilık toprak kokusu beni alıp dünyamın küçük ve güvenli olduğu maziye götürdü.

"Buradan nefret ediyorum," dedim. Afallayarak baktı; Makin hiç öyle kolayca afallayan bir adam değildi. "Burası insanların bilerek içtiği bir zehir, kendilerini zayıflatacağını bile bile hem de."

Gerrod'u mahmuzladım ve bir koşu yolu tırmandım. Makin peşimden yetişti ve yanım sıra eşlik etti. Yol ayrımında bir korkuluğa taş atan Rike ile Burlow'un yanından geçtik.

"İnsanlar anavatanları için savaşır, Prens," dedi Makin. "Savundukları şey topraklarıdır. Kral ve de topraklar."

Avarelik edenlere haykırdım. "Safları sıklaştırın!"

Makin ayak uydurmayı sürdürerek bir yanıt beklemekteydi. "Bırakalım topraklar uğruna askerler ölsün," dedim ona. "Zafer uğruna bu tarlaları feda etme zamanı gelirse, gözümü

kırpmadan hepsini yakarım. Feda edemeyeceğin her şey ayak bağıdır. Seni öngörülebilir kılar, zayıflatır."

Tırıs ilerliyorduk, batıya, güneşi yakalama derdiyle.

Çok geçmeden Chelny Ford'daki garnizonu bulduk. Daha doğrusu onlar bizi buldu. Gözetleme kulesi bizi yoldayken görmüş olmalıydı. Elli adam önümüzü kesmek üzere Hisar Yolu'ndan bize doğru geliyordu.

Mızraklı askerlere birkaç metre kala dizginlere asıldım. İki saf olup gözdağı verir bir şekilde dizilmişlerdi. Bölüğün geri kalanı mızrak duvarının arkasında bekliyordu. Sağımızdaki mısır tarlasının arasına konuşlanan bir düzine okçu hariç hepsinin kılıçları çekiliydi. Karşımızdaki tarlada, yirmi tane kadar düve, yaklaştığımızı gördü ve salınarak bakmaya geldi.

"Chelny Ford askerleri," diye seslendim. "Sefalar getirdiniz. Amiriniz kim?"

Makin arkamdan geldi, öteki biraderler de onun peşindeydi, eyerlerinde sakindiler.

Uzun boylu bir adam iki mızraklının arasından öne çıktı ama fazla öne değil. Salak değildi sonuçta. Zincir zırhlı uzun gömleğinin üzerine Ancrath sancağını geçirmişti, demirden çanak miğferi ise kaşına kadar iniyordu. Sağımda bir düzine okçu bembeyaz kesilmiş parmak boğumlarıyla yaylarını gerdi. Solumda düveler çitin arkasından seyrediyordu, kayıtsızca geviş getirerek.

"Ben Yüzbaşı Coddin." Sığırlardan biri boğuk bir möö çekince adam sesini yükseltmek zorunda kaldı. "Paralı askerler kral namına Relston Panayırı'nda orduya yazılıyor. Silahlı grupların Ancrath'da başıboş dolaşmasına izin yok. Vazifenizi açıklayın." Gözü Makin'in üzerindeydi, yanıtı ondan bekliyordu.

Bir çocuk olarak göz ardı edilmeyi kafaya takmadım, alınganlık etmenin de yeri ve zamanı vardır. Beri yandan, ihtiyar Coddin işinin ehli gibi görünüyordu. Birader Gemt'in sefaletine son vermek başka şey, babamın yüzbaşılarından birini harcamak tamamen başka şeydi.

Siperliğim zaten kalkıktı, ucundan tutup miğferimi tümden çıkardım. "Peder Gomst!" Ben rahibe seslenince biraderler atlarını birkaç adım kenara çekerek yaşlı adamcağıza yol verdiler. Kılığında hayır yoktu. Darağacı kafesinde uzayan sakalını kırpmıştı ama bu kez suratında rastgele gri öbekler kalmıştı, papaz cübbesi ise çamurdan görünmez haldeydi.

"Yüzbaşı Coddin," dedim. "Bu rahibi tanıyor musunuz, Peder Gomst'u?"

Coddin soru karşısında tek kaşını kaldırdı. Benzi zaten solgundu, tümden attı. Alay konusu edildiğini anlayan ama henüz espriyi anlayamayan birinin edasıyla dudakları gerildi. "Evet," dedi. "Kral'ın rahibi." Topuklarını tokuşturarak başını eğdi, tahtın huzurundaymış gibi. Tepemizde kuşlar cıvıldarken ve etrafa ineklerin leş kokusu çökmüşken, yolun ortasında böyle selam durması komikti.

"Peder Gomst," dedim. "Bir zahmet Yüzbaşı Coddin'e kim olduğumu söyleyin."

Adamcağız biraz şişindi. Norwood'dan beri cansız ve sıkkındı ama şimdi biraz silkinerek otoriter bir havaya bürünmeye uğraşıyordu.

"Prens Honorous Jorg Ancrath'ın huzurunda durmaktasınız Yüzbaşı. Kendileri kayıptı ama geri döndü. Babası kral hazretlerinin sarayına gitmektedir. Oraya bir muhafız alayı refakatinde ulaşmasını sağlamanız isabetli olacaktır..." Bana bir

göz attı ve aptal sakalının gerisinde kalan cesaretini toplayıp, "Bir de yıkansın," dedi.

Açmazımızın her iki tarafından da kıs kıs gülüşmeler yükseldi. Hor görmeyeceksin vaizi. Sözcüklerin gücünü bilirler ve kendi çıkarlarına göre kullanırlar. Avucum kılıcımın kabzasına uzanmak için can atıyordu. İhtiyar Gomst'un kellesinin uçtuğunu gördüm, yerde bir iki kez sekti ve siyah beyaz bir düvenin toynaklarına kadar yuvarlanıp durdu. Bu görüntüyü kafamdan uzaklaştırdım.

"Banyo lazım değil. Saraya yol arşınlamışlarm pis kokusu sinsin biraz, zamanıdır. Mülayim sözler ve gülsuyu, saray eşrafını memnun ediyor olabilir ancak savaşanlar pis yaşar. Babama askerlerle aynı yazgıyı paylaşmış bir erkek olarak dönüyorum. Bırakın da bu gerçeği idrak etsin." Sustum ki sözlerimin ağırlığı hissedilsin, gözlerimi de Gomstcuk'tan ayırmadım. Bakışlarını kaçıracak kadar aklı başındaydı.

Attığım nutuk tezahürata yol açmadıysa da Coddin başım eğerek selamladı ve bir daha banyo lafı edilmedi. Doğruyu söylemek gerekirse yazık oldu, çünkü eve dönmeye karar verdiğimden beri sıcak bir küveti iple çekmekteydim.

Böylece Coddin garnizonun komutasını astına devretti ve bizimle birlikte at sürdü. İki düzine süvariden oluşan refakatçi alayı sayımızı neredeyse altmışa katlamıştı. Makin artık Ford cephaneliğinden kraliyet armalı ve Ancrath'ın renklerinde bir kargı taşıyordu. Garnizon süvarileri köylülerin yanından geçtikçe haberi kulaktan kulağa yaydılar. "Prens Jorg, Prens Jorg ölümden döndü." Haber bizden önde gidiyordu. Geçtiğimiz her kasaba diğerinden daha kalabalık ve daha iyi hazırlanmış bir karşılama töreni sergiliyordu. Yüzbaşı Coddin, Chelny Ford'dan ayrılmamızdan önce Kral'a bir süvari yollamıştı fakat ulak

gönderilmeseydi bile biz Servi Hisar'a varmadan önce yine de geldiğimizden haberdar olurlardı.

Bains Kasabası'nda ana cadde baştan sona bayraklarla donatılmıştı. Altı halk ozanı, lavta ve klavsen eşliğinde "Kral'ın Kılıcı"nı ustalıktan ziyade neşeyle icra ediyordu. Hokkabazlar havada yanan meşaleler döndürüyorlar, bir değirmen havuzunun önünde ayı oynatılıyordu. Amma kalabalıktı! Tıklım tıklım toplanmış millet yüzünden atlarımızla aralarından geçmemize imkân yoktu. Panayır çadırı gibi çizgili ve kabarık bir elbise giymiş şişman bir kadın kafilenin ortasında beni gördü. Parmağıyla göstererek öyle bir çığlık kopardı ki ozanların sesini bastırdı, "Prens Jorg! Çalınan prensimiz!" Bunun üzerine ortalık deliye döndü, tezahüratlar, ağlamalar. Delirmiş gibi hücum ettiler. Neyse ki Coddin adamlarını çabucak araya koymuştu. Onun önceki saygısızlığını bu yüzden affettim. Köylüler Rike'a yetişmiş olsalardı, kan gövdeyi götürürdü.

Tayf Yolu'ndayken biraderler epey korkmuşlardı ama onları Bains Kasabası'nda ilk kez daha çok korkmuş görüyordum. Nasıl tepki vereceklerini bilemez haldeydiler. Huysuzbodur sol elini hançerinden hiç çekmiyordu. Kızıl Kent bir manyak gibi sırıtıyordu, gözlerinde dehşetle. Neyse ki çabuk öğreneceklerdi. Bunun bir hoşgeldin merasimi olduğunu, meyhaneler ile fahişeleri görünce anlayacaklardı. Eh, sonrasında onları Bains Kasabası'ndan bir haftada çıkaramazdınız.

Ozanlardan biri eline bir borazan geçirdi ve kargaşayı bet bir ses yardı. Siyah zincir zırh üstüne kızıl urbalı muhafızlar yolu açtı ve karşımıza çıka çıka Elmli Lord Nossar çıktı. Saraylı adamı hemen tanıdım. Yaldızlı göğüs zırhı ve kadifeler içinde biraz daha şişman görünüyordu, göğsüne inen sakalı biraz daha

ağarmış ama bir zamanlar beni omuzlarında gezdiren bizim şen şakrak ihtiyar Nossar'ın ta kendisiydi.

"Prens Jorg!" İhtiyarın sesi bir an için çatladı. Gözlerinin dolduğunu görebiliyordum. Bana dokundu bu, sahiden. Göğsüme bir şeyin kanca attığını hissettim. Hoşuma gitmedi.

"Lord Nossar," diye karşılık verdim, dudağımda eğreti bir gülümsemeyle. Onu hançerimle buluşturmadan önce Gemt'e bahşettiğim gülümsemenin aynısı. İşte tam o zaman Nossar'ın gözlerinde bir kıpırtı gördüm: bir anlık şüphe.

Kendini toparladı. "Prens Jorg! Tam ümidi kesmişken bize geri döndünüz. Gelen ulak yalan söylüyor diye sövdüm ama karşımızdasınız işte." Sesi gür mü gürdü, güçlü ve capcanlı. İhtiyar Nossar konuştu mu gerçeği söylediğini anlardınız, sizi sevdiğini anlardınız. Sesi sizi sımsıcak sarıp korurdu. "Hanemi onurlandırır mısınız, Prens Jorg, bir gece kalır mıydınız?"

Biraderlerin kalabalıktaki kadınlara göz süzerek birbirlerine imalı bakışlar fırlattıkları gözümden kaçmıyordu. Değirmen havuzu, batan güneşin ışıklarıyla kızıla çalmıştı. Kuzeyde, Rennat Ormanı'nın karanlık sathı üzerinde, Crath şehrinden yükselen duman şimdiden göğe kara çalmaktaydı.

"Lordum, davetiniz pek zarif ancak geceyi Servi Hisar'da geçirmeye niyetliyim. Çok uzun zamandır yollardayım," dedim.

Endişelendiğini görebiliyordum. Adamın suratındaki her kırışıklıktan okunuyordu. Daha fazla şey söyleyesi vardı ama burada değil. *Acaba babam onu beni oyalamak için mi gönderdi*, diye düşündüm.

"Prens..." Elini kaldırdı, gözleri benimkini okumaya çalışarak.

Göğsüme saplanan kancayı yine hissettim. Beni köşküne kapatsın ve o davudi sesiyle maziden bahsetsin istedim. William

anlatsın, anamı. Beni yumuşatabilecek bir insan varsa, o da Nossar'dı.

"Karşılamaya geldiğiniz için teşekkür ederim, Lord Nossar." Resmî biçimde selamımı verip noktaladım, kısa ve öz.

Gerrod'u döndürmek için dizginlere asılmak zorunda kaldım. Sanırım atlar bile Nossar'ı seviyordu. Biraderleri nehir kıyısından alıp dolambaçlı yola soktum, geçerken de çiftçinin tekinin güz hasadı turplarını ezdik. Köylüler sürekli tezahürattaydı, olayı tam anlamasalar da hep bir ağızdan bağırışıyorlardı.

Servi Hisar'a Crath şehrinin hengamesinden kaçınıp falez patikasından tırmanarak ulaştık. Aşağımız ışıl ışıldı: meşalelerle donatılmış sokaklar, gece ayazına karşı henüz örtülmemiş pencerelerden sızan kandil ve gaz lambası ışıltıları. Gözcü fenerleri Eski Şehir suruna dizilmişti. Bu sur yarım daire şeklindeydi, nehre doğru bel yaparak sur dışındaki evlerin uzandığı vadiye kadar iniyor ve nehir boyunca devam ediyordu. Batı Kapısı'na geldik, Eski Şehir'in dar sokaklarını katetmeden Ulu Şehir'e ulaşabileceğimiz tek nokta burasıydı. Muhafızlar bizim için hisar kapılarını kaldırmaya başladılar, önce birini, sonra diğerini, ardından diğerini. On dakika boyunca çıkrık gıcırtıları ve zincir şıkırtıları. Üç kapının da niye kapatılmış olduğunu merak ettim. Düşmanlarımız sahiden kapıya dayanmışlardı da onun için mi Ulu Sur'un kapısını üç kat örtmemiz gerekiyordu?

Adamları son hisar kapısını kaldırmak için ter dökerken kapı amiri dışarı çıktı. Okçular yukarıdaki mazgallı siperlerden gözetliyorlardı. Karşılama merasimi yoktu. Adamı hayal meyal anımsadım. Saçı kırlaşmıştı ve Gomst'la yaşıttı. En çok da nemrut yüz ifadesini anımsıyordum, sanki az önce bir limon emmiş gibi dudaklarını büzerdi.

"Prens Jorg'la mı muhatap oluyoruz?" Meşalesini âdeta yüzüme tutarak beni inceledi. Simam Kral'ı yeterince andırıyor olacak ki merakını giderdi. Meşaleyi çabucak indirip bir adım geriledi. Gözlerimin babama çektiğini söylerler. Belki çekmişimdir, gerçi benimkiler daha koyu renklidir. İkimizde de insanların içine korku salan bir bakış vardır. Hep biraz fazla kızı andırdığımı düşünmüşümdür. Dudaklarım fazla gül pembesi, elmacık kemiklerim fazla çıkık ve dolgundu. Zerre önemi yok. Yüz ifademi bir maske gibi takınmayı öğrenmiştim, genellikle hangi edayı takınmak istersem ona bürünebiliyordum.

Amir, başıyla Yüzbaşı Coddin'i onayladı. Gözünü bile kırpmadan bakışlarını Makin'e kaydırdı, kalabalıkta arada kaynayan Peder Gomst'u ıskaladı ve Rike'ı bir an kuşkuyla süzdükten sonra Nuban'a kenetlendi.

"Adamlarınıza aşağı şehirde konaklayacak yer ayarlayabilirim, Prens Jorg," dedi. Aşağı şehir diyerek kastettiği şey eski şehrin surları ötesinde uzanan döküntü yerleşimlerdi.

"Refakatçilerim benimle beraber hisarda kalabilirler," dedim.

"Kral Olidan yalnızca şahsınıza müsaade buyurdu, Prens Jorg," dedi kapı amiri. "Bir de Peder Gomst'a ve yanınızdaysa Yüzbaşı Bortha'ya."

Makin zincir eldivenli elini kaldırdı. Bunu görmesiyle birlikte kapı amirinin her iki kaşı da miğferinin altında gözden yitiverdi. "Makin Bortha? Doğru mu...?"

"Ta kendisi," dedi Makin. Adama otuz iki dişini birden göstererek sırıttı. "Uzun zaman oldu, Relkin, seni ihtiyar piç."

Kral Olidan'ın müsaadesiyle... hamle yapacak alan bırakılmamıştı. Nazik bir "yol süprüntünü varoşlarda bırak" buyruğu. Hiç değilse Relkin, tartıştıktan sonra Kral Olidan'ın buyruklarını

açıklayarak beni rezil etmeden en başından durumu açıklığa kavuşturmuştu.

"Elban, biraderleri alıp nehrin aşağısına götür ve birkaç oda tutun. Orada bir han var, Düşmüş Melek, hepinizi alacak kadar büyüktür," dedim.

Elban bu göreve atandığına şaşırmış gibiydi, şaşırmış ama mutlu. Dişsiz ağzını şapırdattı ve arkasında duranlara hışımla baktı. "Jorç'u duydunuz! Prens Jorç'u yani. Kıpırdayın!"

"Köylüleri öldürmenin cezası idamdır," dedim atlarını döndürürlerken. "Beni duydun mu Ufaklık? Tekini bile. O yüzden cinayet yok, talan yok, tecavüz yok. Canınız kadın çekerse Kont Renar'ın sikkesiyle kendinize bir tane satın alıverin. Canı cehenneme üçer tane alın."

Kapıların üçü de açık duruyordu. "Yüzbaşı Coddin, sizinle tanışmak zevkti. Ford'a geri dönüş yolculuğunuzun tadını çıkarın," dedim.

Coddin atm üstünde başıyla selamladı ve birliğinin önüne düştü. Böylece geriye ben, Gomst ve Makin kaldık. "Önden buyrun," dedim. Ve Kapı Amiri Relkin bizi Batı Kapısı'ndan içeri sokarak Ulu Şehir'e götürdü.

Bizi keyiflendirecek kalabalıklar yoktu. Saat gece yarısını geçeli epey olmuştu, ay da iyice tepedeydi artık. Ulu Şehrin geniş sokakları, koca hanelerden diğerine telaşla koşturan tek tük kahyalar haricinde ıssızdı. Kepenklerin ardından bizi seyreden bir iki tüccar kızı vardı belki ama genelde asilzade konutları uykudaydı ve geri dönen bir prense hiç ilgi göstermiyordu.

Gerrod'un toynakları Servi Hisar'a çıkan yokuşun yassı taşları üzerinde çok ses çıkarıyordu. Dört yıl önce ayağımda kadife terliklerle, bir fareden daha sessizce ayrılmıştım buradan.

Demir nalların takırtısı kulaklarımı paralıyordu. İçimde bir ses babanı uyandıracaksın diye usulca fısıldıyordu hâlâ. Sessiz ol, sessiz, nefes alma, kalbin bile atmasın sakın.

Servi Hisar'ın elbette ki servi boylu olmakla alakası yoktu. Yollarda geçirdiğim dört yıl zarfında daha yüksek hisarlar görmüştüm, çok daha ihtişamlı hisarlar ama Servi Hisar gibisi hiç yoktu. Mekân aynı anda hem tanıdık hem de yabancı geldi gözüme. Onu daha büyük anımsıyordum. Belleğime yer etmiş sonsuz vasiliğine kıyasla ufalmış gibiydi ama hâlâ devasa görünüyordu. Üstad Lundist'in anlattığına göre, burası göğe değen bir şatonun temelleriymiş eskiden. Güya insanlar bunu ilk inşa ettiklerinde, şu an gördüğümüz yerler toprak altında bulunuyormuş. Servi Hisar'ı inşa edenler Yolgüzarlar değildi, ancak mimarlarının hüneri âdeta Yolgüzarlarınkine denkti. Surlar taş ocağından çıkarılanlarla değil, bir zamanlar su gibi akan kayalar yontularak yapılmıştı. Bir çeşit büyüyle surların içine Doğu'daki kara demirden daha sert bir metalden yapılmış burgulu çubuklar yerleştirilmişti. Kısacası Servi Hisar çöreklendiği yerde tıknaz ve kadim bir yapıydı, Kral da onun metal damarlı surları ardında çöreklenmiş, tepeden Ulu Şehri, Eski Şehri ve Aşağı Şehri seyretmekteydi. Crath şehri ve krallığının tüm bölgeleri ayaklarının altındaydı. Benim krallığım. Benim şehrim. Benim kalem.

15

Dört yıl önce

Servi Hisar'ı Esmer Kapı'yı kullanarak terk ettik. Dağın alt yamaçlarında, Ulu Sur'dan epey uzakta bulunan ufak bir kapıdır. Bacaklarımda tırmandığımız basamakların ağrısıyla en son ben çıktım.

En üst basamakta kanlı ayak izleri bırakılmıştı. O kanın sahipleri muhtemelen bizden çok geride hâlâ kanıyorlardı.

Bir anlığına Lundist gözümün önüne geldi, onu bıraktığım haliyle yatar vaziyette.

Hisar mahzenlerinin bağırsaklarından tırmanarak tüm hisar çıkışları içinde en az fiyakalı olanına çatmıştık. Dışkıları toplayanlar günde bir düzine kez buraya uğrar, helaların hazinelerini toplarlardı. Size şu kadarını söyleyeyim, kraliyet boku da en az diğerleri kadar leş kokar.

Önümdeki birader kemeraltında durup döndü ve bana dişlerini göstererek sırıttı. "Temiz hava! İçine çeksen ya, Hisar Çocuğu."

Nuban'ın bu herife Çıngar diye hitap ettiğini işitmiştim, adam bir deri bir kemikti, dal gibi, eski yara izleri vardı ve tek gözü kördü. "Senin leş kokunu ciğerlerime çekeceğime bir cız-

canının boynunu yalamaya razıyım, Birader Çınga!." Adamı itip geçtim. Bu adamların arasında bir yer edinmek için bir yoldaş ağzıyla konuşmaktan fazlası gerekecekti, bir gıdım taviz vermek iyi bir başlangıç olmazdı.

Anerath sağımızda alabildiğine uzanmaktaydı. Solda, Eski Sur'un ardından Crath şehrinin sivri damları ve duman yükseliyordu. Bir şimşek çakması hepsini aydınlattı. Gündüz yağmur bulutları toplandığında çakan türden. En tanıdık manzarayı bile tuhaflaştıran mat bir ışık. Ortama uydu.

"Hızlı yol alır, durmak bilmeyiz," dedi Paha.

Paha ile Rike, aralarında gerçekten kan bağı olan yegâne biraderler, kafilenin başında omuz omuza durmuşlardı. Paha nasıl bir yol izleyeceğimizi bize anlatırken Rike alnını ovuşturuyordu. "Bu bok çukuruyla aramızı açmak için ne kadar yol katetmemiz gerekiyorsa gideceğiz. Fırtına izlerimizi örtecektir. Atları giderken buluruz, gerekirse birkaç köyü yağmalarız."

"Kral'ın avcıları azıcık yağmurda iki düzine adamın izini süremez mi sanıyorsunuz?" Keşke bunu söylerken sesim o kadar saf ve çırtlak gelmeseydi.

Hepsi dönüp baktı. Nuban azarlayıcı bir bakış fırlattı. Gözleri fal taşı gibi olmuştu ve eliyle de kapa çeneni der gibi bir hareket yaptı.

Nehir kıyısına serpilmiş damları gösterdim, babamın sevgili vatandaşları ona yakın olma tutkularıyla şehir surlarının güvenliğinden uzağa, oraya inşa etmişlerdi evlerini.

"Biraderler ikişerli gruplar halinde ayrılıp kendilerine sıcak bir ocakbaşı bulabilirler, biraz ızgara et, hatta bira belki," dedim. "Duyduğuma göre aşağıda üç tane kadar han varmış.

Yağmurun izleri silmesini beklemeye gerek kalmadan ateşin başında kadeh kaldırılabilir.

Kral'ın adamları gürbüz atlarının sırtında mekik dokuyup ıslanacaklar ve tarlalarda yolunu arayan yirmi adamın izini sürecekler. Ortalığı velveleye vererek ilerleyen bir çetenin peşinde olacaklar. Biz ise Servi Hisar'ın gölgesinde rahatça oturup havanın düzelmesini bekleyeceğiz.

Çığırtkanlara bizi tarif edebilecek birini geride bıraktık mı sanıyorsunuz? Crath şehrinin binlerce güzel insanı aralarına katılan birkaç kişiyi fark eder mi sanıyorsunuz?"

Onları kazandığımı görebiliyordum. Bahsi geçen sıcak ocakbaşının gözlerine vuran ışıltısını görebiliyordum.

"Izgara et ve sığınacağımız damı ne bokumuzla ödeyeceğiz peki?" Paha biraderleri iterek öne çıktı, kızıl kafalı Gemt'i de kıç üstü devirdi. "Servi Hisar'ın kuytularında soyguna mı başlayalım?"

"He, nasıl ödeyecez, Hisar Çocuğu?" Gemt debelenerek ayağa kalktı, kızgınlığını yöneltmek için Paha'dan daha iyi bir hedef olarak beni seçmişti. "Nasıl ödeyecez?"

Kesemden iki düka altını çıkarıp birbirine sürttüm.

"Ver bakayım şunu!" Sert yüz hatlı bir adam solumdan, içindeki sikkelerle hâlâ şişkin olan keseye doğru atıldı.

Kemerimden hançerimi çektiğim gibi uzattığı eline sapladım.

"Martaval okuma," dedim. Kabzası adamın avucuna dayanana dek hançeri biraz daha ittim. Öbür taraftan çıkan keskin tarafı kan kırmızısı parlıyordu.

"Yoldan çekil, Martaval." Paha onu ensesinden tutup yokuştan aşağı fırlattı.

Paha tepeme dikildi. Hangi yetişkin karşımda dursa bana tepeden bakıyordu zaten ama Paha bu kavrama yeni bir boyut katmaktaydı. Tek eliyle beni yeleğimden kavradı ve ayaklarımı yerden kesti, göz gözeydik, hâlâ elimde tuttuğum kanlı hançer umurunda değildi.

"Benden korkmuyorsun değil mi çocuk?" Pis kokusu feci bir şeydi. Köpek leşiyle aşık atardı hani.

Onu bıçaklamak aklımdan geçti ama açacağım yaranın ölmeden önce beni ikiye ayırmasına engel olmayacağını biliyordum.

"Sen benden korkuyor musun?" diye sordum.

O anda birbirimizi anladık. Paha'nın gözü bile seğirmedi ama kavradığını anladım, o da anladığımı anladı. Beni elinden bıraktı, düştüm.

"Şehirde bir gün kalacağız," dedi Paha. "İçkiler Birader Jorg'dan. Ayrılmadan önce siz orospu çocuklarından herhangi biri bela çıkarırsa canınıza çok fena okurum."

Yattığım yere elini uzattı. İlk önce neyi kastettiğini anlamadım, ben de elimi uzatır gibi oldum. Keseyi ona fırlattım.

"Ben Nuban'la gideceğim," dedim.

Paha başıyla onayladı. Mahzenlerden eksilmiş kara bir surat anımsanırdı. Bir Crath hanında rastlanan kara bir surat dikkat çekerdi.

Nuban omuz silkerek uzaklaştı, açık araziden doğuya doğru. Peşine takıldım.

Patikaların ve çalı çitlerin oluşturduğu bir labirentte gözden yittiğimiz ana dek Nuban ağzını açmadı.

"Paha'dan korkman gerekir, çocuk."

Fırtınanın ilk rüzgârı etrafımızdaki akdikenleri savurdu. Cereyan kokusu çarptı burnuma, buram buram toprak kokusuyla karışık.

"Neden?" Acaba benim korku tahayyülünden yoksun olduğumu mu sanıyordu? Kimi insanlar başlarına gelecek şeyi hissedemeyecek kadar kalın kafalıdır. Kimisi de vardır ki ihtimallerle kendilerine eziyet ederler, en berbat düşmanlarının salacağı dehşetten daha korkunç kabuslarla rüyalarını donatırlar.

"Kendini umursamayan bir çocuğun başına gelecekleri tanrılar ne diye önemsesin ki?" diye sordu Nuban.

Bir dönemece sapmadan önce durakladı ve çite yaklaştı. Rüzgâr tekrar esti ve dikenlerle beraber beyaz taç yaprakları uçurdu. Adam arkasına dönüp geldiğimiz yola baktı.

"Belki tanrılardan da korkmuyorumdur," dedim.

Toprağa koca yağmur damlaları düşmeye başladı.

Nuban başını iki yana salladı. Yağmur damlaları saçının gür kıvırcıklarında ışıldıyordu. "Tanrılara yumruğunu göstermekle aptallık ediyorsun, çocuk." Yüzünde gülücükler açtı ve köşeye sindi. "Başına ne getireceklerini kim bilebilir?"

Yağmur bunu yanıtlıyor gibiydi. Normalden daha şiddetli yağıyordu, sanki yağmayı bekleyen suyun kütlesi yağmur damlalarını hızlandırıyordu. Nuban'ın dibine yanaştım. Çit korunak sağlamıyordu. Yağmur tüniğimden içeri sızdı, soluğumu kesecek kadar soğuktu. Geride bıraktığım rahatlık kafama o zaman dank etti, belki de Lundist'in nasihatına kulak asmalıydım diye içime kurt düştü.

"Neden bekliyoruz?" diye sordum. Yağmurun kükremesinden sesimi duyurabilmek için bağırmak zorunda kalmıştım.

Nuban omuz silkti. "Yolda bir terslik var."

"Tersliği nehre dönüşmesi, tamam da niye bekliyoruz?"

Tekrar omuz silkti. "Dinlenesim geldi belki." Elini yanıklarına götürdü. Yüzünü ekşitmesiyle dişleri göründü, çoğu biraderin çürüklerle dolu ağızlarının aksine onunkiler bembeyazdı.

Beş dakika geçti, sükûnetimi koruyordum. Bir kuyuya düşseydik bundan daha fazla ıslanamazdık.

"Hepiniz nasıl enselendiniz?" diye sordum. Aklıma Paha ile Rike geldi, Kral'ın muhafızlarına teslim oldukları fikri nedense komik kaçıyordu.

Nuban başını iki yana salladı.

"Nasıl oldu?" diye tekrar sordum, yağmuru bastıracak kadar yüksek sesle.

Nuban yolun gerisine göz attı, sonra da iki büklüm sokuldu. "Bir düş-cadısı yüzünden."

"Cadı mı?" Surat asıp öbür tarafıma su tükürdüm.

"Düş-sahir." Nuban başıyla onayladı. "Sahir rüyamıza girip bizi kıskıvrak bağladı, sonra da kralın adamları gelip götürdü."

"Neden?" diye sordum. Cadılık meselesini ciddiye alsam bile, ki almıyordum, babamın hizmetinde hiç cadı olmadığından emindim.

"Bence adam, kralın gözüne girmeye uğraşıyordu," dedi Nuban.

Birden kalkıp çamura bata çıka uzaklaştı. Peşinden gittim ama dilimi tuttum. Yetişkinlerin kuyruğuna takılıp art arda soru soran çocuklar görmüştüm, oysa ben çocukluğu bir kenara bırakmıştım. Sorularım bekleyebilirdi, en azından yağmur dinene dek.

Hızlı adımlarla suları sıçratarak en az bir saat kadar yürümüştük ki tekrar durdu. Yağmur, tufandan, istikrarlı yağan

bir sağanağa dönüşmüştü. Gidişatından gece boyunca devam edeceği ve ertesi sabaha kadar yağacağı belliydi. Bu kez bir çalı çitin dibine tam zamanında sinmiştik. On atlı sağa sola çamur saça saça dolu dizgin geçti.

"Senin kral bizi zindana geri tıkmak istiyor, Jorg."

"Artık benim kralım değil," dedim. Kalkmaya yeltendim ama Nuban omuzumdan yakaladı.

"Kralın hisarındaki zengin hayatı terk ettin, bak şimdi yağmurda saklanıyorsun." Beni sürekli tartıyordu. Gözleriyle çok fazla irdeliyor, bu da benim hoşuma gitmiyordu. "Amcan senin güvenliğini sağlamak için kendisini feda etti. İyi bir adammış bence. Görmüş geçirmiş, güçlü, bilge. Ama sen bizle geldin." Boştaki elinden bir çamur topağını silkti. Aramıza uzadıkça uzayan bir sessizlik girdi, sizi itirafta bulunmaya davet eden türden.

"Ölmesini istediğim bir adam var."

Nuban kaşlarını çattı. "Çocuklar böyle olmamalı." Yağmur, alnındaki kırışıklıklardan oluk gibi akıyordu. "İnsanlar böyle olmamalı."

Silkinerek elinden kurtuldum ve uzaklaştım. Nuban bana yetişti, ortalıkta aydınlık namına bir şey kalmayana dek on mil daha katettik.

Yolumuz üzerinde çiftlik evlerine ve tek tük değirmenlere rastladık, akşam olduğundaysa biraz güneyimizde kalan ağaçlı bir bayırın aşağısında bir ışık kümesi gördük. Lundist'in haritalarından anımsadığım kadarıyla orası Pineacre köyü olmalıydı. O ana dek eski bir parşömenin üzerindeki küçük yeşil bir noktadan başka bir şey değildi benim için.

"Azıcık kuru bir yer iyi olurdu." Odun dumanı kokusu alıyordum. Sıcak mesken ve yemek kozunu kullanarak planımı

biraderlere yutturmamın hiç de büyük bir marifet olmadığını birdenbire kavradım.

"Geceyi orada geçirelim." Nuban bayırı gösterdi.

Yağmur usulca yağıyordu artık. Takatimi emen soğuk bir battaniye halinde sarmalıyordu bizi. Dayanıksızlığıma lanet okudum. Yolda tek bir gün geçirmek bende mecal bırakmamıştı.

"Şu ahırlardan birine sızabiliriz," dedim. İki tanesi tenha yerdeydi, orman hattının hemen bitiminde.

Nuban kafasını silkelemeye koyuldu. Doğudan gök gürledi, alçak sesle ama uzun soluklu. Nuban omuz silkti. "Mümkün." Tanrılar beni seviyordu!

Yarı bataklığa dönüşmüş tarlaların arasından yolumuzu bulduk, karanlıkta tökezleyerek, bitkinlikten ayaklarım dolanarak.

Ahır kapısı gıcırdayarak direndi, sonra Nuban'ın abanmasıyla gıcırdayarak açıldı. Uzakta bir yerlerde bir köpek havladı ancak herhangi bir çiftçinin bir tazının fikrine dayanarak bu yağmurda dışarı çıkacağından şüpheliydim. Sendeleyerek içeri girdik ve saman balyalarının içine yığıldık. Her uzvum kurşun gibiydi, kendimi koyverseydim yorgunluktan hıçkırarak ağlardım.

"Düş cadısının sana tekrar dadanmasından endişelenmiyor musun?" diye sordum. "Krala verdiği armağan firar etmişse kocakarının göze girmesi biraz zor olacak." Esnememe engel olmaya çalıştım.

"Adam," dedi Nuban. "Bence o bir erkek."

Dudak büktüm. Benim rüyalarımda cadılar hep kadındı. Daha önce hiç farketmediğim karanlık bir odaya saklanırlardı. Odanın kapısı da geçmek zorunda olduğum bir koridora açılırdı. Eşiğin önünden tüylerim diken diken geçerdim, görünmeyen

kurtçuklar gıdıklayarak kollarımda yürürdü sanki. Gölgelerin arasında siluetini, siyah kol yenlerinden dışarı fırlamış örümcek gibi kıvrık beyaz ellerini görürdüm. O anda, tam kaçmaya çalıştığım zaman, pekmeze batmış gibi saplanıp kalırdım. Debelenirdim, bağırmaya çalışır sessizlik kusardım, ağa takılmış bir sinek misali, yavaşça yaklaşırdı, kaçınılmaz biçimde, yüzü gıdım gıdım ışığa çıkarak. Gözlerini görürdüm... ve haykırarak uyanırdım.

"Demek adamın sana tekrar dadanmasından endişelenmiyorsun?" diye sordum.

Ani bir şakırtı kopartarak gök gürledi, ahırı silkeledi.

"Yakında olması gerekir," dedi Nuban. "Nerede olduğunu bilmesi gerekir."

Soluğumu bıraktım, tuttuğumun farkında değildim.

"Kendisi gelmektense avcısını peşimize salacaktır," dedi Nuban. Samanları üzerine çekerken çıkardığı hışırtıyı işittim.

"Tüh be," dedim. Kendi düş cadımı rüyamda görmeyeli uzun zaman olmuştu. Kadının izimizi buraya kadar sürebileceği ihtimali nispeten hoşuma gitmişti; bu ahırda ona enselenmek, hem de fırtınanın göbeğinde. Rahatsız samanların üzerine kuruldum. "Bakayım bu gece rüyamda cadı görebilecek miyim, seninkini veya benimkini, umurumda değil. Oldu ki gördüm, bu kez hiçbir yere kaçmayacağım. Arkama döndüğüm gibi kaltağı deşeceğim."

16

Dört yıl önce

Tekrar gök gürültüsü. Bir an içime işledi. Bağrımda hissettim. Kaba saba suretlerle dünyayı sil baştan betimleyerek şimşek çaktı. Ardından bazı imgeler gördüm. Gözlerinden kan gelene dek sarsılan bir bebek. Ateşte dans eden çocuklar. Başka bir gümbürtü tahtaları zangırdattı ve karanlık geri döndü.

Uyku ile uyanıklık arasında afallamış oturdum. Ahşap gıcırtıları, rüzgârın uğultusu ve silkeleyişi beni sarmalamıştı. Tekrar şimşek çaktı ve at arabasının içini gördüm. Karşımda annem, onun yanında oturağın üzerine kıvrılmış, dizlerini karnına çekmiş William vardı.

"Fırtına!" Dönüp yandaki cama yapıştım. Suntalar bana karşı koydu. Dışarıda rüzgâr uğuldadıkça içeri yağmur püskürtüyordu.

"Şişt, Jorg," dedi annem. "Yat uyu."

Onu karanlıkta göremiyordum ama kokusu arabaya sinmişti. Gül ve limon otu.

"Fırtına." Bir şey unuttuğumun farkındaydım. O kadarını anımsıyordum.

"Alt tarafı yağmur ve rüzgâr. Seni korkutmasına izin verme Jorg, aşkım."

Beni korkutuyor muydu? Boranın kapıya pençelerini sürtmesini dinledim.

"Arabanın içinde kalmalıyız," dedi annem.

Bıraktım araba beni beşik gibi sallasın, bir şey anımsamaya uğraşıyorum ya, belki silkeleyip çıkarır sıkıştığı yerden.

"Uyu Jorg." Bir tavsiyeden ziyade buyruktu bu.

Uyumadığımı nereden biliyor?

Yıldırım öyle yakma düştü ki cızırtısını işittim. Kapıdaki üç parmaklığın arasından annemin yüzüne, gözlerine bir vahşilik katarak, ışık vurdu.

"Arabayı durdurmamız lazım. İnmemiz lazım. Mecburuz..."

"Yat uyu!" Sesi asabiydi.

Kalkmaya yeltendim ve kendimi ağırlaşmış buldum, sanki kalın mı kalın bir balçığın içine adım atmışım gibi... pekmezin içine sanki.

"Sen annem değilsin."

"Arabada kal," dedi, sesi bir fısıltı.

Karanfil kokusu karanlığı yardı, azıcık mür reçinesi, mezarlık rayihası. Pis kokusu, kadının hırıltılı soluk alıp verişi hariç tüm sesleri bastırdı.

Körlemesine kapının kulbunu aradım. Soğuk metal yerine çürümüş ete değdim, tenin yumuşaklığı ölüm soğukluğu taşıyordu. Bir çığlık koptu benden, lakin sessizliği delemedi. Akabindeki şimşek çakmasında onu gördüm, derisi kemiklerinden dökülüyordu, göz çukurları boştu.

Korku takatimi kesti. Gücümün bacaklarımdan aşağı sıcak bir sel gibi aktığını hissettim.

"Anacığına gel." Dal gibi parmaklar kolumu kavradı ve beni karanlığın içine doğru çekiştirdi.

Beni pençesine alan dehşette hiçbir ümit yeşeremezdi. Sözcükler dilimin ucundaydı ama aklım başımda değildi ki bilerek sarfedeyim.

"Sen... annem değilsin," dedim.

Burnumun dibindeki yüzünü bir şimşek çakması aydınlattı. Bir tane daha, bu kez annemin can çekiştiğini gördüm. Gemi azıya almış yağmurlu bir gecede kan kaybediyor, bense dikenli çalıya saplanmıştım. Çaresizce pençesinde olduğum şey sadece dikenler değildi; korkuyla zaptedilmiştim.

Amansız bir öfke yükseldi içimde. İçten gelen. Canavarın haşat suratına kafa attım ve bakmaya gerek bile duymadığım bir katiyetle kapının kulbuna davrandım.

"Hayır!"

Ve fırtınanın içine atladım.

Gök gürültüsü mezarı en derine kazılmış olanları bile uyandıracak kadar yüksek sesle gümbürdedi. Oturur vaziyette yerimden fırladım, saman kokusuyla afalladım, ot yüzünden her yerim kaşınıyordu. Ahır! Ahırı anımsadım.

Tek bir ışık demeti geceyi bölüyordu. Bir fener ışığı. Ahır kapısının yakınındaki bir kirişe asılıydı. Bir karaltı, bir adam, uzun boylu biri, ışığın dibinde dikiliyordu. Nuban, huzursuz uykusunda dünyadan habersiz bir biçimde ayaklarının dibinde yatmaktaydı.

Feryadı basacak oldum, sonra yanağımı sertçe ısırdım da kendimi öyle engelledim. Kanın bakırsı tadı rüyanın bıraktığı etkiyi silip algımı bileyledi.

Adam hayatımda gördüğüm en büyük tatar yayını taşıyordu. Tek eliyle yayını kurmaya koyuldu. Ağırdan alıyordu. Galiba bir düş-sahir için avlanıyorken acele etmenize hiç gerek kalmıyordu. Kurbanlarınızdan biri onu uykuda tutması gereken rüyadan firar etmedikçe...

Hançerime uzandım ve bulamadım. Gördüğüm kabus samanların arasında beni nerelere götürmüşse artık, yolda kaybetmiştim galiba. Fenerin ışığıyla ayaklarımın dibindeki metal bir şey parladı. Bir balyalama kancası. Elindeki çıkrığı üç kez daha kurduktan sonra adamın işi bitecekti. Kancayı kaptım.

Fırtınanın uğultusu ayak seslerimi gizledi. Sinsice yaklaşmıyordum. Yürüyordum, adımımı bastığım yerden emin olacak kadar yavaş, kötü talihin aleyhime çalışmasına fırsat vermeyecek kadar hızlı.

Yandan dolaşıp piç kurusunun gırtlağını kesmeyi tasarlıyordum ama adam uzun boyluydu, on yaşındaki birinin erişemeyeceği kadar uzun.

Tatar yayını Nuban'a nişan almak üzere kaldırdı.

Beklemek gerektiğinde bekle. Lundist hep böyle söylerdi bana. Ama asla tereddüt etme.

Avcıyı bacaklarının arasından kancaladım ve gücüm yettiğince sert çektim.

Gök gürültüsünün ve kükreyen rüzgârın başarısız kaldığı yerde avcının çığlığı işe yaradı. Nuban uyandı. Nerede olduğunu ve neler döndüğünü hemen anlayıvermesi takdire şayandı. Ayağa fırladığı gibi yarım metrelik çeliği göz açıp kapayıncaya dek adamın göğsüne sapladı.

Aramızda yatan avcı eşliğinde ayakta durduk, ikimizin de silahları kanlıydı.

Nuban kamasını avcının pelerinine sildi.

"Amma da büyük tatar yayıymış!" Ayak ucumla yerden itince ağırlığına şaştım.

Nuban yayı yerden kaldırdı. Ahşap üzerine işlenmiş metal kakmalarda parmaklarını gezdirdi. "Bunu benim halkım yapmış." Simgelerde ve vahşi tanrıların suretlerinde ellerini dolaştırdı. "Şimdi sana bir can daha borçluyum." Yayı omuzuna atıp gülümsedi, fenerin ışığında dişleri beyaz bir şerit gibi çıktı.

"Bir can yeter bana." Durakladım. "Ölmesi gereken kişi Kont Renar."

Gülümsemesi soldu.

17

Eski koridorlar beni bağrına bastı ve dört yıl rüya gibi geldi. Aşina köşeler, aynı vazolar, aynı zırhlar, aynı tablolar, hatta aynı muhafızlar. Dört yıl geçmişti ama ben hariç her şey aynıydı.

Duvar nişlerindeki küçük gümüş kandillerde ırak denizlerdeki balinalardan çıkarılmış yağ yanıyordu. Bir ışık havuzundan diğerine, zırhı benimkini fakir gösteren bir muhafızın peşi sıra yürüyordum. Makin ile Gomst farklı yerlere yönlendirilmişlerdi, beni nasıl bir karşılama bekliyorsa ona yalnız gidiyordum. Mekân beni hâlâ ufak hissettiriyordu. Kapılar devlere göre inşa edilmişti, tavanlar öyle yüksekti ki mızraklı bir adam bile zar zor değerdi. Batı kanadına gelmiştik, kraliyet konutlarına. Babam benimle burada buluşur muydu hiç? Arboretumda erkek erkeğe? Gökevinin kubbesi altında ruhlarımız çırılçıplak? Onu tahtının kara pençesinde arpacı kumrusu gibi düşünceli bir biçimde otururken hayal etmiştim. İmparatorluk Muhafızları eşliğinde huzuruna götürüldüğümü.

Tek bir muhafızın peşine takılmış gidiyordum, belli belirsiz kandırıldığımı hissederek. Silahlı askerlerle kuşatılmayı mı isterdim? O denli tehlikeli miydim? Zincire mi vurulsaydım? Benden korksun mu istiyordum? On dört yaşımdayken, Anerath Kralı'nı korumalarının ardında tir tir titretecek miydim?

Bir an için budala gibi hissettim. Kılıcımın kabzasında elimi gezdirdim. Gövdesini hisar surlarının içine döşenmiş metalden dökmüşlerdi. Gerçek bir ata yadigârı, kendi ailemizden en az bin yıl önce Servi Hisar'a bırakılmış bir miras. İşte o anda bir hesaplaşmaya can attım. Kafamın içinde velveleci, birbiriyle didişen sesler yükseldi. Sırtımın derisi karıncalandı, altındaki kaslar harekete geçme dürtüsüyle seğirdi.

"Banyo, Prens Jorg?"

Konuşan muhafızdı. Kılıcımı çekmeme ramak kalmıştı.

Kendimi sakinleşmeye zorlayarak, "Hayır," dedim. "Kral'la hemen görüşeceğim."

"Kral Olidan inzivaya çekildi, Prens," dedi muhafız. Pis pis sırıttı mı ne? Gözlerinde saray muhafızlarıyla bağdaştıramadığım bir zekâ belirtisi taşıyordu.

"Uyuyor mu?" Bu hecelerdeki şaşkınlığımı silmek için ömrümden bir yılı verirdim. Yüzbaşı Coddin'in neler hissettiğini anladım; alay konusuydum ama henüz idrak edemiyordum.

"Müneccim sizi kütüphanede bekliyor, prensim," dedi adam. Gitmeye yeltendi ama onu gırtlağından yakaladım.

Uyuyor ha? Benimle oyun oynuyorlardı, hem babam hem de şu evcil büyücüsü.

"Oynadığınız şu oyun," dedim. "Birilerini eğlendirdiği aşikâr, ancak, eğer beni bir kez daha... endişelendirirsen... seni gebertirim. Aklında olsun. Başkasının oyununda bir piyonsun, önümüzdeki yirmi saniye içinde kendini aklamazsan oyundan tek kazanacın midene saplanan bir kılıç olacak."

Kurnazca bir oyunda böyle kaba tehditlere başvurmak tam bir yenilgiydi, ne var ki bazen insan savaşı kazanmak uğruna bazı yenilgileri kabullenmek zorunda kalırdı.

"Prens, ben... Müneccim sizi bekliyor..." Herifin kibirli suratına dehşet saldığımı görebiliyordum. Oyunun kurallarının biraz dışına çıkmıştım. Gırtlağını azıcık sıktım. "Şu... müneccimle niye konuşmak isteyeyim? Bana ne ondan?"

"Ke-kendisi kralın himayelerindedir. Lü-lütfen Prens Jorg."

Gırtlağını kavrayan parmaklarıma rağmen kelimeleri sarfetmeyi başardı. Nereyi kavrayacağınızı biliyorsanız bir adamı boğazlamak fazla kuvvet gerektirmez.

Onu bıraktım, nefes nefese düştü. "Kütüphanede demek? Adın ne senin?"

"Evet, prensim, kütüphanede." Boğazını ovuşturuyordu. "Robart. Benim adım Robart Hool."

Geniş adımlarla Mızraklar Salonu'nu geçtim, istikametim kütüphanenin deri kaplı kapısıydı. Kapının önünde durup Robart'a döndüm. "Bazı dönüm noktaları vardır, Robart. Hayatımız boyunca yol ayrımlarına çatarız. Bir dönem gelir, geriye bakarak 'ah keşke' deriz. Bu da o dönemlerden biri. Çoğu zaman bu ayrımları bize gösteren çıkmaz. Şu aşamada karar senin, ya benden nefret edersin ya da bana hizmet edersin. Düşün, seçimini dikkatli yap." Kütüphane kapısını hışımla ittim. Arkasındaki duvara çarptı, içeri girdim.

Hatıramda, kütüphane duvarları, kitaplarla tıka basa dolu, yazılı kelimelere gebe, göklere kadar uzanıyordu. Okumayı üç yaşımda sökmüştüm. Yedi yaşımda Sokrates'le muhabbetteydim, form ve nesneyi Aristo'dan öğrendim. Çok uzun bir süre bu kütüphanede yaşamıştım. Hafıza, gerçekleri olduğundan büyük gösteriyordu. Mekân artık küçük görünüyordu, küçük ve sıkıcı.

"Buradakilerden daha fazla kitap yaktım ben!" dedim.

Müneccim antik felsefeye ayrılmış bölmeden çıktı. Tahminimden daha gençti, taş çatlasın kırk, üzerine Romalı togarası gibi sadece beyaz bir çaput geçirmişti. Orta-diyarlara özgü biçimde esmer tenliydi. Hint ya da Acem, beri yandan gördüğüm kadarıyla dövmeci iğnesinin değmediği yeri nadirdi. Teninde küçük çaplı bir kitap metni taşıyordu, matematik sihirbazlarının akıcı el yazısıyla tenine nakşedilmiş. Gözleri ise... Nüfuzlu bir adamın sindirici olması beklenen bakışlarına hazırlıklıydım ama adamın gözleri mülayimdi. Hisar Yolu'ndaki inekleri anımsattılar, kahverengi ve uysal. Asıl etkileyici olan irdeleyici bakmalarıydı. Her nasılsa, o mülayim gözler içinize işliyordu. Belki de onlara o gücü veren tenindeki yazmaydı. Şu kadarını söyleyebilirim, belirsiz bir süre boyunca, zındığın gözlerinden başka bir şey görmedi gözlerim, soluğundan başka bir şey işitmedim, yüreğimin atışı hariç tek adelem kıpırdamadı.

Beni azat etti, nehre geri fırlatılmış, yenmeyecek kadar küçük bir balık misali. Yüz yüze duruyorduk, azıcık arayla, aramızdaki mesafeyi kapattığımı anımsamıyordum. Lakin yanına gelivermiştim. Kitapların arasında dikiliyorduk. On bin yıllık bilgece sözlerin arasında. Solumda Platon, ciltler, ciltler, ciltler dolusu. Sağımda "çağdaşlar", Russell, Popper, Xiang ve diğerleri. İçimden usulca bir ses, ta derinlerden, kana susadığını duyurdu. Ne var ki bu kâfir ateşimi söndürmüştü.

"Babam size bel bağlıyor olsa gerek, Müneccim," dedim. Parmaklarımı esnettim, kılıcıma davranma isteğiyle. "Maiyetinde bir pagan bulundurmak rahipleri kesin gücendirmiştir. Eğer Papa bu günlerde Roma'dan ayrılmaya cesaret edebilseydi, buraya gelip senin ruhunu sonsuz cehennem ateşiyle lanetlerdi!" Elimde onu alt etmek için dinî dogmalardan başka bir şey yoktu.

Müneccim gülümsedi, sanki az önce onun için bir iyilik yapmışım gibi dostane bir tebessüm takındı. "Prens Jorg, eve hoş geldiniz." Ciddi bir aksanı yoktu ama tıpkı bir Sarazen veya Mağribi gibi kelimeleri akıcı ve melodik telaffuz ediyordu.

Benden daha uzun boylu değildi, hatta muhtemelen ondan üç santim daha uzundum. Çelimsizdi de, dolayısıyla onu oracıkta yere serebilir ve ümüğünü sıkabilirdim. Cinai düşüncelerden biri diğerini kovalıyor, sonra da uçup gidiyordu.

"Babanıza fazlasıyla çekmişsiniz," dedi.

"Onu da evcilleştirdin mi?" diye sordum.

"Kimse Olidan Ancrath gibi bir adamı evcilleştiremez." Dostane tebessümü daha da neşelendi. Neyin komiğine gittiğini merak ettim. Beni idare edebiliyordu da babamı mı edemiyordu yani? Yoksa kralı yönlendiriyordu da bu gerçeği alaycı bir sırıtmayla saklamayı mı seçmişti?

Zındığın dövmeli kellesinin omuzlarından koptuğunu, donan gülümsemesini ve boyun kökünden fışkıran kanı hayal ettim. O anda kılıcıma davrandım ve tüm irademle bunu istedim. Kılıç başı elime soğuk geldi. Parmaklarım kabzayı çepeçevre sardı ancak sımsıkı kavramaya kalmadan elim ölü bir şey gibi aşağı düştü.

Müneccim bu halime tek kaşını kaldırdı. Kaşlarını da kafası gibi kazımıştı, kaşı tekrar düştü. Bir adım geri çekildi.

"İlginç bir delikanlısınız, Prens Jorg." Gözleri sertleşti. Bir an mülayim, hemen akabinde cam gibi cansız. "Nelerin damarınıza bastığını da öğrenmemiz gerekecek, değil mi? Robart'a söyleyeyim de sizi odanıza götürsün, yorgun olmalısınız." Konuştuğu süre boyunca, sağ elinin parmakları sol kolunu kaplayan akıcı yazılarda gezindi, bir simgeyi okşayarak daha yukarıdaki

siyah bir hilale atladı, bir sözcük öbeğinin üzerinden geçti, tekrar geçti. Yorgun hissediyordum. Her uzvumun kurşuna döndüğünü, beni aşağı çektiğini hissettim.

"Robart!" Yüksek sesle koridora doğru bağırdı.

Tekrar bana baktı, yine mülayimdi. "Bunca yolu geldikten sonra rüyalar göreceğinizi umuyorum, Prens." Parmakları başka mısraların üzerine kaydı, sol el, sağ kol. Bilek damarlarını çaprazlama kaplayan geceden daha zifiri kelimeleri okşadı. "Rüyalar insana kim olduğunu söyler."

Gözlerimi açık tutmakta güçlük çekiyordum. Müneccimin boynunda, âdemelmasının hemen solunda, tüm o kargacık burgacık karalamaların göbeğinde, ötekilerden daha büyükçe, kıvrılıp büküldükçe bir çiçeği andıran bir harf vardı.

Çiçeğe dokunsana, diye düşündüm. *Şu güzelim çiçeğe dokun.* Sanki sihirli bir şekilde, bana ihanet eden elim kımıldadı. Parmaklarım gırtlağını kavrayarak adamı gafil avladı. Arkamdan kapının açıldığını işittim.

Kürdan gibi, diye düşündüm. *Öyle cılız ki.* Acaba boynunu tamamen kavrayabilecek miyim diye merak ettim. Hiçbir şiddet düşüncesiyle değil, sırf meraktan. Nitekim oldu, adamın boynu kıskıvrak avucumdaydı. Robart'ın bir hayret nidası koyuverdiğini işittim. Müneccim donakaldı, ağzı yarı açık, inanamıyormuş gibi.

Ayakta zor duruyordum, esnememi güçlükle bastırabiliyordum. Ne var ki gözlerimi onunkilere diktim ve düşmemek için değil onu tehdit etmek için boğazını sıktığımı düşünmesini istedim.

"Rüyalarım bana aittir, zındık," dedim. "Dua et de rüyalarıma girmeyesin."

Sonra yere yığılmama az kala arkamı döndüm, Robart'ın yanından geçip gittim. Muhafız bana Mızraklar Salonu'nda yetişti.

"Müneccime el sürebilen birini hiç görmemiştim, prensim."

Prensim. Böylesi daha iyiydi. Sesinde hayranlık vardı, belki sahici belki değil, umursamayacak kadar yorgundum.

"Tehlikeli bir adam o, düşmanları uykularında ölüyor. Ya ölüyorlar ya da keçileri kaçırıyorlar. Lord Jale, babanızın önünde paganla ihtilafa düştükten sonra sarayı terk etti. Şimdi bakıma muhtaç haldeymiş, eski bir ninniyi art arda tekrarlayarak günlerini geçiriyormuş."

Yanımda gevezelik eden Robart'la Batı Merdiveni'ne ulaştım. Muhabbeti ansızın kesiverdi. "Odanız Kızıl Koridor'da, prensim." Durup çizmelerini inceledi. "Eski odanıza Prenses geçti."

Prenses mi? Umurumda değildi. Yarın, hele bir yarın olsun da, öğrenirdim. Beni odama götürmesine ses etmedim. Kızıl Koridor'daki misafir odalarından biri ayrılmıştı. Oda uyuduğum birçok hanı içine alabilecek kadar büyüktü büyük olmasına ama şüphesiz incelikli bir hakaret taşıyordu. Bir köy ağasına veya hamiliklerden ziyarete gelmiş uzaktan akraba bir kuzene verilebilecek türden bir odaydı.

Bitkinlikten başım dönerek kapıda durdum. Müneccimin büyüsü iyice derine nüfuz ediyor, kesik damarlarımdan kanım akıyormuş gibi gücüm çekiliyordu.

"Sana tercih zamanı geldi demiştim, Robart," dedim. Kelimeleri zorla tane tane sarfettim. "Makin Bortha'yı buraya getir. Bu gece kapımda o bekçilik yapsın. Tercih zamanı."

Yanıt vermesini beklemedim. Bekleseydim beni yatağa taşımak zorunda kalacaktı. Kapıyı ittim ve kâh sendeleyerek

kâh kösteklenerek odaya girdim. Sırtımı dayayarak kapıyı örttüm ve yere kaydım. Sanki kaymaya devam ediyor gibiydim, gittikçe derine, dipsiz bir kuyunun içine.

18

Tüm kaslar aniden boşaldığı zaman yaşanan irkilmeyle uyandım. Ardından ne kadar derin uyuduğumu fark ederek şaşırdım. Yoldayken öyle uyumazsınız, hele ki tekrar uyanmak istiyorsanız. Bir an için karanlık yüzünden kendime gelemedim. Kılıcıma uzandım ama ellerim sadece yumuşak çarşafa değdi. Servi Hisar! Kafama dank etti. Paganı ve büyüsünü anımsadım.

Sağa yuvarlandım. Teçhizatımı daima sağ tarafıma bırakırdım. Yumuşak ve kalın döşekten başka hiçbir şey yoktu. O kadar karanlıktı ki sanki kör olmuştum. Galiba tüm panjurlar sımsıkı örtülüydü, zira en ufak bir ışık bile bana ulaşmıyordu. Çıt yoktu. Yatağın kenarına uzandım ve bulamadım. *Amma da geniş yatak,* diye düşündüm, durumdan mizah çıkarmaya çalışarak.

Uyanırken hızla aldığım soluğu bıraktım. Beni böyle irkilten neydi? Pek rahat bu yatakta beni paganın büyüsünden çekip kurtaran neydi? Elimi geri çektim, dizlerimi de karnıma. Birisi beni yatağa taşıyıp giysilerimi çıkarmış olmalıydı. Makin yapmaz, o beni gece vakti böyle çıplak bırakmazdı. Yapan her kimse, yakında ifadesini alacaktım. İşin o kısmı sabaha kadar bekleyebilirdi. Gün bir an önce ağarsın diye sadece uyumak istiyordum.

Gelgelelim uyku beni geri tepiyor, tekrar sızmama imkân bırakmıyordu. Ben de yabancı bir yatakta çıplak, kılıcım nerede diye meraklanarak öylece uzandım.

Ses o kadar cılızdı ki ilk başta hayal ettiğimi zannettim. Kör bakışlarımı karanlığa diktim ve sessizliğe kulak kabarttım. Tekrar duyuldu, taşa sürten bir tenin hışırtısı kadar yumuşak. Sanki bir sesin hayaletiydi işittiğim; birinin nefesi. Belki de pancur aralıklarını yoklayan bir gece meltemiydi sadece.

Sırtım buz kesti, omuzlarımda bir karıncalanma vardı. Doğrulup oturdum. Meçhul dehşetlere korkmadığımı göstermek için konuşma dürtüme gem vurdum. *Altı yaşında değilim,* dedim kendime. *Ölüleri kaçırtmış insanım ben.* Örtüleri kenara fırlattığım gibi ayağa kalktım. Pagan'm üstüme salacağı dehşet karanlıkta bekliyorsa örtülerdan kalkan falan olmazdı. Ellerimi öne uzatarak yürüdüm, önce kaypak yatak kenarını buldum, sonra da duvarı. Dönüp duvarı takip ettim, parmaklarımla taşları yoklaya yoklaya. Bir şey devrildi ve büyük bir gürültüyle parçalandı. İncik kemiklerimi görünmeyen bir engele sürttüm, bir şeyin keskin kenarı az kalsın kasıklarıma geçiyordu, ardından pancurun çıtalarına rastladım.

El yordamıyla pancurun mandalını buldum. Bana deliler gibi kafa tuttu, parmaklarım sanki buz bağlamıştı. Sırtım diken diken oldu. Yaklaşan ayak sesleri işittim. Var gücümle pancurlara abandım. Yaptığım her hareket ağır ve sarsaktı, katranın içinde hareket ediyormuşum gibi, tıpkı cadının sizi kovaladığı ve sizin de kaçamadığınız şu rüyalar misali.

Pancurlar ansızın açılıverdi. Kanatlar dışa doğru savruldu ve bir de baktım ki idam avlusunun ta tepesinde bir yerde duruyordum. Ay ışığıyla sarmalanmıştım. Arkama döndüm.

Yavaşça, çok yavaş. Hiçbir şey yoktu. Sadece gölgelerle kaplı gümüşi bir odadaydım.

Ay ışığı açık pencereden içeri, sağımdaki duvara vuruyordu. Gölgem pencere pervazından başlayıp uzayarak büyük bir tablonun dibine düştü. Bir kadının tam boy portresi. Uyuştum, yüzüm bir maskeydi sanki. Resmi tanıdım. Annem. Büyük salonda duran annem. Kusursuz endamı ve donukluğuyla, beyaz bir elbise içindeki annem... Bu resmi hiç sevmediğini söylerdi, güya sanatçı onu aşırı mesafeli ve kibirli betimlemişti. İyi ki William var da tabloyu yumuşatmış, derdi. Hani resimde eteklerine sarılmış William olmasa, tabloyu atacağını söylerdi. Ne var ki küçük William'a kıyıp da atamamıştı.

Gümüşi aydınlıkta solgun duran yüzünden gözlerimi ayırdım. Bana tepeden bakıyordu, hayattayken uzun boyluydu, tabloda ise daha da uzun boylu. Elbisesinin dantelli katları dökümler halinde iniyordu, sanatçı onu iyi yakalamıştı. Gerçek gibi yapmıştı resmi.

Açık pancurlardan içeri buz gibi rüzgâr girdi, güz ayazıyla alakası olmayan bir soğuktu hissettiğim. Tüylerim diken diken oldu. William'a kıyıp da atamamıştı ama tablodaki William'ın yerinde yeller esiyordu... Açık pencereye doğru bir adım geri çekildim.

"Ulu Jesu..." Gözlerim doldu.

Annemin gözleri beni takip ediyordu.

"Jesu orada yoktu, Jorg," dedi. "Bizi kurtarmaya gelen olmadı. Seyirci kaldın Jorg. Bizi seyrettin ama yardıma koşmadın."

"Hayır." Dizlerimin arkasına değen soğuk pervazı hissettim. "Dikenler... dikenler beni zaptetti."

Bana bakıyordu, ay ışığıyla gümüşe çalan gözler. Gülümsedi, bir anlığına beni affedeceğini sandım. Birden feryadı bastı. Kont'un adamları ırzına geçtiği zaman attığı çığlıklarla haykırmıyordu. Ona katlanabilirdim. Belki. William'ı öldürdükleri zaman attığı çığlıklarla haykıyordu. Çirkin, hırıltılı, hayvani feryatlar; kusursuz betimlenmiş yüzünden düşen bin parça.

Ben de feryat ettim. Böğrümden kopan kelimelerle. "Dikenler! Çabaladım, anne. Çabaladım."

Tam o anda yatağın arkasından birisi doğruldu. William, başının yan tarafı içeri göçmüş tatlı William. Altın sarısı saçındaki kan kararıp keçeleşmiş. O tarafındaki gözü yoktu ama diğerini bana dikmişti.

"Ölmeme göz yumdun, Jorg," dedi. Boğazında balgam varmış gibi konuşuyordu.

"Will." Daha fazlasını söyleyemedim.

Bir elini bana doğru kaldırdı, beyazdı, kan koyu kızıl şeritler halinde akıyordu.

Pencere arkamda yutmaya hazırdı, kendimi sırtüstü aşağı atmaya yeltendim ama bir şey beni öne iteledi. Sendeleyerek toparlandım. Will yerinde duruyordu, artık suskun.

"Jorg! Jorg!" Biri sesleniyordu, uzaktan, aşina bir sesle.

Arkama dönüp pencereye baktım, yükseklik baş döndürücüydü.

"Atlasana," dedi William.

"Atla!" dedi annem.

Yalnız annemin sesi artık annem gibi değildi.

"Jorg! Prens Jorg!" Şimdi çok daha yüksek sesli bir bağırıştı, çok daha şiddetli bir iteklemeyle yere kapaklandım.

"Ulan kenara çekilsene, çocuk." Makin'in sesini tanıdım. Kapı eşiğinde belirdi, arkasından gaz lambasının ışığı vuruyordu. Nasıl olmuşsa artık, ayaklarının dibinde yatıyordum. Pencere kenarında değil. Çıplak da değildim, zırhım hâlâ üzerimdeydi.

"Kapıya yaslanıp tıkamıştın, Jorg," dedi Makin. "Şu Robart denen herif koşarak gelip senin kapının arkasından bağırdığını haber verdi." Etrafına bakındı, tehlike emaresi arayarak. "Ta güney kanadından buraya kahrolası bir kabus gördün diye mi koştum şimdi?" Kapıyı iterek ardına kadar açtı ve gecikmiş bir, "Prens," ekledi cümlesine.

Ayağa kalktım, üzerimden Fıçı Burlow yuvarlanmış gibi hissediyordum. Duvarda tablo falan yoktu, ne annem vardı ne de yatağın arkasında Will.

Kılıcımı çektim. Müneccimi öldürmem lazımdı. Gözüm öyle dönmüştü ki öldürmenin tadını damağımda hissettim, kan gibi sıcak ve tuzlu.

"Jorg?" Makin soruyordu. Endişeli görünüyordu, çıldırdığımdan şüpheleniyormuş gibi.

Açık kapıya doğru ilerledim. Makin önümü kesti. "Elinde kılıçla dışarı çıkamazsın, Jorg, muhafızlar sana geçit vermezler."

Rike kadar uzun boylu ve enli değildi ama Makin iri bir adamdı, omuzları geniş, alelade bir yetişkinden daha güçlü. Onu öldürmeden yolumdan çekebileceğimi sanmıyordum.

"Her şey feragat etmekten ibaret, Makin," dedim. Kılıcımı indirdim.

"Prens?" Kaşlarını çattı.

"O dövmeli piçin hayatını bağışlayacağım," dedim. "Bana lazım olacak." Gözümün önüne tekrar annem geldi, hayal meyal.

"Burada nasıl bir oyun çevrildiğini anlamam gerekiyor. Tam olarak piyonlar kim, oyuncular kimdir?"

Makin'in suratı daha da asıldı. "Biraz uyu Jorg. Bu kez yatağa gir." Dönüp koridora göz attı. "Burayı biraz aydınlatalım ister misin?"

Sorusuna gülümsedim. "Hayır," dedim. "Karanlıktan korkmam ben."

19

Erken uyandım. Pancurlardan içeri vuran boz ışık odayı ilk kez gözümün önüne serdi; büyük, iyi döşenmiş bir oda; duvarlarda göz alıcı goblenler. Kılıcımın kabzasını kavrayan parmaklarımı gevşettim, gerinip esnedim. Bir terslik vardı bu yatakta. Fazla yumuşak, fazla temizdi. Örtüleri kenara fırlatmamla komodindeki kahya zilini yere devirdim. Çın çın öterek parke taşlarına çarptı, sonra da halıya sekti ve sesi kesildi. Gelen yoktu. Benim için hava hoştu; dört yıl boyunca kendi başıma giyinmiştim. Lanet olsun, hiç soyundum mu ki! Giydiğim paçavralar da hizmetçilerin en kötü önlüklerinden beterdi. Her neyse. Gelen yoktu.

Yırtık pırtık gri gömleğimin üzerine zırhımı giydim. Büfenin üzerinde bir el aynası duruyordu, ters bırakılmış. Hiç ellemedim. Saçımı çabucak karıştırarak elime gelecek kadar semirmiş bir bit aradım, kahvaltı etmeye hazırdım.

Önce pancurları açtım. Bu kez mandalı uğraştırmadı. Tepeden idam avlusuna baktım, Servi Hisar'ın renksiz duvarlarıyla çevrelenmiş bir meydan. Kızlı erkekli mutfak çalışanları, tepelerindeki solgun göğe dikkat etmeden muhtelif vazifelerinin meşguliyetiyle çıplak avluda telaşla koşturuyorlardı.

Pencereden uzaklaşıp kendi küçük vazifeme koyuldum. Her prens sarayın mutfaklarını diğer her köşeden daha iyi bilir. Başka nerede o kadar çok maceraya rastlanır? Gerçekler başka nerede o kadar sadelikle dile getirilir? William'la ikimiz, Servi Hisar'ın mutfaklarında, Latince ve strateji kitaplarımızdan öğrendiklerimizden yüz misli daha fazla şey öğrenmiştik. Lundist'in çalışma odasından ellerimize mürekkep bulaşmış halde tüyer ve uzun koridorlarda tabana kuvvet koşarak, basamakları üçer beşer atlayarak mutfaklara sığınırdık.

Şimdi de aynı koridorlarda yürüyordum, kapalı bir alanda olmanın iç sıkıntısıyla. Kanlı bir yaşam sürerek engin semaların altında çok fazla zaman geçirmiştim. Biz mutfaklarda ölümü de gördük. Aşçının hünerli elleriyle canlı tavukları ölü etlere dönüştürmesini seyrederdik. Ekmekçi Ethel'in şişko piliçleri yolmasını, yolunmuş leşleri doğranmaya hazır hale getirmesini izlerdik. Hisar mutfaklarında vakit geçirirseniz ölümde hiçbir zarafet ya da asalet olmadığını çok geçmeden öğrenirsiniz. Ne kadar çirkin ve ne kadar leziz olduğunu öğrenirsiniz.

Kızıl Koridor'un sonundaki köşeden döndüm, dikkatli olamayacak kadar anılara dalmıştım. Tüm gördüğüm, üzerime doğru gelen bir karaltı oldu. Yollarda öğrenilmiş dürtüler devreye girdi. Uzun saçlarını ve ipekli kıyafetini fark edene kadar, kadını duvara yaslamış, elimi ağzına örtmüş ve hançerimi gırtlağına dayamıştım bile. Yüz yüzeydik, tutsağımla göz göze, gözleri buzlu cam gibi gerçek dışı bir yeşil rengi. Hırlarcasma gerilmiş dudaklarım bir gülümsemeyle gevşedi, dişlerimi sıkmayı bıraktım. Geri çekildim, bıraktım ki duvardan uzaklaşsın.

"Kusura bakmayın, hanımefendi," dedim ve yarım yamalak bir baş selamı verdim. Uzun boyluydu, hemen hemen benimle aynı boyda ve yaşça kesinlikle benden fazla büyük değildi.

Öfkeyle sırıttı ve elinin tersiyle ağzını sildi. Ağzından çektiğinde eli kanlıydı, belli ki dilini ısırmıştı. Tanrım, bakmalara doyum yoktu. Güçlü yüz hatlarına sahipti, hokka burunlu, elma yanaklı, dolgun dudaklı ve hepsini çerçeveleyen kopkoyu kızıl saçlar.

"Tanrım, leş kokuyorsun be çocuk," dedi. Etrafımda dört dönmeye başladı, sanki pazarda alacağı atı muayene ediyordu. "Şanslıymışsın ki Sör Galen yanımda değildi, yoksa paspasçının teki şimdi kelleni yerden temizliyor olurdu."

"Sör Galen mi?" diye sordum. "Bundan sonra ona dikkat edeyim bari." Boynunda karmaşık bir altın işçiliğiyle ağ gibi örülmüş elmaslar vardı. Espanyal işçiliği; At Sahili'nde hiç kimsenin elinden öyle bir şey çıkmazdı. "Kralın misafirlerinin birbirlerini öldürmelerinden kimseye hayır gelmez." Krala dalkavukluk etmeye gelmiş bir tüccarın kızı olabileceğini tahmin ettim. Çok zengin bir tüccarın, belki de bir kontun veya doğulu bir derebeyinin kızı; sesinde doğulu bir tını vardı.

"Misafir misin?" Sorarken tek kaşını kaldırdı, öyle yapınca pek de güzel oldu. "Hiç sanmam. İçeri çaktırmadan girmiş gibisin. Leş kokuna bakılırsa hela çukurundan hem de. Surları tırmandığım sanmıyorum; üzerindeki şu hantal. eski püskü zırhla zor biraz."

Topuklarımı birbirine çaktım, yuvarlak masa şövalyeleri gibi ve ona kolumu uzattım. "Mutfağa kahvaltı yapmaya gidiyordum. Beni orada tanırlar. Arzu ederseniz bana eşlik edin, kim olduğumu orada tasdiklettirmiş olursunuz, olmaz mı hanımefendi?"

Başıyla onayladı ama kolumu görmezden geldi. "Mutfaktaki yamaklardan birini gönderip muhafız çağırtır ve seni tutuklatabilirim, yolda bir muhafıza rastlamazsak tabii."

Böylece koridorda yanyana yürüdük, indiğimiz merdivenlerin biri bitiyor diğeri başlıyordu.

"Kardeşlerim bana Jorg der," dedim. "Size hangi adla hitap ederler, hanımefendi?" Saray ağzı dilimde sırıtıyordu, özellikle de susuzluktan dilim damağıma yapışmışken. Çiçekler gibi mis kokuyordu kız.

"Bana 'hanımefendi' diyebilirsin," dedi ve tekrar yüzünü ekşitti. Alazlı-bronz rengi, ibik tüylü zırhlarıyla iki hanedanlık muhafızının yanından geçtik. İkisi de bana heladan kaçmış bir dışkıymışım gibi baktı, ancak kız sesini çıkarmadı, onlar da geçmemize göz yumdu.

Tuzlanmış dana eti ve salamura domuz etinin fıçılarla tavana kadar istiflendiği depolardan geçtik. "Hanımefendi" yolu biliyor gibiydi. O zümrüt gözleriyle bana bir bakış fırlattı.

"Ee buraya hırsızlığa mı geldin yoksa şu hançerinle cinayet işlemeye mi?" diye sordu.

"Galiba ikisinden de biraz." Gülümsedim.

Güzel soruydu. İstenmediğimi hissetmek dışında buraya gelmek için bir sebebim yoktu, orası ayrı. Peder Gomst'u kafesinde bulduğum andan beri, şu hortlak bedenimde dolaşıp da aklım Servi Hisar'a takıldığından beri, sanki birisi tarafından yönlendirildiğim hissine kapılmıştım. Yönlendirilmeyi sevmem.

Kısa Köprü'yü geçtik. Alt katları ana hisardan ayırabilecek büyüklükteki demir kapakların üzerindeki üç dört tane maun kalastan ibaretti. Bir metre kalınlığındaki çelik kapılar koridor zeminindeki yuvalarından yukarıya doğru kayarak açılırmış, Üstad Lundist öyle anlatmıştı bana. Eski büyüyle yapılmışlar.

Kapandıklarını hiç görmemiştim. Burada meşaleler yanıyordu, uşak katlarına gümüş kandiller revaç görülmemiş. Zift dumanı kokusu beni şimdiye kadar hiç olmadığı kadar evimde hissettirdi.

"Belki burada kalırım," dedim.

Mutfağın kemerli girişi hemen önümüzdeydi. Drane'i seçebiliyordum, aşçı yamağı, yarım bir domuzla boğuşarak kapılardan geçirmeye uğraşıyordu.

"Kardeşlerin seni özlemez mi?" diye sordu, oyunbazca. Elini ağzının kenarına götürdü, parmaklarının bıraktığı iz kabarmaya başlamıştı. Hareketindeki bir şey beni de kabarttı.

Omuz silktim, sonra durup sol kolluğumun deri kayışlarını çözmeye koyuldum. "Yolda kardeşlerin sürüsüne bereket," dedim. "İzin ver de sana kardeşle neyi kastettiğimi göstereyim..."

"Hadi," dedi, sabırsızca.

Meşalenin ışığı saçının kızıl rengindeydi. Kopçaları marifetli parmaklarıyla çözdü. Kız zırhtan anlıyordu. Sör Galen'ın terbiyesiz hödüklerin kellesini uçurmaktan başka marifetleri de olmasın sakın?

"N'olmuş yani?" diye sordu. "Daha önce de kol gördüm, gerçi bu kadar kirlisini görmemişimdir."

Bu lafına sırıttım ve kolumu çevirdim ki bileğimi çaprazlama kesen Biraderlik damgasını görebilsin. Üç tane çirkin dağlama izi. Hoşnutsuz bir bakışla kaşları çatıldı. "Paralı savaşçı mısın? Bununla gurur mu duyuyorsun?"

"Gerçek ailemden geriye kalanla gurur duyduğumdan daha fazla." Bir miktar öfkelendim. Bu dikkat dağıtıcı tüccar kızını başımdan savmak istedim, korkutup kaçırmak.

"Bunlar ne?" Parmaklarını damgadan çekip dirseğime doğru kaydırdı, eli zırha değene kadar. "Jesu! Bunca kirin altında ne çok yaran varmış çocuk!"

Temasıyla içimde bir ürperti dolaştı, geri çekildim. "Dikenli çalının içine düştüm... çocukken," dedim, sesim fazla sert.

"Amma çalıymış!" dedi.

Omu. silktim. "Kamçalı diken."

Dudaklarım, "Ut," der gibi büzdü. "O çalıların arasında kıpırdamadan yatmalıydın," dedi, gözleri hâlâ kolumdaydı. "Bunu herkes bilir. Sanki kemiğine kadar yarmış seni."

"*Artık* biliyorum." Hızla yürüyerek mutfak kapılarına doğru uzaklaştım.

Peşimden koşarak yetişti, ipeklilerini savurtarak. "Neden çırpındın ki? Niçin kıpırdamadan beklemedin?"

"Aptaldım," dedim. "Şimdi olsa çırpınmazdım." Şapşal kaltak başımdan gitsin istiyordum. Artık açlık bile hissetmiyordum.

Kolum temasının anısıyla yanıyordu. Haklıydı, dikenler ta derinlere işlemişti. Bir yıldan fazla bir süre, zehir, her birkaç hattada bir yaralarımda alazlanmış ve kanıma karışmıştı. Zehir bünyemde dolaştığı zaman biraderleri bile korkutan şeyler yapmıştım.

Tam kapıya geldiğimiz esnada, Drane hantal adımlarla dışarı çıktı. Zınk diye durdu ve koca göbeğini örten ıslak beyaz önlüğe ellerini sildi. "Se..." Arkama doğru baktı ve gözleri irileşti. "Prenses!" Ansızın dehşete kapılmış gibiydi, bir deniz anası gibi bıngıl bıngıl titriyordu. "Prenses! Mutfaklarda ne arıyorsunuz? İpekler falan giymiş bir hanımefendiye göre bir yer değil burası."

"Prenses?" Dönüp kıza bakakaldım. Ağzım açık kalmıştı, kapadım.

Bana öyle bir gülümsemeyle baktı ki suratına tokadı çarpsam mı yoksa öpsem mi bilemedim. Daha karar vermeme kalmadan, okkalı bir el omuzlarıma yapıştı. Drane beni döndürüp kendine çevirdi. "Ya senin gibi bir serserinin prenses hazretleriyle ne işi var da..." Sorusu boğazında düğümlendi. Şişko suratı buruştu,

tekrar konuşmaya çalıştı ama kelimeler bir türlü çıkmadı ağzından. Beni bıraktığında sesi yerine geldi. "Jorg? Küçük Jorg?" Gözyaşları yanaklarından oluk gibi akıyordu.

Will'le ikimizin bu adamı tavuk boğazlarken ve turta pişirirken sadece birkaç kez seyretmişliğimiz vardı; benim yüzümden sulu gözlülük etmesi için ortada bir gerekçe yoktu yani. Bozuntuya vermeyip utancıyla baş başa bıraktım onu, neyse ki prenses hazretlerinin şaşkınlığını görme fırsatı doğurmuştu. Kıza sırıttım ve yerlere kadar reverans yaptım.

"Prenses ha? Galiba bu durumda saray muhafızlarına tutuklattırmak istediğin sokak süprüntüsü esasen üvey kardeşin oluyor."

Duruşunu çabucak düzeltti. Hakkını yemeyeyim şimdi.

"Aslında, bu durumda yeğenim oluyorsun," dedi. "Baban iki ay önce ablamla evlendi. Ben senin Katherine teyzenim."

20

Mutfak paspasçılarının öğünlerini yedikleri uzun tezgâha oturduk, Katherine Teyze ve ben. Uşaklar basık tavanlı mahzeni temizleyip kil şamdanlar içinde çeşit çeşit mumlar getirdiler. Her iki uçtaki kapı eşiklerinden seyrediyorlardı. Sanki kutsal bir günmüş veya bayrammış gibi sırıtarak birbiri üzerinden kafasını uzatan hırpani bir kalabalıktı ve biz de onların maskarasıydık. Drane suyu yararak ilerleyen bir mavna gibi paspasçıların arasından ortaya çıkıverdi. Taze ekmek, bir kase bal, altın sarısı tereyağı ve gümüş bıçaklar getirmişti.

"Yemek burada yenir," dedim. Gözüm Katherine'in üzerindeydi. Oralı değil gibiydi. "Ekmek fırından sıcacık çıkmış." Koparınca buharını saldı. Cennet mutlaka taze ekmek gibi kokuyordur. "Seni boşuna özlememişim, Drane." Omzumdan geriye seslenerek söyledim. Şişko aşçının bir yıl boyunca bunun tadını çıkaracağını biliyordum. Onu özlememiştim. Turtalarının hayalini yüzlerce kez kurmuştum ama kendisi bir kez olsun aklıma gelmemişti. Hatta onu kapıda gördüğümde ismini anımsamakta zorlanmıştım. Bununla birlikte kızdaki bir şey hatırşinas tarafını gösterme isteği uyandırıyordu bende.

İlk lokma açlığını uyandırdı, somuna öyle bir saldırdım ki sanki karşımda geyik butu vardı da biraderlerimle yolda

toplanmış yiyorduk. Katherine duraklamış seyrediyordu, bıçağı tutan eli bal kasesinin üzerinde asılı kalmış, dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Mmmfflg." Çiğneyip yutkundum. "Ne?" diye çıkıştım.

"Ekmek bitince masanın altına inip köpeklerle kemik kavgası mı yapacaksın diye merak ediyor herhalde." Makin arkamda ansızın bitivermişti.

"Yuh, senden iyi haydut olur Sör Makin." Tepemde dikilen adamı görebilmek için geriye kaykılarak döndüm, zırhı ışıl ışıldı. "Zırhla dolaşırken hiç mi gürültü koparılmaz be adam."

"Epey gürültü kopardım, Prens," dedi. Sinir bozucu bir gülümsemeyle baktı. "Kafanız daha önemli meselelerle meşguldü herhalde?" Katherine'i başıyla selamladı. "Hanımefendi. Sizinle tanışma şerefine erişmiş miydim?"

Kız ona elini uzattı. "Prenses Katherine Ap Scorron."

Makin tek kaşını kaldırdı. Kızın elini tuttu ve tekrar eğilerek selamladı, daha derin bir saygıyla, kızın parmaklarını dudağına götürdü. Dolgun dudakları vardı, şehvani. Yüzünü yıkamıştı, saçı da en az zırhı kadar pırıl pırıldı, kömür karası, kıvırcık. Güzelce yıkanıp temizlenmişti, küçücük bir anlığına olabildiğince nefret ettim ondan.

"Otursana," dedim. "Eminim biricik Drane daha çok ekmek getirebilir."

Kızın elini bıraktı. Canımı sıkacak kadar ağırdan alarak. "Ne yazık ki prensim, beni mutfağa getiren şey açlıktan ziyade vazife gereği. Sizi burada bulabileceğimi tahmin ettim. Taht odasına çağrılıyorsunuz. Koridorlarda köşe bucak sizi arayan yüz kadar piyade olmalı. Sizi de arıyorlar, Prenses." Beğeni dolu bir bakışla onu süzdü. "Sizi arayan Galen adında

bir beyle tanıştım." Son cümlesinde bir gerginlik seziliyordu. Makin de en az benim kadar Sör Galen'dan hoşlanmamıştı. Üstelik adamla tanışmıştı da.

Ekmeği yanıma aldım. Ziyan edilmeyecek kadar güzeldi.

Geldiğimiz yoldan zemin katına geri döndük. Servi Hisar, mutfağa yaptığım yolculuk esnasında uyanmış gibiydi. Piyadeler ile hizmetçiler bir o yana bir bu yana koşturuyorlardı. İbikli muhafızlar, vazifelerine gitmek üzere ikişerli beşerli geçiyorlardı. Etrafı dalkavuklarla sarılı, kürklü, altın zincirli bir lorda hiç ilişmeden geçtik, onu şaşkınlığıyla, reveransıyla ve "Günaydın Prenses!"iyle baş başa bırakarak.

Koridoru ve salonu geçerek Taşkın Kemeri'ne ulaştık, burası taht odasından önceki giriş salonuydu ve geçmişteki kralların tören zırhları, sessizce nöbet tutan içi boş şövalyeler misali, duvarlara sıralanmıştı.

"Prens Honorous Jorg Ancrath ve Prenses Katherine," Makin kapıların önündeki muhafızlara gelişimizi duyurdu. Beni prensesin önüne geçirdi. Yoldakiler için eften püften bir mesele, oysa Taşkın Kemeri'nde bas bas bağıran bir ayrıntıydı bu. *Tahtın varisi geliyor, yol açın.*

En az arkalarında sergilenen zırhlar kadar kıpırtısız, sorguçlu muhafızlar koridoru iki cenahtan tutmaktaydılar. Bizi yalnızca gözleriyle takip ediyorlardı; zırh eldivenli elleri muhteşem kılıçlarının kabzalarında kenetli, kılıçların uçları yerdeydi. Taht kapılarında duran iki yuvarlak masa şövalyesi birbiriyle bakıştı. Bir an durakladıktan sonra Katherine'i başlarıyla selamladılar, ardından bizi içeri buyur etmek üzere koca kanatlı kapıları ardına kadar açmaya koyuldular. Birini göğüs zırhındaki armadan tanıdım; bir karaağaç, üstünde boynuzlar.

Sör Reilly. Ortalıktan kaybolduğum yıllar zarfında saçları ağarmıştı. Kendi tarafındaki kanatla uğraşıyor, meşe kapıyı bronz menteşesinde kıpırdatmak için çırpınıyordu. Kapılar açıldı. Önce daracık aralıktan incecik bir aydınlık çarptı gözümüze, ardından bir zamanlar bildiğim koca bir dünya serildi önümüze. Anerath krallarının saltanat odası.

"Prenses?" Elini tuttum, yukarıya kaldırdım ve birlikte içeri girdik.

Servi Hisar'ı inşa edenler yeteneksiz değillerdi ama hayal gücünden hiç nasiplerini almamışlardı. Surları binlerce yıldır ayakta duruyor olabilirdi, lakin hiçbir sanat değeri taşımıyordu. Taht odası penceresiz bir kutuydu. Dört duvarı yüzer metre genişlikte bir kutu; altı metrelik tavanı saray maiyetini cüce gösteriyordu belki ama en nihayetinde bir kutuydu. Çalgıcılara ayrılmış zarif ahşap bölmeler keskin köşeleri yumuşatıyor, kralın kürsüsü belli bir ihtişam katıyordu. Gözlerimi tahttan uzak tuttum.

"Prenses Katherine Ap Scorron," diye duyurdu muştucu.

Zavallı Jorgcağızı anan yok. Hiçbir muştucu talimat almadıkça böyle bir saygısızlık etmezdi.

Aradaki geniş mesafeyi kapıyorduk. Adımlarımız sayılı, duvar diplerindeki muhafızların gözü üzerimizdeydi. Arbaletli askerler sağlı sollu duvarlara dizilmişler; kapıda ve kaidede kılıçlı silahşorlar vardı.

Adım sanım olmayabilirdi ancak gelişim epey ilgi uyandırmıştı belli ki. Muhafızlara ilaveten, hem de epey erken bir vakit olmasına rağmen, saray maiyetinden en az yüz kişi seyretmek için toplanmıştı. Kadifeler içinde tıpış tıpış adımlarla etrafta dolanıyorlar, taht salonuna teşrif edilmesini bekliyorlardı. Ba-

kışlarımı ışıltılı kalabalığın üzerinde gelişigüzel gezdirdim, enfes mücevherlere gözüm takıldıkça duraklayarak. Yoldan kalma huylarım yerli yerindeydi ve kafamda takılara değer biçiyordum. Şu kontesin dolgun sinesindeki tek başına yeni bir at almaya yeterdi. Şu lordun makam kolyesi on takım pul katmanlı zırh satın alabilirdi. Yüzüklerinin her biri halis bir tirkeş ve bir midilli rahat ederdi. Artık yeni bahislerle oynadığımı kendime anımsatmak zorunda kaldım. Aynı eski oyun, yeni bahisler. Bahislerin riski büyümemişti, değişmişti.

Biz yaklaştıkça maiyetin mırıldanmaları yükselip alçalıyordu. Bıçaksırtı yorumların, hoyratça iğnelemelerin, edepli hakaretlerin gırla gittiği gürültüsüz bir velvele. Kâh prensin üzerinde hâlâ yol kıyafetleriyle salona girmesi karşısında koparılan bir hayret nidası, kâh ipek bir mendilin ardına yarı gizlenmiş alaycı bir kahkaha.

Birden bakışlarımı ona çevirdim.

Geçen dört yıl babamı hiç yıpratmamıştı. Kurt postundan, kenarları yaldızlı kaftanıyla kamburu çıkmış halde yüksek sırtlı tahtında oturuyordu. Üzerinde ayrıldığım günkü kaftan vardı. Ancrath tacı başındaydı, bir savaşçı tacı, yakutlarla süslü demir bir bilezik, kıstırdığı siyah saçlara demir grisi aklar düşmüş. Solunda, refakat koltuğunda, yeni kraliçe oturmaktaydı. Katherine'le aynı gözlere sahipti, gerçi biraz daha mülayim bakışlıydı. Saçı gümüş örme bir ağ ve ay taşlarıyla toplanıp süslenmişti. Gebeliği entarisinin fildişi rengi katlarıyla örtülüp saklanmıştı.

Taht koltuklarının arasından tamamen camdan yapılmış muhteşem bir ağaç uzanıyordu. Yaprakları Katherine'in gözlerindeki zümrütten, incecik, geniş ve gür. Boyu üç metreye yakındı, yine camdan yapılmış karamel rengi dalları eğri büğrü

ve budaklıydı. Böylesini daha önce hiç görmemiştim. Kraliçenin çeyizinden miydi acaba? Değeri kesin o kadar ederdi.

Müneccim cam ağacın yanında ayakta duruyordu, yapraklarının altındaki yeşil ışıkta benek benekti. İlk tanıştığımız zaman giydiği sade çaput yerine üzerinde yüksek yakalı, siyah bir cübbe vardı. Boynunda ise obsidyen kaplamalı bir kolye. Yaklaştığımızda onunla göz göze geldim ve ondan gülümsememi esirgemedim.

En önde Makin, Katherine ile ben el ele ilerlerken saray tebaası önümüzden çekildi. Beyler ve hanımların lavanta ve turunç yağlı parfümleri burnumu gıdıkladı. En azından yoldaki boklar berbat kokacak kadar usturupluydu.

Tahta iki adım kala iri yarı bir şövalye alazlı-bronz rengi üzerine demir kakmalı, harikulade zırhıyla karşımıza dikildi. Göğüs zırhında kıvrılarak iç içe geçmiş alev kızılı iki ejderha vardı.

"Sör Galen." Makin tıslayarak bana söylüyordu.

Katherine'e göz attım ve gülümsemesini çözemedim. Galen bizi kızgın mavi gözlerle seyrediyordu. Düşmanlığını alenen dışa vurduğu için onu biraz daha sevdim. Bir Töton sarışınıydı, köşeli yüz hatlarına sahipti ve yakışıklıydı. Ancak yaşlıydı. Makin kadar yaşlı. En az otuz yaz görmüştür.

Sör Galen, Makin'e yol vermek için kılını kıpırdatmadı. Beş basamak aşağıda durduk.

"Baba," dedim. Kafamda bu konuşmayı yüz kez yapmıştım ama ihtiyar piç her nasılsa dilimi dolandırmayı başarıyordu. Aramızdaki sessizlik uzadıkça uzadı. "Umarım..." Tekrar lafa girecek olduysam da sözümü kesti.

"Sör Makin," dedi babam, bana bakmaya tenezzül bile etmeden. "Saray muhafızlarının komutanını on yaşında bir çocuğu bulup getirmek üzere yolladığımda onun gece itibarıyla dönmesini beklerim. Çocuğu bulmanın özellikle güç olduğu koşullarda bu süre bir veya üç güne kadar uzayabilir." Babam sol elini tahtın kolçağından kaldırdı, dinleyicilerini susturmaya yetecek kadar, sadece iki üç santim. Hanımlar arasındaki muhtelif kıkırdamalar, parmaklarının demir ve ahşap koltuğa geri dönmesiyle birlikte kesiliverdi.

Makin başını eğdi ve sesini çıkarmadı.

"Böyle bir görevde bir iki hafta harcamak beceriksizlik alametidir. Üç yıldan fazlası ise hıyanet delilidir."

Makin bunun üzerine kafasını kaldırdı. "Asla kralım! Hiç hıyanet olur mu."

"Bir zamanlar seni yüksek meclise layık görüyorduk, Sör Makin," dedi babam, sesi de gözleri gibi soğuk. "Pekâlâ, mazeretini sunabilirsin."

Makin'in alnı terden parlıyordu. O da bu konuşmayı kafasında benim gibi defalarca yapmıştı. Muhtemelen şu an ne diyeceğini tamamen unutmuştu.

"Prens, tahtın varisinden beklenebilecek tüm becerilere sahiptir," diye başladı Makin. Lafa girmesiyle birlikte kraliçenin kaşlarının çatıldığını gördüm. Babamın bile dudakları gerildi ve bana belirsiz, kaçamak bir bakış fırlattı. "Kendisini nihayet bulduğumda düşman topraklarındaydık... Jaseth... güneyde kalıyor, üç yüz milden daha uzak."

"Jaseth'in yerini biliyorum, Sör Makin," dedi babam. "Bana coğrafya öğretmeye kalkışma."

Makin başını öne eğdi. "Böyle sıkıntılı dönemlerde her yüce insanın olduğu gibi majestelerinin de çok düşmanı var. Tek bir kılıç, benimki kadar sadık olsa bile, Jaseth gibi diyarlarda varisinizi koruyamazdı. Prens Jorg'u en iyi savunma biçimi kimliğini saklamakta yatıyordu."

Maiyete göz gezdirdim. Görünüşe bakılırsa Makin'in konuşması onu yüzüstü bırakmayacaktı. Sözleri bir etki yaratmıştı.

Babam sakalını ovuşturdu. "Öyleyse hisara onun ismini gizleyerek dönseydin, Sör Makin. Bu yolculuğun dört yıl sürmesine hayret ediyorum."

"Prens bir paralı asker çetesine katılmıştı majesteleri. Kendi maharetiyle onların sadakatini kazandı. Bana açıkça izah etti, onu götürmeye kalkıştığım anda beni öldürürlerdi, zorla götürmeye kalkarsam da yoldan geçen herkese kim olduğunu haykıracaktı. Nitekim ikna oldum, sonuçta bir Ancrath'ın güçlü iradesi var kendilerinde."

Konuşmanın tam zamanı, diye düşündüm. "Yollarda dört yıl geçirmek size çok daha iyi bir yüzbaşı kazandırdı," dedim. "Savaşla ilgili bu hisarda keşfedebileceğinden daha fazlası var. Bizler..."

"Girişkenlikten yoksunsun, Sör Makin," dedi babam. Gözlerini Makin'den bir an bile ayırmamıştı. Acaba hiç konuştum mu, diye içime kurt düştü. Artık sesinde öfke tınlıyordu. "Oğlanın peşine kendim düşmüş olsaydım, bir ay içinde onu Jaseth'ten alıp getirmenin bir yolunu bulmuştum."

Sör Makin yerlere kadar eğildi. "İşte bu yüzden tahtınıza layıksınız, majesteleri, oysa naçiz bendeniz saray muhafızlarının komutanıyım."

"Artık muhafız komutanım değilsin," dedi babam. "O makamda Sör Galen hizmet ediyor artık, Scorron Hanedanlığı'nda yaptığı gibi."

Dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle Galen, Makin'i belli belirsiz selamladı.

"Belki eski makamını geri alma talebiyle Sör Galen'e meydan okumak istersin?" diye sordu babam. Kırçıl sakalını tekrar okşadı.

Burada bir tuzak hissettim. Babam Makin'i geri istemiyordu.

"Majesteleri komutanı seçmişler," dedi Makin. "Bu kararınızı kılıcımla değiştirmeye cüret edemem." Tuzağı o da hissetmişti.

"Ricamı kırma." Babam o zaman gülümsedi, içeri girişimizden beri ilk kez, soğuk bir tebessümdü. "Yokluğundan bu yana saray durgun. Bize biraz eğlence borçlusun. Haydi bize bir gösteri yap." Durakladı. "Göster bakalım yollarda neler öğrenmişsin." Demek ki beni duymuş.

"Baba..." diyecek oldum. Tekrar sözümü kesti. Ona baskın çıkamayacaktım anlaşılan.

"Müneccim, al şu oğlanı," dedi.

Buraya kadardı. Zındığın gözü bendeydi zaten, beni koyun gibi önüne katarak taht koltuklarının arasında duracağım yere götürdü. Katherine bana ürkek bir bakış fırlattı ve telaşla ablasının yanına gitti.

Makin ile Galen eğilerek Kral'ı selamladı. Kalabalık maiyetin arasından geçerek yaklaşık üç metre genişlikte olan ve taht odasının tam ortasını mimleyen mermer gömme yıldızın göbeğine, açıklığa çıktılar. Yüz yüze döndüler, selam durdular ve kılıçları çektiler.

Makin saray muhafızlarının komutanlığına terfi ettiği zaman babamın ona verdiği kallavi kılıcı taşıyordu. Alacalı bulacalı Hint çeliğinden, üzerine asitle eski güç runikleri işlenmiş, güzel bir silahtı. Yollarda geçirdiğimiz zaman, sicilini çeliğin üzerine kertiklerle kayıt düşmüştü. Makin'den daha iyi bir silahşor hiç görmemiştim. Burada da görmek istemiyordum.

Sör Galen hiç hamle yapmadı. Koca kılıcını hazır tutmaktaydı ama gevşek bir tutuşla. Silahın üzerinde işaretlemeler göremiyordum. Türkmenlerin kara demirinden dövülmüş sade bir kılıçtı.

"Asla bir Türkmen kılıcına güvenme..." diye fısıldadım.

"Zira Türkmen demiri büyüyü sünger gibi emer ve bıçağı haindir." Müneccim eski özdeyişi benim yerime tamamladı.

Zındığı tersleyecek bir yanıtım vardı ama kılıçların çınlayarak çarpışması baskın çıktı. Makin kılıcını geniş açıyla savurmaktansa alttan yanıltıcı bir çalımla Töton'un üzerine ilerledi. Kılıç Makin'in doğal bir uzantısıydı. Onun bir parçasıydı, ucundan kabzasına dek canlı bir varlık. Vahşi bir çatışmada Makin her tehlikeyi sezer, nasıl korunacağını bilirdi.

Sör Galen darbeyi savuşturdu ve sert bir karşı atakta bulundu. Kılıçları ışık oyunları yaratıyor, metalin çınlaması kulak tırmalıyordu. Karşılıklı hamleleri güçlükle takip edebiliyordum. Galen şaşmaz bir teknikle dövüşüyordu. Her şafak vakti talim ve düello yapan bir adam gibi dövüşüyordu. Kazanmayı kafaya koymuş bir adam gibi.

Yaptıkları düellonun ilk dakikasında yüzlerce kez ölümden kıl payı dönüldü. Bir de baktım ki sağ elim cam ağacın gövdesini kavramış, parmaklarımın altındaki kristal terden kayganlaşıp buz kesmiş. O ilk dakikanın sonu itibarıyla, Galen'in

galip çıkacağını söyleyebilirdim. Bu onun oyunuydu. Makin de göz kamaştırıcıydı ama o da benim gibi, gerçek çatışmaların adamıydı. Çamurda çarpışırdı. Yanan köylerde çarpışırdı. Savaş meydanına alışkındı. Galen ise daracık ölçekli bu yavan oyun için yaşıyordu.

Makin, Galen'in bacaklarına doğru savurdu. Çok dar eğrili bir hamleydi, nitekim Galen bedelini ödetti. Türkmen kılıcının ucu Makin'in alnında kırmızı bir şerit çizdi. Eğer Galen'in kolu birkaç santim daha öne uzansaydı, darbe Makin'in kafatasını paramparça ederdi.

"Demek oyununuzu atınızı feda ederek açıyorsunuz, Prens Jorg." Müneccim kulağıma eğilerek konuşmuştu.

İrkildim. Adamı unutmuştum. Bakışlarımı tepemize çadır kuran yeşillikte gezdirdim. "Feda etmekte sakınca görmem. zındık." Sol elimi ağaç gövdesinde yukarı doğru ittim. parmaklarım ağacın cam gövdesinde pürüzsüzce kaydı. Kılıçların şakırtısı muhabbetimizi bölüyordu. "Ancak elime bir şey geçecekse fedakârlıkta bulunurum."

Ağaç tahminimden daha ağırdı, bir an için onu deviremeyeceğimi sandım. Bacaklarımdan kuvvet alarak omuzumla yüklendim. Cam şey sessizce yıkıldı, sonra da basamaklara çarpmasıyla birlikte infilak ederek milyon parçaya bölündü. Şayet gözlerini önlerindeki dövüşe değil de tahta çevirmiş olsalardı, Ancrath aristokrasisinin yarısını kör etmem işten bile değildi. O yüzden marifetim sırtlarına cam kırıkları serpmek oldu. Kraliyet kaidesinin tabanındaki kostümlü güruh çığlıklar atan bir kitleye dönüştü. Asilzade kadınlar ellerini pırlanta taçlı saçlarına götürdüler, kanlar ve çizikler içinde geri çektiler. Altın yaldızlı terlikler giymiş, son moda kıyafetlerle iki dirhem bir

çekirdek lordlar, cam kırıklarından oluşmuş bir halı üzerinde uluyarak hopluyorlardı.

Sör Makin ile Sör Galen kılıçlarını indirmiş, şaşkınlıkla seyrediyorlardı.

Babam ayağa kalkınca canları yansın ya da yanmasın herkes sus pus kesildi.

Ben hariç herkes. Konuşmak üzere ağzını açtı ama ben önce davrandım.

"Makin'in yollarda aldığı dersler turnuva oyunlarını kapsamıyor. Savaşlar düelloyla veya şövalyelik taslamakla kazanılmıyor. Makin'in aldığı dersler benim aldığım derslerle aynı. Ne yazık ki Sör Makin bu yetenekleri göstererek kralım küçük düşürmektense ölmeyi yeğleyecektir." Sesimi yükseltmedim. Bu sayede sükûnetlerini korudular. "Baba," Doğrudan yüzüne döndüm. "Sana öğrendiklerimi göstereceğim. Evcil hayvanın Cermen'le dövüşeceğim. Benim gibi çok az deneyime sahip bir adam yiğidini mağlup edebilirse, Sör Makin'e görevini seve seve iade edersin, olmaz mı ha?" Tekrar sokak ağzına döndüm, onu kızdırmayı umarak.

"Kendini adamdan sayma çocuk, meydan okuman Sör Galen'e hakarettir, nazarımızda itibarı yoktur." Kenetlenmiş dişlerinin arasından konuşuyordu. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Aslında, onu hiç kızgın görmemiştim.

"Hakaret mi? Belki." Sırıtmamı bastıramadım, koyverdim. "Ama ben artık bir adamım. Üç gün önce reşit oldum, baba. Artık evlenme çağındayım. Değerli bir emtiayım. Bu dövüşü de reşitlik hediyem olarak talep ediyorum. Yoksa üç yüz yıllık Ancrath geleneğine sırt dönüp beni reşitlik ikramiyemden mahrum mu bırakacaksın?"

Boynundaki damarlar kabardı, eli kılıcına davranacakmış gibi kasıldı. Onun iyi niyetine bel bağlamayı akıl kârı olarak görmüyordum.

"Öldüğüm takdirde olacaklar aşikâr," dedim. "Şu Scorron orospun sana yeni bir oğul verecek, sen de benden kurtulacaksın. Annem ile William gibi sonsuza dek giderim. Hem ölümümün ispatı için sevgili ihtiyar Peder Gomst'u bataklıklarda ceset avlamaya göndermene de gerek kalmaz." Biraz ara verip Kraliçe'ye reverans yaptım. "Üstünüze alınmayın, majesteleri."

"Galen!" Babamın sesi bir kükremeydi. "Gebert şu şeytanı, benim böyle oğlum yok!"

Zümrüt yaprakları sert köselenin altında çatırdatarak koştum. Sör Galen kara kılıcını arkasından sürükleyerek, canıma susamış bir narayla, göbekteki yıldızdan hücum etti. Yeterince hızlıydı ancak Makin'le yaptığı dövüş onu biraz yormuştu. Yolumun üzerindeki yaşlı bir kadını devirdim, ağzındaki dişleri tükürerek, kopan kolyesinden incileri saçarak düştü.

Saray maiyetinden kurtulmayı başardım ve Galen'i çaprazıma alarak koşmayı sürdürdüm. Nara atmayı bırakmıştı ama arkamdan geldiğini, hem çizmelerinin patırtısını hem de hırıltılı soluğunu işitebiliyordum. İki metreye yakın boyuna rağmen zırhımın onunkine kıyasla hafifliği ve daha zinde oluşum kısa bacaklarımı telafi etti. O kovalar ben kaçarken, kılıcımı çektim. Üzerindeki tılsımlar şu Türkmen kılıcında bir çentik açmaya yeterdi. Kenara fırlattım. Ağırlığa lüzum yoktu.

Kaçacak çok az yerim kalmıştı. Sadece birkaç metre ötede duvarın sol kanadı yükseliyordu, Galen'in yetişmesine ramak vardı.

Muhafızlardan özellikle birini gözüme kestirmiştim; ağzı bir karış açık seyreden, uzun favorili gençten bir delikanlı. Çark etmeyeceğimi anladığımda iş işten geçmişti. Sağ ön kolumdaki kolluklu oku çaktım. Darbenin etkisiyle kafasını arkasındaki duvara çarptı ve kovalamacaya olan tüm ilgisini yitirerek yere yığıldı. Tatar yayını sol elimle kaptım, döndüm ve Galen'i tam burun köprüsünden nişanladım.

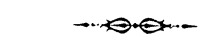
Ok kafatasını tamamen delip geçmedi. Yayın sürekli kurulu tutulmasının yol açtığı kusurlardan biriydi bu, neyse ki muhtemelen birkaç saat önce kurulmuştu. Her hâlükârda, Cermen'in beyninin çoğu kafasının arkasından aktı ve adam fevkalade gebermiş bir halde yere yığıldı.

Taht kürsüsünün arkasındaki yaşlı kadının yerde sızlanması olmasa sessizlik kesifti. Dönüp kan revan içindeki asilzadeler kalabalığına baktım, kolları açık sere serpe yatan Galen'e baktım, ta taht odasının çift kanatlı kapısına kadar uzanan ışıltılı cam ağacı kırıklarına.

"Gösteri hoşuna gitti mi baba?" diye sordum. "Duyduğuma göre Sör Makin'in yokluğundan beri saray durgunmuş."

Hayatımda ilk kez babanın kahkahalarla güldüğünü işittim. İlk başta bir kıkırdamaydı, sesi giderek yükseldi, ardından katıla katıla öyle bir güldü ki düşmemek için tahtına tutunmak zorunda kaldı.

21

"Defolun." Babamın kahkahadan katılması ansızın kesiliverdi, bir mum gibi söndü. Sessiz kitleye söylüyordu. "Dışarı çıkın. Çocukla konuşacağım." Çocukla, "oğlumla" değil. Bu ayrıntıyı ıskalamadım.

Çıktılar nitekim. Maiyetin yüce önde gelenleri, hanımlar ve beyler, yaralılara yardım eden muhafızlar, Galen'in cesedini sürükleyerek götüren iki asker. Makin, adamın canı çıktığından tamamen emin olmak ister gibi Galen'in peşinden gitti, kırık camların üzerinde kırt, kırt, kırt diye. Katherine bir yuvarlak masa şövalyesinin refakatine uydu. Kürsünün bitiminde bir an durdu ve ne halt olduğumu yeni anlamış gibi bir bakış fırlattı bana. Alaylı bir baş selamı verdim uyduruktan, bir refleks, kılıca davranmak gibi. Suratındaki nefreti görmek incitti, katıksız ve şaşkınlık doluydu ama bazen azıcık acı tam da ihtiyacımız olan şeydir: yarayı dağlar, iltihabı söndürür. O boşluk anında ikimiz de kisvelerimizden sıyrıldık, o beni gördü ben de onu gördüm, karşılıklı soyunmuş yeni evliler misali. Ancrath'ın yeşil tarlalarına geri döndüğümüzde ilk kez gördüğüm o acizliği onda da gördüm. Muhtaçlık ve noksanlığın o mülayim baştan çıkarıcılığı, yavaşça insanın içine işleyen bir bağımlılık denklemi, pek sinsidir pek hoştur, bir erkeğin en güçlü olması gereken anda onu savunmasız bırakır. Acıtmasına acıtıyordu ama reveransımı bitirdim ve onu dışarı çıkarmalarını seyrettim.

Kraliçe de sağlı sollu iki cenahında şövalyelerle ayrıldı. Basamaklardan biraz sarsak, paytak bir biçimde indi. Karnındaki şişliği yürüdüğü esnada görebildim. Müneccimin kehaneti doğru çıkarsa üvey erkek kardeşim. Ben ölürsem tahtın varisi. Şimdilik sadece bir şişlik, bir belirtiden ibaretti ama bazen o kadarı bile yeter. Aklıma Birader Kane geldi, Holt köyünü ele geçirdiğimizde pazısından yaralanmıştı.

"Bi şeycik olmaz, küçük Jorg," demişti ısıtılmış bıçakla dağlamayı önerdiğimde. "Çiftçi çocuğun teki çapayla vurdu. Kesik derin değil."

"Şişiyor," demiştim. "Dağlanması lazım." İş işten geçmiş değilse.

"Siktir et, çiftçi çocuğunun çapayla vurmasından n'olcak," demişti Kane.

Can çekişerek öldü Kane. Üç gün sonra kolu belim kadar şişti, sümükten daha yeşil bir irin akmaya başladı, o kadar kötü kokuyordu ki bıraktık haykıra haykıra yalnız ölsün. *Kesik derin değil* – ne var ki bazen ufak kesiklerin icabına tez bakmazsan iliğine kadar işler.

Alt tarafı bir şişlik. Kraliçenin uzaklaşmasını seyrettim.

Müneccim kaldı. Gözleri sürekli ağacın paramparça kalıntılarına kayıyordu. Sevgilisini yitirmiş sanırdınız.

"Pagan, Kraliçe'yle ilgilen," dedi babam. "Sakinleşmeye ihtiyaç duyabilir."

Bir kışkışlama, yalın ve net, ne var ki Müneccim bunu anlayamayacak kadar dalgındı. Devirdiğim kütüğün parıltılı kalıntılarından başını kaldırdı. "Efendim, ben..."

Sen ne, zındık? Bir şey mi istiyorsun? İstekte bulunacak durumda değilsin.

"Ben..." Müneccim için yeni bir şeydi bu, bariz görebiliyordum: İdareyi elinde tutmaya alışkındı. "Gözetimsiz kalmamalısınız efendim. Ço..."

Çocuk mu? Söylesene lan, çıkar baklayı.

"Güvenli olmayabilir."

Söylenecek en yanlış şey. Galiba bu zındık, büyülerine fazla uzun süre bel bağlamıştı. Babamı hakkıyla tanıyor olsaydı onu benden korumayı önermekten daha iyisini akıl ederdi.

"Dışarı."

Sevgili babam hakkında ne denli aksi düşünsem de sözcükleri kullanma biçimine daima hayrandım.

Müneccimin bana yönelttiği bakışlarında nefretten fazlası vardı. Katherine'in katıksız duygu aktaran bakışlarının aksine dövmeli büyücününki sersemletici bir karmaşıklık barındırıyordu. Ah nefret olmaz mı, tabii ki vardı ama hayranlık da vardı, belki saygı ve biraz da başka çeşniler, hepsi de o mülayim kahverengi gözlerde harmanlıydı.

"Baş üstüne." Başını eğdi ve kapılara doğru uzaklaştı.

Onu sessizce seyrettik, ışıltılı bir çer çöp halısını arşınlamasını seyrettik, kâh sahipsiz bir yelpaze çarpıyordu gözümüze, kâh pudralı bir peruk. Kapılar bronzun bronza çarpmasıyla çıkan tok bir tangırtı eşliğinde arkasından kapandı. Tahtın arkasındaki duvarda bir hasar gözüme ilişti. Bir keresinde olanca gücümle bir çekiç fırlatmıştım ve hedefimi ıskalamıştım. Oraya çarpmıştı. Anlaşılan eski yaraların eski hislerin günüydü bu.

"Gelleth'i istiyorum," dedi babam.

Beni hazırlıksız yakalama becerisinin de hakkını teslim etmek zorundaydım. Suçlamalarla karşısına dikilmiştim, geçmişimin tüm yüküyle ama o bana sırt çevirip geleceğe dönmüştü.

"Gelleth, Kızıl Hisar demek," dedim. Bu bir sınavdı. Konuşma tarzımız böyleydi. Her sohbetimiz bir poker oyunuydu, her cümle bir bahis veya el artırma, blöf veya celp.

"Parti numaraları iyi hoş. Cermen'i öldürdün. Harcın olabileceğine ihtimal vermezdim. Maiyetimi rezil ettin, eh gerçi

ikimiz de ne halt olduklarını, neye layık olduklarını biliyoruz. Ancak gerçekten gerektiğinde üzerine düşeni yapabilir misin? Bana Gelleth'i teslim edebilir misin?"

Onunla göz gözeydim. Onun mavi gözlerinden nasiplenmemiştim, o alanda anneme çekmişim. O gözlerde koca bir kıştan başka bir şey yoktu. Müneccim'in uysal bakışlarını bile daha derinlemesine okuyabiliyor ve bir mana yakalayabiliyordum ancak babamın gözleri soğuk bir mevsimden başka hiçbir şey barındırmıyordu. Sanırım korkunun barındığı yer orasıydı, merakın yerinde o vardı. Kötülüğü defalarca görmüş, nefretin tüm renklerine tanıklık etmiştim. İşkencecilerin gözlerindeki parıltıya bakmıştım, o hastalıklı ışığa ama onların bakışlarında bile rahatlatıcı bir ilgi alameti yakalanırdı, bir nebze de olsa insani paylaşımın verdiği selamet. Elinde kızgın demir tutuyor olsa da hiç değilse ilgiyle yaklaşırdı işkenceci, en azından ne kadar acıtacağını önemserdi.

"Sana Gelleth'i verebilirim," dedim.

Verebilir miydim? Muhtemelen hayır. Tüm Ancrath komşuları içinde, Gelleth, saldırılamaz haliyle diğerlerinin arasından sıyrılmaktaydı. Gelleth Lordu muhtemelen İmparatorluk Tahtı üzerinde babamdan daha çok hak sahibiydi. Yüzlük'te, Merl Gellethar'ın dengi nadirdi.

Elimi gayriihtiyari hançerimin kabzasına götürmüşüm. Elim kaşınıyordu, tavlanmış çeliği çekesim vardı, gırtlağına dayayasım, suratına haykırasım, o soğuk gözlerini biraz ısıtasım. *Annemin ölümünü pazarlığa sürdün, seni piç! Öz oğlunun kanını. Güzelim William öldü ve sen daha cesedi soğumadan üzerini pazarlıkla örttün. Nehir ticareti hakkı uğruna bir sulh.*

"Bir orduya ihtiyacım olacak," dedim. "Kızıl Hisar kolay düşmeyecektir."

"Orman Nezaretçileri'ni alırsın." Babam ellerini tahtın kolçaklarına koyup gözleyerek arkasına yaslandı.

"İki yüz adam mı?" Hançerimin kabza başını sıktığımı hissettim. Kızıl Hisar'a karşı iki yüz adam. On bin bile yetmeyebilirdi.

"Biraderlerimi de götüreceğim," dedim. Gözlerini yokladım. Kışlıkta en küçük bir kıpırtı yok, "birader"e hiçbir irkilme de. İçimdeki acizlik Will hakkında konuşmak istiyordu. "Gelleth'i alacaksın. Sana Kızıl Hisar'ı teslim edeceğim. Sana Lord Gellethar'ın kellesini sunacağım. Sen de bana zındığı vereceksin."

Ve bana "oğlum" diye hitap edeceksin.

22

Makin'le ikimiz Düşmüş Melek hanındaki bir masada oturuyorduk, önümüzde bir sürahi bira, uğultuya karşı sesini duyurmaya uğraşan çatlak sesli bir ozanın şarkısı kulağımızda. Etrafımızda biraderler aşağı mahallenin ayak takımıyla haşır neşir olmuşlardı, oyun çeviriyor, kırıştırıyor, tıkmıyorlardı. Rike yanı başımızda oturuyordu, yüzünü kızarmış tavuğa gömmüştü. Tavuğu solumaya uğraşıyormuş gibi bir hali vardı.

"Kızıl Hisar'ı hiç gördün mü Jorg?" diye sordu Makin.

"Hayır."

Makin birasına indirdi bakışlarını. İçkisine dokunmamıştı. Bir süre Rike'm tavuk kemiklerini çatırdatmasını dinledik.

"Ya sen?" diye sordum.

Başını yavaşça sallayarak onayladı ve gözlerini sokak kapısının tepesine asılı fenerlere dikerek sandalyesinde geriye yaslandı. "Ben Sör Reilly'nin çömeziyken, Lord Gellethar'a bir mesaj götürdük. Merl Gellethar bizi görmeye tenezzül edene dek bir hafta boyunca Kızıl Hisar'm misafirhanelerinde kaldık. Bir taht odası vardır ki babanınkini gölgede bırakır."

Birader Burlow sendeleyerek yanımızdan geçti, göbeği meşin kemerinden dışarı taşmıştı. Bir elinde koca et parçası,

diğerinde köpükleri parmak boğumlarından akan iki bira maşrapası vardı.

"Hisar nasıl peki?" Taht odalarının sidik yarışı zerre kadar umurumda değildi.

Makin birasıyla oyalanıyor ama içmiyordu. "İntihar olur, Jorg."

"O kadar fena mı?"

"Feci," dedi.

Kınalı saçlı, kızıl dudaklı, boyalı bir fahişe Makin'in kucağına kıçını yaydı. "Ne bu surat yakışıklım?" Memeleri güzeldi, iri ve dolgun, kemik rengi dantelli bir korseyle davetkâr biçimde sıkıştırılmışlardı. "Ben seni gülümsetmesini bilirim." Elleri eteklerinin dökümleri arasında gözden yitti, Makin'in kasığına doğru uzandı. "Sally işini iyi bilir. Yakışıklı şövalyemin ısınmak için oğlanlara ihtiyacı yok." Benden yana kıskanç bir bakış fırlattı.

Makin onu kıç üstü yere fırlattı.

"Bir dağın üzerine inşa edilmiş. Kayalığın üzerinden yükselen surlar öyle yüksek ki başını kaldırıp mazgallı siperlere bakayım desen boynun tutulur." Makin birasına uzanıp maşrapayı iki eliyle kavradı.

"Ah!" Fahişe ıslak tahtaların üzerinden kalkıp ellerini elbisesine sildi. "Böyle yapmana hiç gerek yoktu!"

Makin tenezzül edip de bakmadı bile. Kara gözleri bana dönüktü. "Kapılar demirden, kalınlığı bir kılıç boyu kadar. Yer seviyesinde görünen kısmı ise onda biri. Derinlere inen mahzenlerinde yıllarca yetecek erzak var."

Sally'nin gerçek bir profesyonel olduğu ortaya çıktı. Tüm dikkatini bana yöneltti ve bunu o kadar kusursuzca yaptı ki en

başından beri beni arzuladığını sanırdınız. "Sen de kimmişsin bakayım?" Yanıma sokuldu, parmaklarını saçımda gezdirdi. "Şu somurtkan paralı asker için fazla güzelsin," dedi. "Hazır kızlarla iş pişirmeyi öğrenecek yaşa da gelmişsin, Sally sana öğretsin."

Ağzı kulağımın dibindeydi artık, ensemden aşağı ürpertiler yolluyordu. Ucuz limon otu esansı burnumdaydı, nefesi bira ve tüttürdüğü hülya-esrarı kokuyordu.

"Kaç adam gerekir? Lord Gellethar'ın meskenini başına yıkmak için?" diye sordum.

Makin'in gözleri fenerlere geri döndü, maşrapasını tutan parmak boğumları beyaz kesti. Arkalardan bir yerden Rike'ın böğürtüsü yükseldi, hemen akabinde var gücüyle masaya çarpan bir gövde ve parçalanan ahşap sesi.

"On bin adamın olursa belki," dedi Makin, sesini kopan çatırtılardan dolayı duyurmak için yükselterek. "On bin adam, tam teçhizatlı, kuşatma mekanizmaları da lazım, bir sürü mancınık, ancak o zaman onu bir yıl içinde alt edersin. Müttefiklerinden kurtulmayı başarabilirsen. Üç bin adamla sabredersen onu açlık yüzünden er geç deliğinden çıkarırsın."

Sally'nin elini göbeğimden kemerimin tokasına doğru kayarken yakaladım. Bileğini azıcık burdum, tiz bir çığlık atarak çabucak hizaya girdi. Yeşil gözleri vardı, Katherine'inki gibi ama daha küçük. O kadar berrak da değildi. Makyajı yanıltıyordu, ilk bakışta zannetiğimin aksine benden birkaç yaş büyüktü. Yirmi olabilirdi, kesinlikle daha büyük değil.

"Peki ya içeri girmenin bir yolunu bulursam? O zaman ne dersin, Birader Makin? Bize bir kapı açarsam Kızıl Hisar'ı ele

geçirmek için kaç adam gerekir?" Sally'nin burnumun dibindeki yüzüne bakarak konuşuyordum.

"Garnizon dokuz yüz kişilik. Çoğu kıdemli muharip. Çaylakları sınıra yolluyor, piştikleri zaman da geri çağırıyor." Makin'in sandalyesinin gıcırdayarak geri itildiğini işittim. "Onu hangi orospu çocuğu fırlattı?" diye bağırdı.

Fahişenin bileğini burmaya devam ettim. Diğer elimle gırtlağını kavrayıp onu kendime çektim. "Bu gece sana Katherine diyelim, kızlarla nasıl iş pişiriliyormuş bana gösterebilirsin."

Gözlerindeki hülyalı pus biraz silindi, yerini korku bürüdü. Varsın korksun. İki yüz adamım vardı ve Kızıl Hisar'a açılan gizli bir kapı falan yoktu. En azından birilerinin endişelenmesi lazımdı.

23

Kitabım yine kaydı. "Kitabım" diyorum ama aslında çalıntı. Servi Hisar'dan kaçarken babamın kütüphanesinden aşırdım. Kitap bana doğru fırladı ve şak diye kapanıp burnumu kıstırmasına ramak kaldı.

"Kıpırdama, kahrolasıca," dedim.

"Mmmgfll." Sally uykulu bir sesle mırıldandı ve yüzünü yastığa gömdü.

Kitabı kaba etlerinin arasına yerleştirdim ve dirseklerimle bacaklarını iyice ayırdım. Sayfanın yukarısına gözümü kaydırınca Sally'nin hafif tümsekli bel kemiğini görebiliyordum, pürüzsüz sırtında bir yol çizerek ensesindeki kızıl buklelerin arasında gözden yitiyordu. Önümdeki metnin, altında yatandan daha ilginç olduğuna aklım yatmış değildi.

"Burada diyor ki, Gelleth'de Leucrota[3] Boğazı denen bir vadi varmış," dedim. "Kızıl Hisar'ın aşağısındaki kırgı bayırda."

Açık pencereden içeri sabah aydınlığı vuruyordu. Havada ayaz vardı ama soğuk birayı kafaya dikmek gibi insana iyi geliyordu.

---

3 Leucrota: Mitolojide bazen aslan bazen at gövdeli, sırtlan kafalı olarak betimlenen yaratık. (ç. n.)

"Mmmmm." Sally yastığın üzerine yığılmıştı.

Onun pestilini çıkarmıştım. Bu kadar genç yaşta fahişelerin bile pestini çıkarabiliyorsunuz. Kadın ve bolca zaman daha önce denediğim bir bileşim değildi. Karışımı hoşuma gitti. Sırada beklememek veya alevler binayı tamamen ele geçirmeden önce işini bitirmek zorunda olmamak hiç de fena değildi. İsteklilik de önemli! Bu da yeni bir şeydi, her ne kadar parası ödenerek alınmış olsa da. Karanlıkta, bedava olduğunu hayal edebiliyordum.

"Şimdi. Antik Yunanca biliyorsam ki biliyorum, *leucrota* dedikleri şey avını pusuya düşürmek için insan sesiyle konuşan bir canavar." Kalçasından bir ısırık almak için boynumu uzattım. "Şahsi tecrübeme göre ise, insan sesiyle konuşan her canavar bir insandır. Ya da öyleymiş."

Ayaklarımı yatağın ucundan sarkıttım. Parmaklarımı oynattım. Bazen faydası olur.

Aşırdığım üç ciltten en eskisine uzandım. Eski bir yangın yüzünden buruşmuş pilastik sayfalara yazılmış bir Mimar metni. Doğudaki âlimler Mimar metinlerine yüz altın öderlerdi ama ben bundan daha fazla kâr etmeyi umuyordum.

Mimar lisanı bana üstadım Lundist tarafından öğretilmişti. Bir ay içinde öğrenmiştim ve üstat karşısına kim çıksa, babam şu meşhur kasvetli bakışlarından biriyle onun çenesini kapayana dek, bununla böbürlenir hale gelmişti. İhtiyar Lundist. Mimar lisanını Parçalanmış İmparatorluk'taki herhangi biri kadar iyi bildiğimi söylerdi, gel gör ki çaldığım bu küçük defterdeki kelimelerin yarısını bile çözemiyordum.

Başlıktaki ve her sayfanın altındaki "Çok Gizli"yi okuyabiliyordum ama "Nörotoksikoloji", "Kanserojen", "Mutajen" neydi

yahu? Eski şapka türleriydi belki. Bugüne dek öğrenebilmiş değilim. Tanıdığım kelimeler yine de yeterince ilginçti. "Silahlar", "İstifleme", "Kitlesel İmha". Sondaki tek sayfada pırıl pırıl bir harita bile vardı, yükseltileriyle, hatlarıyla eksiksiz. Üstad Lundist bana biraz coğrafya da öğretmişti. Deri şömizli sırtı, sevgili Sally'nin ısırılası poposunun çatalında yatan, geniş kapsamlı ama sıkıcı *Gelleth Tarihçesi*'nde en ince ayrıntısıyla betimlenmiş "Kızıl Hisar Manzaraları" ile bu küçük haritayı kıyaslamaya yetecek kadar.

Mimar sözcüklerini anladığım halde cümleler bir şey ifade etmiyordu. "Çifte silah sızıntısı artık endemik. Havadan daha hafif tekil bileşenler çok az toksik etki gösteriyor, buna karşın topolojik maruz kalma semptomu olarak rosiosis yaygın."

Ya da aynı sayfadan şu: "Çifte serpintilerin ters akışında mutajenik etkiler yaygındır." Anlamını kestirebilmek için Yunancamı zorluyordum ama ortaya makul bir şey pek çıkmıyordu. Acaba eski bir masal kitabı mı aşırmıştım?

"Jorg!" Makin kapının arkasından böğürdü. "Seni Orman Nezaretçileri'ne götürmek üzere refakatçi geldi."

Sally irkildi ama onu yatağa bastırdım.

"Söyle beklesinler," diye seslendim.

Orman Nezaretçileri'nin bana pek faydası olmayacaktı. Peşimizden gelmek isteyecek on bin ahbapları varsa başka tabii.

"Ulu Jesu, perişanım." Sally tekrar kalkmaya yeltendi. "Ay! Çoktan sabah olmuş. Sammeth beni gebertecek."

"Kıpırdama dedim, kahrolası." Komodindeki kesemden bir sikke alıp kadına fırlattım. "Al şunu da baş belası Sammeth'ine ver."

Mızmızlanır gibi söylenerek geri yığıldı.

"Çifte silah sızıntısı..." Sanki kelimeleri dile getirince biraz daha anlam ifade ediyordu.

"Demek Kızıl Hisar'a gideceksin, öyle mi?" dedi Sally. Esnemesini bastırdı.

Bir tokat çakıp susturacakmışım gibi elimi kaldırdım. Elbette ki görmedi, zaten şamanın en iyi hedefini *Gelleth Tarihçesi* perdeliyordu.

"O küçük kırmızı insanların hepsine benden selam söyle," dedi.

Rosiosis.

Elimi kaba etine kaydırdım. "Küçük kırmızı insanlar mı?"

"Hı hı."

Avucumun altında kıpırdandı. Daha da sıkı mıncıkladım. "Küçük kırmızı insanlar mı?"

"Evet." Sesinde bir bıkkınlık tınlıyordu. "Oraya neden Kızıl Hisar dediklerini sanıyorsun?"

Kendimi geri çekerek oturdum. "Makin! Buraya gel!" Tüm hanı ayağa kaldıracak kadar yüksek sesle bağırdım. Tez geldi, bir eli kılıcında. Sally'yi sere serpe çıplak yatıyor görünce dudaklarına bir gülümseme yerleşti ama elini durduğu yerden çekmedi.

"Prensim?"

Sally bu patırtı üzerine cidden ayaklanmaya niyetlendi. Neredeyse emekler vaziyette doğruldu, *Tarihçe* uçup gitti.

"Prens mi? Hiç kimse bana prens lafı etmedi! Nah prensmiş!"

Onu tekrar yatağa bastırdım.

"Dünkü sohbetimiz var ya, Makin," dedim.

"Evet?"

"Tarifine eklemek isteyeceğin herhangi bir şey var mı? Şu dokuz yüz kıdemli muhabire dair herhangi bir şey?" diye sordum.

Bir an Maical ahmağı kadar bomboş gözlerle baktı.

"Renklerle ilgili herhangi bir şey?" Ona bir ipucu verdim.

"Ha." Sırıttı. "Pancarlar mı? Evet. Haşlanmış yengeç gibi kızıl suratlıdırlar, hem de her biri. Sudaki bir şey yüzünden diyorlar. Herkes bilir sanıyordum."

Rosiosis.

"Hiç haberim yoktu," dedim.

"Öyleyse baban Üstad Lundist'i asmalıymış," dedi Makin. "Bunu herkes bilir."

Kırgı bayırdaki canavarlar.

"Ne prensi be!" Sally çileden çıkmış gibiydi.

"Asil bir şekilde sikildiniz." Makin ona küçük bir reverans yaptı.

Kızıl Hisar ve tepesindeki kızıl askerler.

Yataktan fırladım.

Silah istifi.

Sızıntı.

"Ee," dedi Makin. "Gitmeye hazır mıyız?"

Pantolonuma uzandım. Uçkurumu bağlarken Sally yüzüstü döndü, hiç yardımcı olmuyordu. Sabah güneşinin hakkını veren çıplaklığını seyrettim. Aklımı kurcalıyordu – hem Orman Nezaretçileri'ni hem de biraderleri birtakım çılgınca varsayımlara dayanarak, muğlak kelimelerin anlamına dair körlemesine tahminlerle riske atsa mıydım?..

"Onlara söyle, bir saate kadar." Parmaklarım uçkurumu bağladığı yerden çözmeye koyuldu. "Bir saat içinde hazır olacağım."

Sally yastıklara uzanarak gülümsedi. "Prens ha?"

Yatma fikri birdenbire çok hoşuna gitmişti sanki.

24

"Vay n'aber! Yüzbaşı Coddin!" Öğleden hemen önce hatırı sayılır biçimde keyifli indim aşağı.

Yüzbaşı, dudakları dümdüz bir çizgi halinde gerili, kaskatı selam verdi. Ta öbür köşede genç biraderler Roddat, Jobe ve Sim akşamdan kalmalıklarını gidermeye uğraşıyordu. Burlow'u bir masanın altında gördüm, horluyordu.

"Chelny Ford'a geri dönmüşsünüzdür sanıyordum Yüzbaşı, sınırlarımızı hainlerin ve haydutların talanlarından korumak için yani," dedim, neşe saçarak.

"O görevdeki performansım bazı memnuniyetsizlikler yarattı. Saray maiyetindeki bazı kişiler son zamanlardaki garnizon nöbetim esnasında çok fazla hain ve haydudu gözden kaçırdığım kanaatine vardı. Crath şehrinde refakat görevine atandım." Sokak kapısını işaret etti. "Prens Jorg hazırlar mı?"

Adamı sevdiğime karar verdim. Bu da beni şaşırttı. Bir ilke olarak insanları sevmekten yana değilimdir. Kabahati ruh halime attım. Bir adamı yufkaya çevirmek için geceyi fahişelerle geçirmenin üstüne yok.

Böylece Coddin ve dört askeri bizi Batı Kapısı'ndan dışarı çıkardı. Yanıma Makin'i de aldım elbette, bir de her ne kadar

yaşlı olsa da Elban'ı, biraderler arasında yarım akıllı olmayan pek fazla kimse yoktu. Nuban'ı da kuyruğuma taktım. Neden bilmem ama barda oturmuş elmasını yerken görünce, kucağında tatar yayıyla, onu da götüreyim diye düşündüm.

Rennat Ormanı yönünde Eski Yol'a saptık, dümdüz bir hat üzerinde yaklaşık on iki millik bir yoldu. Eski Yol elbette ki kestirmeydi, asırlar ve asırlar önce Romalı adamların arşınladığı hattı izliyordu.

Coddin en önden gidiyordu, iki kanadında askerleriyle, gerideki bizlere de günün keyfini sürmek düşüyordu. Makin, Alazyaldızı mahmuzlayarak Gerrod'un yanına getirdi; iki aygır birbirlerine kendi usüllerince gözdağı verir gibi bakıştı.

"Beni Sör Galen'la başbaşa bırakmalıydın, Jorg," dedi Makin.

"Sence onu mağlup edebilir miydin?" diye sordum.

"Hayır. Kılıcının eriydi, şu Cermen," dedi Makin, eliyle ağzını sildi. "Daha usta biriyle hiç kılıç vuruşmamıştım."

"Daha usta falan değildi," dedim.

Bir an aramıza sessizlik çöktü. Onu da Elban bozdu.

"Makin yenemeyeceği bir adama mı çattı? Sör Makin? İnanmam." Peltekliği yüzünden "Sör" kelimesini "Tö" gibi söylüyordu.

Makin eyerinde dönerek yüzünü Elban'a çevirdi. "İnan. Kralın yiğidi canıma okuyordu. Ama Jorg onu alt etti." Başıyla Nuban'a işaret etti. "Tatar yayıyla. Görsen gurur duyardın."

Nuban is karası elini yayının demir işçiliğinde gezdirdi, kendi pagan tanrılarının suretlerine dokundu. "Bunda gurur duyulacak bir şey yok, Makin."

Nuban'ı hiç çözemiyordum. Bir an geliyor Maical kadar alık görünüyordu, hemen akabindeyse derin bir kuyu kadar derin. Bazen ikisi birden aynı anda.

"Maical," dedim, anımsayarak. "Bizim evcil salağın akıbeti ne oldu? Öldü mü? Sormayı unuttum."

"Onu Norwood'da bıraktık, Jorç. Direniyordu ama karnındaki o yarayla çoktan ölmüştür. Habire inliyordu," dedi Elban. Çenesinden akan salyayı sildi.

"Ölmek için fazla aptal," dedi Makin. Sırıttı. "Kasabanın dışındaki evlerden birine sürüyerek götürdük onu. Ufaklık onun işini bitirmeye can atıyordu, sırf çenesini kapatmak için."

Buna hepimiz gülüştük.

"Cidden ama Jorg, Galen'i bırakacaktın işini yapsın," dedi Makin. "Bıraksaydın, sarayda güzelce oturuyor olurdun. Hâlâ tahtın varisisin. Zamanla şu sırnaşık prensesi de alırdın. Kızıl Hisar, o aptal ağacı parçaladığın için sana ölüm fermanı oldu. Hem onun için hem de karısına Scorron orospusu dediğin için. Baban bağışlayıcı bir adam değildir."

"Tüm söylediklerinde haklı olabilirsin, Makin," dedim. "İstediğim 'güzelce oturmak' olsaydı, Cermen'in sana istediğini yapmasına izin verirdim. Şanslıymışsın ki Yüzlük Savaşı'nı kazanmayı istiyorum, Parçalanmış İmparatorluğu tekrar birleştirmeyi ve imparator olmayı. Bunu başarma şansım azıcık dahi varsa, Kızıl Hisar'ı iki yüz adamla ele geçirmek çocuk oyuncağı sayılır."

Öğle yemeğimizi orman kenarındaki bir mesafe taşının üzerinde yedik. Düşmüş Melek mutfaklarından aşırılmış koyun eti. At sırtında, parmaklarımızdaki yağı sile sile, koca meşelerin ve kayınların altında ilerledik. Güz ayazının öpücüğüyle kızıla çalmışlardı. Yaprakları hışırdatan toynak sesi ve atların buhar

püskürten soluğuyla birlikte o dalların altında ilerlerken tekrar o duyguyu hissettim, derimin altına saplanan o tatlı kancayı. Derler ki, bir insan ömür boyu seyahat edebilir ama Ancrath vadilerinin büyüsünden kaçamaz.

Çenemi kütürdeterek esnedim. Geceyi uyuyarak geçirmemiştim. Paltomun sıcaklığına sarındım, Gerrod'un nazik adımlarının beni beşik gibi sallamasına izin verdim.

Kendimi pürüzsüz uzuvları ve yumuşaklığını düşünürken buldum. Tadına varır gibi dudaklarımdan ismi döküldü.

"Katherine mi?" diye sordu Makin. Kafamı hızla kaldırdım, meğer şu sinir bozucu edasıyla tek kaşı havada beni seyrediyormuş.

Gözümü kaçırdım. Solumuzda karaağaç gövdelerinin civarına kümelenmiş uzun bir dikenli çalı öbeği vardı. Fırtınalı bir gecede dikenli çalıların arasında acı bir ders almıştım. Bana kancayı takan şey sadece memleketin güzelliği değildi.

Öldür onu.

Eyerde dönerek etrafıma bakındım ama Makin, Nuban'la şakalaşmaya geri dönmüştü.

Onu öldür ki ebediyen hür olasın.

Sanki ses çalı öbeklerinin berisindeki karanlıktan geliyordu. Kurumuş sonbahar yapraklarını hışırdatan toynak seslerine baskın çıkıyordu.

Öldür onu. Kadim bir ses, kuru, merhametten nasibini almamış. Bir anlığına Katherine'i gördüm, beyaz dişlerine kan yürümüş, gözleri şaşkınlıkla yuvalarından fırlamış. Elimdeki hançeri hissedebiliyordum, kabzası kızın karnına kadar girmiş, parmaklarıma sıcak kan akıyor.

Zehir daha sessiz sedasız halleder. Daha mesafeli.

Bir önceki sesti bunu diyen, benimki de olabilirdi, çalınınki de, hepsi birbirine benzemeye başlamıştı.

Güç fedakârlık gerektirir. Tüm zaafların bedeli vardır. Bu kez benim sesimdi. Çalıları geride bırakmıştık, hava da soğumaya yüz tutmuştu.

Orman Nezaretçileri bizi çabucak buldu, bulmasalardı endişelenecektim. Altı kişilik bir devriye, hepsi siyahlı yeşilli, ağaçların arasından fırladıkları gibi bizi kralın yolunda ne aradığımızı beyan etmeye çağırdılar.

Coddin'in beni takdim etmesine izin vermedim. "Nezaret Amiri'yle görüşmeye geldim," dedim.

Nöbetçiler birbirlerine baktılar. Bir avuç haydut gibi göründüğümüzden emindim; bir tek, sevgili babacığımın huzuruna çıkacak diye paklanan Makin'de azıcık saray endamı vardı. Ben eski zırhımı giymiştim. Elban ile Nuban'a gelince, eh, onların kılığını haydutlukla bağdaştırmak için ince eleyip sık dokumaya zaten gerek yoktu.

O anda Coddin araya girdi. "Bu Jorg, Ancrath Prensi, tahtın varisi."

Sözleri, hazmı zor olsa gerek ki, üniformanın da etkisiyle ağırlığını gösterdi. Nöbetçiler afallamış halde bakakaldılar.

"Kendisi Nezaret Amiri'yle görüşmeye geldi," dedi Coddin, komut verir gibi.

Bu da onları harekete geçirdi, bizi bir dizi geyik patikasından geçirerek ormanın derinliklerine götürdüler. Tek sıra halinde peşlerine düştük. Her adımda dalların suratımı tokatlamasından gına getirene dek at sürdük, sonra da eyerleri-

mizden indik. Nöbetçiler, kraliyet makamını veya ağır zırhları önemsemeksizin hızlı adımlarla bir yürüyüştür tutturdular.

"Kimin nesi bu Nezaret Amiri?" diye sordum, nefes nefese. Yürürken öyle bir patırtı koparıyordum ki ayıları kış uykusundan uyandırır.

Nöbetçilerden ağaçlar gibi yamru yumru, yaşlı bir herif dönüp baktı. "Lord Vincent de Gren." Adama saygısını ifade etmek için çalılara tükürdü.

"Babanız onu bu koruya atadı," dedi Yüzbaşı Coddin arkamdan. "Kanaatimce bir nevi ceza maiyetinde."

Orman Nezaretçileri karargâhı Rulow Şelalesi'nin yanı başındaki düzlüğe, Temus Nehri'nin kayalık yatağından altmış metre aşağıya çağlayarak dökülmeden önce kıvrılarak aktığı yere kurulmuştu. Ağaçların arasına, padavralı ve kütük gövdeli bir düzine geniş kulübe yuvalanmıştı. Terk edilmiş bir değirmen binası Nezaret Amirliği'nin burç kulesi olarak hizmet görüyordu, granit tuğlalarla örülerek şelalenin başına kondurulmuştu.

Kafilemiz kuleye kıvrılarak çıkan yolu tırmanırken birkaç düzine nöbetçi seyretmeye çıktı. Buralarda fazla eğlence yoktu tahminimce.

Biz bineklerimizi bağlarken, ihtiyar nöbetçi gelişimizi haber vermek üzere içeri girdi. Çıkmakta acele etmediğinden bekledik. Güz yapraklarını savurarak soğuk bir rüzgâr üfürdü. Nöbetçiler bizimle beraber bekliyorlardı, siyah yeşil gocukları savrula savrula. Çoğu nöbetçinin elinde kısa kirişli yaylar vardı. Uzun kirişli olanları ağaçlara takılırdı ve ormanda uzun menzil atış yapmaya hiç gerek duymazdınız. Buralarda Robin Hood yoktu. Nöbetçiler güler yüzlü değildi ve çizgiyi aştığınız takdirde sizi gebertmeye meyilliydiler.

"Prens Jorg." Kule kapısı açıldı ve kakım kürküne bürünmüş bir adam dışarı çıktı, parmaklarını altın varaklı bir kemere takmıştı.

"Lord Vincent de Gren, sanırım." Ona en yapmacık tebessümümle baktım.

"Demek çocuğun teki babasını etkilemek için aptalca bir vaatte bulundu diye, aym uğurda hepimizin öleceğini duyurmaya geldiniz!" dedi, tüm korunun duyabileceği kadar yüksek sesle.

Lord Vincent'm hakkını teslim etmem gerekirdi, kesinlikle sadede geliyordu. Öyle adamları severim, sahiden severim, ne var ki konuşma şeklinden hoşlanmamıştım. Lord Vincent'ın hoşaf gibi bir suratı vardı, sanki dünya ağzına sıçmış gibi. Tuhaftı çünkü böyle göt göbek bağladığına göre boğazına düşkün biri olmalıydı. Üzerindeki kakım kürkü için de fazladan birkaç düzine hayvan gerekmişti herhalde. Otuzlarında vardır diye tahmin yürüttüm ama şişko insanların yaşını kestirmek zordur: Ciltleri kırışmaz ki onların.

"Haberler çabuk ulaşıyor anlaşılan." Acaba babam hüsrana uğramamı Kızıl Hisar'ı istediğinden daha mı çok istiyor diye içime kurt düştü. Bir bakıma iltifat sayılırdı, demek ki bir şansım olduğunu hissetmişti. Ama yok, bunda bir kadın parmağı vardı, belki de "Scorron orospusu" lafına içerlemiş bir kadının parmağı. Yatakta bir erkeğin ağzından laf çalmaya alışkın bir kadının. Rennat Ormanı'na süvariler gönderebilecek bir kadının. Hatta Gelleth'e.

Geniş adımlarla adama yaklaştım. "Merak ettim Lord de Gren, adamlarınız peşinizden ölüme gider miydi? Onların saygısını bu denli çabuk kazanmanız karşısında etkilendim. Duyduğuma göre Orman Nezaretçileri yaman adamlarmış. Çivi

gibi sağlam." Omzuna kolumu attım. Hoşuna gitmedi, neyse ki prens olunca böyle şeyler yapabiliyorsunuz. "Beraber yürüyelim."

Ona seçenek bırakmamıştım. Onu ışıltılı ırmak boyunun aşağısına, Temus Nehri'nin gözden yiterek yerini cılız bir pusa bıraktığı kısma götürdüm. "Buraya gelin," diye bağırdım. "Gizli bir görüşme değil bu."

Islak bir kaya tabakasının üzerine gelip durmuştuk, değirmenin elli metre aşağısında, bu noktada sular kayaların üzerinden çağlayarak akıyor, Rulow Şelalesi'ne dökülmeden önce hız kazanıyordu.

"Prens Jorg, ben hiç..." diye başladı Lord Vincent.

"Sen, buraya gel!" Kolumu Gren'den çektim ve daha önce Nezaret Amiri'nin adını tükürürcesine anan ihtiyar nöbetçiye el ettim. Nehrin gürültüsünden sesimi duyurabilmek için bağırmak zorunda kalmıştım.

Yaşlı herif kıyıda durduğumuz yere, yanımıza geldi.

"Nezaretçilerin bu güzide örneği kim oluyor, Nezaret Amiri?" diye sordum.

Şişko insanların suratları duygu deryasıdır. En azından Lord Vincent'inki öyleydi. Düşüncelerini kaşlarındaki kıpırtılardan, çenesinin titremelerinden, boyun damarlarındaki atmalardan okuyabiliyordum. "Ben..."

"İki yüz tane kulampara var. Hangi birini tanıyacaksın," dedim, tüm sempatimle. "Adın ne senin nöbetçi?"

"Keppen, ekselansları," dedi. Yer yarılsa da içine girsem der gibi bakıyordu, gözleri fıldır fıldır, kaçacak delik arıyor.

"Ona atlamasını emret, Nezaret Amiri," dedim.

"N... ne?" Lord Vincent anında bembeyaz kesildi.

"Atlasın," dedim. "Ona şelaleden atlamasını emret."

"Ne?" Lord Vincent şelalenin kükremesi yüzünden işitme güçlüğü çekiyor gibiydi.

Keppen'in eli kamasının kabzasındaydı. Duyarlı herif.

"Madem ki bir çocuğun babasına verdiği aptalca bir söz uğruna adamların ölecek, eh, mutlak ölümle yüz yüze geldiklerinde emirlerine uyacaklarından emin olmak çocuğun hakkı öyleyse," dedim. "Ayrıca bir kez daha 'ne' dersen, şuracıkta karnını deşeceğim."

"N... Ama, prensim... Prens Jorg..." Gülmeye çalıştı.

"Ona atlamasını emret, derhal!" Gren'in yüzüne böğürdüm.

"A-atla!"

"Öyle değil! Biraz ikna edici ol. Teklifte bulunur gibi söylersen atlamaz."

"Atla!" Lord Vincent makamına layık bir komut vermeye biraz yaklaştı.

"Daha iyi," dedim. "Bir kez daha, hissederek."

"Atla!" Lord Vincent emri ihtiyar Keppen'e haykırdı. Yüzünün rengi yerine gelmişti artık, kıpkırmızı kesilmişti. "ATLA! Atlasana, kahrolası!"

"Nah atlarım!" Keppen bağırarak karşılık verdi. Kamasını çekti, çok keskin bir bıçaktı. İhtiyatlı bir biçimde geriledi.

Omuz silktim. "Hiç iyi olmadı, Lord Vincent. Hem de hiç iyi olmadı!" Ardından güçlü bir itekleme yetti, suya devrildi. Tek bir feryat koparmadan. Suyun şapırtısı bile işitilmedi.

Ondan sonra çabuk davrandım. İki adımda Keppen'i gırtlağından yakaladım, diğer elimle bileğinden, şu malum bıçağı uzağımda tutarak. Onu gafil avlamıştım, bir adım daha atarak onu kıyıya geri ittim, sırtı suya dönük, topukları dışarıda, onu aramızda tutan tek şey boynunu kavrayan elimdi.

"Ee, Keppen," dedim. "Yeni Nezaret Amirin için ölür müsün?" Ona bir gülümseme çaktım ama fark ettiğini sanmıyorum. "Bu noktada 'evet' demen gerekiyor. İçten söylesen iyi olur çünkü bir emir verildiğinde kolayca ölmekten daha beter çok şey vardır."

Parmaklarımın arasından bir "evet" yumurtladı.

"Coddin." Onu işaret ettim. "Yeni Nezaret Amiri sensin."

Keppen'i geri çektim ve kuleye geri yürüdüm. Hepsi peşimden geldi.

"Sizden ölmenizi istediğimde ne zaman ve nerede diye sormanızı beklerim," dedim. "Lakin bunu sormak için henüz acelem yok. İsraf olurdu. Orman Nezaretçileri, Ancrath'ın sahip olduğu en tehlikeli iki yüz adamı barındırıyor. Babam bunun farkında olmasa da."

Hiç de yağ çekmek değildi bu. Ormanda sahip olduğumuz en iyi adamlardı onlar. Başlarına iyi bir Nezaret Amiri konuldu mu, cephaneliğin en keskin kılıcı onlardı, emir verildiğinde atlamayacak kadar da zekilerdi.

"Nezaret Amiriniz Coddin sizi Gelleth'e götürecek." Bu laf karşısında birkaç dudağın büküldüğünü gördüm. Lord Vincent'ı ölüme yollamış olsam da hâlâ bir çocuktum, Kızıl Hisar da hâlâ bir intihardı. "Kızıl Hisar'a en fazla yirmi mil yaklaşacaksınız, daha yakınına değil. Otton ormanlarında iki hafta geçireceksiniz, mancınıklar için ağaç kesecek, yolunuza çıkan devriyeleri geberteceksiniz. Zamanı gelince gerisini size Nezaret Amiri Coddin anlatacak."

Onlara sırtımı döndüm ve kulenin kapısını iterek açtım. "Coddin, Makin!"

Peşimden içeri girdiler. Giriş salonu gösterişsiz bir yemek odasına açılıyordu; soğuk kaz eti, ekmek ve güz elmalarının olduğu bir sofra kuruluydu. Bir elma aldım.

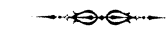
"Teşekkürlerimle, Prens Jorg." Coddin şu kaskatı selamlarından birini daha verdi. "Crath şehrindeki refakat görevinden kurtuldum, artık Gelleth ormanlarında koşturarak kışın tadını çıkarabilirim." Dudaklarını belli belirsiz bir tebessüm titretti.

"Sizinle geliyorum. Kılık değiştirerek. Sızdırılmasını sağlayacağın çok gizli bir sır bu," dedim.

"Gerçekte nereye gideceğiz peki?" diye sordu Makin.

"Leucrota Boğazı'na," dedim ona. "Canavarlarla konuşmaya."

25

Servi Hisar'a, öğle güneşi enselerimizi pişirirken Eski Şehir Kapısı'ndan geçerek geri döndük. Aile kılıcımızı eyerimde çaprazlama taşıyordum ve hiç kimse yolumuzu kesmeye kalkışmıyordu.

Atları Batı Sereni'nde bıraktık.

"Nalları iyice elden geçirilsin. Önümüzde yol uzun." Gerrod'un sağrısına vurdum ve onu seyis çırağının ellerine bıraktım.

"Misafirimiz var." Makin bir elini omuzuma koydu. "İcabına bakalım." Başıyla avlunun ilerisini gösterdi. Müneccim ana kulenin merdivenlerini iniyordu, beyaz cübbe içinde ufak tefek görünüyordu.

"Eminim diğer herkes gibi küçük paganımız da Prens Jorg'u sevmeyi öğrenebilir," dedim. "Tam da yan cepte taşımalık, becerikli bir adam."

Makin kaşlarını çattı. "Cebinde akrep taşı daha iyi. Etrafta soruşturdum. Geçen gün devirdiğin şu cam ağaç var ya. Süs eşyası değilmiş. Onu kendi yetiştirmiş."

"Beni affedecektir."

"Adam taşın içinden yeşertmiş, Jorg. Yeşil bir tohumdan. İki yılda boy atmış. Onu kanla sulamış."

Arkamızdan Rike kişneyerek güldü, çocukça bir ses, öyle bir devden çıkması rahatsız edici.

"Kendi kanıyla," diyerek bitirdi Makin.

Biraderlerden başka biri daha buna püskürerek güldü. Sör Galen ve cam ağacın hikâyesini hepsi duymuşlardı.

Müneccim bir metre ötemde durdu ve bakışlarını biraderlerde gezdirdi, bazıları hâlâ binekleriyle uğraşıyordu, diğerleri yanımda saf tutmuşlardı. Tez bir bakışla Rike'ın cüssesini tarttı.

"Neden kaçtın Jorg?" diye sordu.

"Prens. Ona Prens diye hitap edeceksin, seni pagan köpek." Makin kılıcını yarı çekerek öne çıktı. Müneccim onu mülayim bir bakışla süzdü ve Makin'in eli gevşekçe yana düştü, diklenmesinden eser kalmamıştı.

"Neden kaçtın?"

"Ben kaçmam," dedim.

"Dört yıl önce babanın evinden kaçtın ya." Sesindeki nezaketi koruyordu, biraderler ise fır dönen bir metelikle efsunlanmışçasına onu seyrediyorlardı.

"Bir sebeple ayrıldım," dedim. Uzun dilliliği sinirime dokundu.

"Hangi sebeple?"

"Birisini öldürmek için."

"Öldürdün mü bari?" diye sordu Müneccim.

"Bir sürü insan öldürdüm."

"O 'birisi'ni öldürdün mü?"

"Hayır." Renar Kontu hâlâ soluk alıyordu ve hayattaydı.

"Neden?"

Neden öldürmemiştim?

"Ona zararın dokundu mu? Onun çıkarlarına sekte vurdun mu?"

Bunları da yapmamıştım. Aslına bakarsanız, yolda geçen dört yılın toplamını alsanız, Renar'ın çıkarlarına katkıda bulunduğumu söyleyebilirdiniz. Biraderlerle beraber Baron Kennick'in işine çomak sokmuş ve onu hırslarından alıkoymuştuk. Mabberton'da bir isyanı başlamadan bitirmiştik...

"Onun oğlunu öldürdüm. Renar'ın kendi kanından canından varisi Marclos'a hançeri sapladım."

Müneccim usulca gülümsemekte mahsur görmedi. "Sen eve yaklaştıkça himayemin altına girdin, Jorg. Seni yönlendiren el aradan çekildi."

Bu doğru muydu? Ona bakarak yalan söylediğini anlayamıyordum. Gözlerim suratını kaplayan yazmalarda gezindi, yabancı bir dilde karman çorman karalamalar. Açık bir kitap ama ben adamı okuyamıyordum.

"Sana yardım edebilirim, Jorg. Benliğini sana geri verebilirim. İradeni sana bahşedebilirim."

Elini uzattı, avucu açık.

"Hür irade, kazanılarak elde edilir," dedim. Şüpheye düştüğünde başkalarının bilgeliğine danışacaksın. Bu durumda Nietzsche'ninkine. Kestirmeden sonuca varmak isterseniz bazı tartışmalar bıçakla çözülür. Bazıları da vardır ki felsefe taşıyla kafaları kırmak gerekir.

Uzanıp elini alttan tuttum, eklemleri avcumda kalacak biçimde.

"Seçimlerim bana aittir, pagan," dedim. "Birisi beni yönlendirmeye kalksaydı, bundan haberim olurdu."

"Olur muydu?"

"Anlasaydım var ya... of, hele bir anlasaydım, öyle acı bir ders verirdim ki Kızıl Şark Ahalisi yeni numaralar öğrenmek için ayağımıza gelirdi." Lafım ağzımdan çıktığı anda kulağa sığ geldi. Çocukça.

"Seni yönlendiren ben değilim, Jorg," dedi Müneccim.

"Kim öyleyse?" Kemiklerin çatırdadığını duyana dek elini sıktım.

Omuz silkti. "İradeni talep et, ben de sana bahşedeyim."

"Üzerimde bir büyü olsaydı, onu yapanları bulur ve öldürürdüm." Yollarda bana musallat olan eski bir acının nüksettiğini hissettim, şakaklarda bir zonklama, gözlerime cam kıymıklar batıyor sanki. "Ama büyü falan yok, iradem de bana ait," dedim.

Tekrar omuz silkti ve dönüp uzaklaştı. Başımı eğdim ve sol elimi sağ elimle tuttuğumu gördüm, parmaklarımın arasından kan akıyordu.

26

Batı Sereni'nde Müneccim'le karşılaşmamdan sonra soluğu dosdoğru kilise ayininde aldım. Paganla görüşmem bende Roma kilisesine, tütsü kokusuna ve tumturaklı bir vaaza sığınma isteği uyandırmıştı. Madem ki zındıkların öyle güçleri vardı, kilisenin de layıklara ihsan edeceği azıcık sihri rahatlıkla vardır gibi geliyordu. Bir umut, boy göstermeye tenezzül eden aşağılıklar da bundan nasiplenirdi. Bu da olmazsa, her koşulda bir rahibe ihtiyacım vardı.

Şapele akın etmemizle Peder Gomst'u ayinin başında bulduk. Koro şarkısı cilalı mermerde çınlayan çizme sesleri karşısında bocaladı. Rahibeler biraderlerin yılışık bakışları altında kuytulara sindiler, kokuşmuş olmamızın da etkisi vardı hiç şüphesiz. Kazancan ve Sim miğferlerini çıkardılar ve başlarını eğerek selam durdular. Diğerlerinin çoğu çalmaya değer bir şey arayarak etraflarına bakınmaktaydı.

"Böldüğümüz için affedin, Peder." Elimi girişteki vaftiz kurnasına soktum, bıraktım kutsal su tenimdeki kanı yıkasın. Yaktı.

"Prens!" Kitabını kürsüye bıraktı ve benzi atmış bir suratla kafasını kaldırdı. "Bu adamlar... yakışıksız kaçıyor."

"Öf, bir sus." Koltuk aralarından yürüdüm, gözlerim tavandaki yağlı boya harikada, etrafımda yavaşça dönerek ilerledim.

bir elim havada ve açık, sular damlatarak. "Hepsi Tanrı'nın evlatları değil mi? Tövbekâr çocuklar affedilmek için geri dönmüş olamazlar mı?"

Sunağın önünde durdum ve dönüp kapının yanındaki biraderlere göz attım. "Koy onu yerine, Roddat, yoksa her iki başparmağını da o sadaka kutusunun içine bırakırsın."

Roddat seyyah cübbesinin gri katları arasından gümüş bir şamdan çıkardı.

"Hele şu yok mu şu!" Peder Gomst titrek bir parmakla Nuban'ı gösteriyordu. "Tanrı'nın sürüsünden değil o."

"Sürüde kara koyun olmaz mı hiç?" Gomst'un yanına gidip dikildim. İrkildi. "Eh belki yolculuğumuz sırasında onu dine döndürmen mümkün olur."

"Prensim?"

"Gelleth'e yolculuğumda bana eşlik edeceksin, Peder Gomst. Diplomatik bir görev. Kralın sana söylememesine şaşırdım." Gerçekte hiç şaşırmamıştım, çünkü yalandı. "Hemen yola çıkıyoruz."

"Ama..."

"Yürü!" Kapıya doğru seğirttim. Bir anlık duraklamadan sonra peşime takıldı. Gönülsüzlüğünü adımlarından anlıyordum.

Biraderler tek sıra halinde önden çıktı. Rike elini duvarlara sürterek, kutsal emanetlere ve ikonalara dokunarak çıktı.

Rahibi sağlama almışken yola çıkmaya can atıyordum. Tedarik işlerini çabucak halletsin diye Makin'e talimat verdim ve Gomst'u Batı Sereni'ne götürdüm.

"Bu Nuba erini diplomatik bir göreve götürmemeliyiz, Prens. Başka hiçbir göreve de," Gomst bir yandan yürüyor bir yandan fısıldıyordu. "Büyü yaparken Hıristiyan kanı içiyorlar, malumunuz."

"Sahi mi?" Sanırım Gomst'un ağzından ilk kez ilginç bir şey duyuyordum. "Ben de biraz büyüden faydalanabilirim."

Rahibin sakallı suratı soldu. "Batıl inançtır, prensim."

Birkaç adım daha atıp ekledi, "Yine de onu yaktığınız takdirde Tanrı'nın inayeti yolculuğumuz boyunca üzerimizde olacaktır."

Bir saat içinde, heybeler tıka basa dolu, at sırtında Eski Şehir'e girdik. Müneccim bizi bekliyordu. Parke taşlı sapağın kenarında tek başına ayaktaydı. Tam önünde dizginlere asıldım, zihnen hâlâ huzursuzdum. İçime bir şüphe düşmüştü. Kont Renar'ı bir kenara bırakmamın bir kudret eylemi olduğuna kendimi ikna etmiştim; taht oyununu kazanmam için güçlü bir irade ile feragatin şart olduğuna. Ama bazen, mesela şimdi, buna tümüyle inanmıyordum.

"Koruyuculuğumu kabul etmelisiniz, Prens," dedi Müneccim.

"Onsuz yeterince uzun süre hayatta kaldım."

"Ama şimdi Gelleth'e gidiyorsunuz, babanızın elini güçlendirecek bir yola baş koydunuz."

"Koydum ya." Biraderlerin atları etrafımda homurdanıyordu.

"Gerçekten başarabileceğinizi düşünseler, size mani olurlardı," dedi Müneccim. "Geçen bunca yıl zarfında sizinle oynayan kimse, gevşettiğiniz bağları güçlendirmenin çaresine bakacak. Belki rahip size yardımcı olur. Varlığıyla daha önce yaptığı gibi. Bir tılsım olarak değeri var ama ondan ötesi boş cübbeden ibaret."

Bir at Gerrod'u iteledi, yanımdan bir atlı geçti.

Elimi kılıcımın kabzasına koydum. "Senden hoşlanmıyorum, pagan."

"Bataklık ölülerini ne korkuttu sanıyorsun Jorg?" İhtiyatlı duruşunda hiç kıpırdanma yoktu.

"Ben..." Kulağa sığ bir böbürlenme gibi geleceğinden sustum.

"Öfkeli bir çocuk mu?" Müneccim başını iki yana salladı. "Ölüler senin yüreğine çöreklenmiş çok daha karanlık bir el gördü."

"Ben..."

"Koruyuculuğumu kabul et. Rüyalarında görebileceğinden çok daha muazzam hayaller vardır."

Üzerime uykunun hafif ağırlığı çöktü, altımdaki eyer kayar gibi oldu.

"Düş-sahir." Omzumun gerisinden böyle dedi bir zebella sesi.

"Düş-sahir." Nuban tatar yayını kaldırdı, kara yumruğu kundağı kavramış, kasları tetikte gerili. "Senin yadigârını taşıyorum, Düş-sahir. Büyülerin çocuğu lekeleyemez."

Müneccim tırsıp geriledi, dövme yazıtlar yüzünde kıvranıyordu sanki.

Anında gözlerim fal taşı gibi açıldı. "O sensin." Durumun açıklığı göz kamaştırıcıydı. "Biraderlerimi babamın zindanına sen yolladın. Beni öldürmesi için avcını gönderdin."

Elimi Nuban'ın yayına koydum, o silahı fırtınalı bir gecede ahırda öldürdüğüm adamdan yadigâr aldığını anımsıyordum. Düş-sahirin avcısından.

"Beni öldürmesi için avcını gönderdin." Müneccim'in yaptığı büyünün son perçemleri üzerimden kalktı. "Ama şimdi o silahı benim avcını taşıyor."

Müneccim döndü ve hisar kapısına doğru uzaklaştı, koşar adımlarla.

"Dua et de geri döndüğümde seni buralarda bulmayayım, pagan." Sakince söyledim bunu. Duymuşsa, tavsiyeme kulak asması gerekirdi.

Sonra da ayrıldık, arkamıza bile bakmadan atlarımızla şehirden uzaklaştık.

İlk yağmurlar bizi Ancrath Ovaları'nda yakaladı ve bizi kuzeye, Gelleth'in dağlık sınırlarına dek izledi. Yolda sırılsıklam olmuşluğum çoktu ancak babamın topraklarını terk ederken yakalandığımız bu yağmurlar iliklerimizden daha derine işleyen soğuk bir azaptı. Burlow'un iştahı yerli yerindeydi gerçi, Rike'ın asabiyeti de öyle. Burlow azıkları bir meydan okumaymış gibi yiyordu, Rike ise her yağmur damlasına hırlıyordu.

Talimatım doğrultusunda, Gomst adamlarımın günah çıkarmalarını dinledi. Kızıl Kent'in suçlarını duyduktan ve lakabını nasıl edindiğini öğrendikten sonra, Gomst görevinden muaf edilmeyi rica etti. Martaval'ın fısıltılarına kulak kabarttıktan sonra ise yalvardı.

Günler geçti. Uzun günler ve soğuk geceler. Katherine'i düşledim, yüzünü ve gözlerinin ferini. Bir akşam Kazancan'ın gizemli yahnisini yedik, Fıçı Burlow da hayvanlarla ilgilendi, toynaklarını ve kestaneciklerini muayene etti. Burlow atların üzerine titriyordu. Belki tüm ağırlığını taşıdıkları için suçluluk duyuyordu ama ben bunu yaya kalmaktan marazi bir korku duymasına bağlıyordum. Kıvrımlı yollardan dağların çıplak kesimlerine epeyce tırmandık. En sonunda da yağmur dindi. Bir dağ boğazında kamp kurduk ve Nuban'la beraber oturup güneşin batışını izledim. Yayı elindeydi, anadilinde eski sırlar fısıldıyordu ona.

İki gün boyunca atları çok sarp bayırlardan geçirdik, kayalar o kadar sivri ve sarptı ki sadece dağ keçilerinin toynaklarına uygundu.

Leucrota Boğazı'nın girişini bir sütun mimlemekteydi. İki metre genişlikte ve eninden iki misli uzunluktaydı, bir devin darbesiyle parçalanmış gibi duran bir güdük. Üst kısmının kalıntıları her yere saçılmıştı. Üzerine runikler yontulmuştu, sanırım Latince ama o kadar silikti ki neredeyse hiçbir şey okuyamadım.

Sütunun dibinde dinlendik. Biraderlere seslenmek ve önümde uzanan engebeli araziye bakmak için tepesine tırmandım.

Adamlara kamp kurmaları talimatını verdim. Kazancan, ocağını yaktı, tencerelerini tangırdattı. Rüzgâr boğazda hafif esiyordu, muşamba çadırların dalgalandığı nadirdi. Yağmur tekrar indirdi, patır patır ama usulca, soğuk. Sütundan beş metre ötede kayaların üzerinde yatan Rike'ı rahatsız edecek kadar değil; adamın horultusu ağaca sürten testere gibiydi.

Sarp yamacın yukarılarına bakarak ayakta duruyordum. Yukarıda mağaralar vardı. Çokça mağara.

Yamacı gözlerimle tararken saçım arkamda uçuşuyordu. Nuban'ın saçımı, her bir örgünün ucunda bronz bir nazarlıkla bir düzine uzun burgu halinde örmesine izin vermiştim. Dediğine göre kötü ruhları kovarmış bunlar. Bu durumda bana sadece iyi ruhlardan endişelenmek kalıyordu.

Ellerim Ancrath kılıcında duruyordum, ucu önümde, yere dayalı. Bir şey beklentisiyle.

Adamlar gittikçe geriliyordu, hayvanlar da. Yakınmayı bırakmalarından anlayabiliyordum bunu. Yamaçları benimle beraber gözlüyorlardı. Kayalar kadar yıkık dökük, dişsiz Elban

da gözlüyordu, çopur ve atık benizli genç Roddat da; kirli çıkı Kızıl Kent, sinsi Çıngar, Martaval, Fıçı Burlow ve hırpani çetemin tüm üyeleri. Nuban yanında Makin'le beraber sütunun dibinden ayrılmıyordu. Can yoldaşlarım. Hepsi kaygılı ve sebebini bilmiyorlar. Gomst'un, nereye gideceğini bilse tabanları yağlayacakmış gibi bir hali vardı. Biraderler belayı sezerlerdi. Hepsi birden endişeli göründüğünde kötü bir şeyin yaklaşmakta olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordum onları. Hem de çok kötü bir şeyin.

Trentli Sör Makin'in duruşmasından tutanak:

Kardinal Helot, papalık savcısı: *Wexten Katedrali'ni yerle yeksan ettiğinizi inkâr mı ediyorsunuz?*

Sör Makin: *Etmiyorum.*

Kardinal Helot: *Ya Aşağı Merca'yı talan ettiğinizi?*

Sör Makin: *Hayır, Yukarı Merca'yı talan ettiğimi de inkâr etmiyorum.*

Kardinal Helot: *Kayda geçsin, sanığın işlediği suçlardan zevk aldığına hükmedilmiştir.*

Mahkeme kâtibi: *Kaydedildi.*

27

Canavarlar hava kararınca geldi. Gölgeler boğazı yuttu, sessizlik öyle kesif bir hal aldı ki rüzgâr bile bozamadı ıssızlığı. Makin elini omzuma koydu. İrkildim, kendi zayıflığıma ve bunu yüzüme vurduğu için Makin'e duyduğum bir anlık nefretle bileyledim korkuyu.

"Yukarıda." Başıyla solumu işaret etti.

Mağara ağızlarının birinden dışarı ışık vuruyordu, gece karanlığının arasından bizi dikizleyen tek bir göz.

"Ateş değil," dedim. Işıkta sıcaklıktan veya kıpırtıdan eser yoktu.

Biz seyrederken, aydınlatma kaynağı yamaçlara keskin gölgeler düşürerek hareket etti.

"Bir fener mi?" Fıçı Burlow hayretle puflayıp yanaklarını şişirerek yanıma gelmişti. Biraderler etrafımızda toplanıyordu.

Tuhaf fener yamaçtan aşağı yöneldi ve arkasında kalan mağarayı karanlık kapladı. Bir yıldız gibi parlıyordu, soğuk bir ışıkla, kaynağından bin tane parlak huzme yayarak. Aydınlığını tek bir gölge kesintiye uğratıyordu; feneri taşıyanınki.

Aheste inişini seyrettik. Rüzgâr buzdan parmaklarıyla tenimi kurcalıyor, pelerinimi çekiştirerek ilgi talep ediyordu.

"*Ave Maria, gratia plena, dominus tecum, benedicta tu in mulieribus.*" Karanlıkta bir yerlerde ihtiyar Gomstcuk Ave Marialarını sayıklıyordu.

Sinsi bir dehşet yavaşça aramıza sızıyordu.

"Anasını sattığım!" Makin korkudan silkinmek ister gibi tükürürcesine sövdü. Hepimiz, görünmeyen kayalardan sürünerek bize ulaşan korkuyu hissediyorduk.

Biraderler kaçmasına kaçarlardı da nereye gideceklerdi ki?

"Meşaleler, kahrolasıcalar. Hemen!" Felç halini kırdım, yaklaşan şey karşısında bu kadar uzun süre hipnotize edilmişçesine kaldığıma şaşırmıştım.

"Çabuk!" Kılıcımı çektim. Bununla harekete geçtiler. Közlere seğirterek, engebeli zeminde tökezlenerek.

"Nuban, Çıngar, Burlow, nehir boyundan hiçbir şey yaklaşmasın." Ben daha bunu söylerken cenahtan kuşatıldığımızdan emindim.

"Orada! İşte, şu yükseltinin arkasında!" Nuban tatar yayıyla işaret ediyordu. Bir şey görmüştü, Nuban ortalığı boş yere velveleye verecek biri değildi. Biz güzelce ışığı seyrederken etrafımız iki yandan kuşatılmıştı. Çarşıda çevrilen öptür-veaşır oyunu kadar basit. Gözüne kestirdiğin hedefin dikkatini güzel bir hatunla dağıtırsın ve arkadan yaklaşıp onu gözü kapalı soyarsın.

Meşaleler yakıldı, adamlar silahlarına koştu.

Işık giderek yaklaştı ve onun ne olduğunu gördük. Teni ışıltılar yayan bir çocuktu. Sakin adımlarla yürüyen bir kız, her adımda biraz daha parlak, ergimiş gümüş kadar beyaz, üstünde karaltı namına tek şey, giydiği paçavralar.

"*Ave Maria, gratia plena!*" Peder Gomst'un sesi yükseliyor, duayı bir kalkanmış gibi kullanıyordu.

"Selam sana Meryem," diye yankıladım onu. "Sahiden de lütuf dolusun."

Kızın gözleri gümüşi yanıyor, teninde ateşten tayflar dolaşıyordu. Güzelliğinde nefesimi kesen bir kırılganlık vardı.

Arkasında bir canavar yürüyordu. Başka koşullarda, asıl ilgi odağı o olurdu. Canavar gülünç bir insan taklidiydi, at olmaya öykünmüş bir inek ne kadar atsa o da Adem'in hatlarını o kadar taşıyordu. Işık bedeninin tüm dehşetini ortaya seriyordu, hiçbir ayrıntıyı esirgemeden. Yaratık iki metre boyunda olmalıydı. Ufaklık'tan bile beş on santim uzundu.

Martaval yayını kaldırdı, bir deri bir kemik suratında tiksintiyle. Canavara nişan alınca kolunu tuttum.

"Hayır." Konuştuklarını duymak istiyordum. Zaten tek bir ok yeni dostumuzu sadece sinirlendirmekle kalır gibi görünüyordu.

Canavarın eğri büğrü kızıl postunun altındaki göğsü yüz galonluk bir fıçıyı andırıyordu. Etinden fırlayan kaburgaları kalbinin üzerinde kenetlenmişti.

Kızın ışığı bizimle soğuk bir temas kurdu, kızı zihnimde hissettim. Konuştu, sesi sanki kayalardan çağlıyordu. Hafızamın girintilerinde onun ayak seslerini işittim.

Çocukların dolaşmaması gereken yerler vardır. Kızın gümüşi bakışlarıyla buluştum, bir anlığına gözlerini gölgeler yalayıp geçti.

"Kampımıza hoş geldiniz," dedim.

Onları selamlamak üzere öne çıktım, biraderleri arkamda bırakıp çocuk halesinin göz kamaştırıcılığına adım atarak. Canavar bana gülümsedi, kurt gibi dişlerini gösteren geniş bir tebessüm. Bir kedinin gözleri vardı onda, göz bebekleri ışıktan hem kısılmıştı hem de onu aksettiriyordu.

Güzeli es geçip çirkinin önünde dikildim. Birbirimizi bir süre karşılıklı tarttık. Kemikleri üzerinde boğum boğum kasla-

rında göz gezdirdim, nabız gibi atan damarlara baktım, bir yara izinin sert çıkıntılarına. Ellerinin bir darbesiyle öğle yemeği olabilirdim. Her elinde kızın kolu kalınlığında üç parmak, bir de baş parmağı vardı. Tek eliyle kafamı koparıp ezebilirdi.

Boynumu aniden öne uzatıp bağırarak ona doğru atladım, suratına kafa atacakmış gibi. İrkilerek geri sıçradı ve gevşek kayanın üzerinde sendeledi. Kahkahadan yarıldım. Gülmeme engel olamıyordum.

"Neden ki?" Kız şaşkın gibiydi. Başını yana eğdi ve karaltılar dağıldı.

"Çünkü..." Canavar kendini toparlarken ben de soluklandım.

Neden? Bir an bilemedim.

"Çünkü... çünküsünü siktir et. Koca bir puştun teki de ondan." Suratımdaki sırıtmayı def ettim. Çünkü yaratık tereddüt etmeme sebep olmuştu. Çünkü beni ufak tefek hissettirmişti.

Kıza tepeden baktım. "Senden iriyim. Bunun seni korkutmasına izin verecek misin?"

"Senden korkuyorum," dedi kız. "Ama cüssenden değil, Jorg. Etrafında öbeklenen ilmeklerden. Göremediğim yerlerde kavuşan eksenlerden. Bıçağın ucunda duran nüfuzdan." Nağmeli konuşuyordu, yüksek perdeden ve hoş.

"Senden iyi kahin olurmuş kız," dedim. "Derinlikli ama boş konuşmayı tam kıvamında beceriyorsun." Kılıcımı kınına geri soktum. "Demek adımı biliyorsun. Seninkini lütfetsek? *Leucrota*ların adı sanı var mıdır?"

"Jane," dedi. "Onunki de Gorgoth, dağın önderi."

"Etkilendim." Önlerinde bir miktar eğildim. "Belki dostlarınız kayaların arkasından teşrif buyururlar da biraderlerim gölgelere sıkmak üzere böyle elleri tetikte beklemekten kurtulurlar."

Gorgoth kedi gözlerini bana dikti, kısık, vahşi bir bakış.

"Çıkın!" Sesi hayal ettiğimden daha kalın gürledi, üstelik epey kalın hayal etmiştim.

Diğer canavarlar kampımızın etrafından ortaya çıktı, bazıları şoke edecek kadar yakındaydı. Şayet muhteşem katedrallerdeki tüm hilkat garibesi heykeller firar edip bir ordu kursaydı, *Leucrota*lar o ordunun ete kemiğe bürünmüş hali olurdu. Hiçbiri diğerine benzemiyordu. Yaratıkların hepsi insan suretinde çizilmiş gibiydiler, lakin beceriksiz bir elden çıkmaydılar. Hiçbiri Gorgoth kadar devasa ve dinç değildi. Çoğunun yaralarından irin akıyordu, uzuvları pörsüktü ya da siğil öbeklerinin ve iğrenç bir aşırılıkla kümelenmiş urların altında belleri bükük.

"Jesu, Gorgoth! Ufaklık Rike, senin dostlarının yanında neredeyse yakışıklı kalıyor," dedim.

Makin yanıma geldi, gözleri Jane'in ışığı karşısında şeş-beş olmuştu. Bir eliyle yüzünü gölgeleyerek Gorgoth'u tepeden tırnağa süzdü.

"Kendisi Sör Makin olur," dedim. "Kral Olidan'ın maiyetinden şövalye, dehşet..."

"Güvenilecek birisi," Jane'in tiz sesi lafımı kesti. "Ancak söz verirse."

Göz yuvalarındaki şu gümüşi küreleri bana çevirmesiyle birlikte geçmişimin omuzlarıma çöktüğünü hissettim. "Dağın kalbine gitmek istiyorsun," dedi.

"Evet." İnkâr edecek değildim ya.

"Ölüm taşıyorsun, Ancrath Prensi," dedi.

Bunun üzerine Gorgoth hırladı. Birbirine sürten kayalar gibi çıktı sesi. Çocuk, ışıldayan elini onun bileğine koydu. "Anlaşsak da ölüm, direnmesek de ölüm." Gözlerini benden ayırmıyordu. "Geçiş izni için ne teklif ediyorsun?"

İtiraf etmem gerekirdi ki oyununda iyiydi. Planım işe yaradığı takdirde onların hayrına olmayacaktı, keza bizi durdurmaya kalkıştıklarında onlar için yine iyi olmayacaktı.

"Bir armağan getirdim," dedim. "Ama olur da hoşunuza gitmezse, o zaman bazı vaatlerde bulunabilirim. Sör Makin'in kefil olmasını da sağlarım, sözünün eridir." Kıza gülümsedim. "Burayı haritada gördüğüm zaman..." Durakladım ve o anı belli bir hayıflanmayla anımsadım.

"Sally..." diye fısıldadı kız, hanı benimle birlikte anımsayarak.

Böyle yapması bir anlığına çarptı beni. Bu küçük kızın kafamın içinde dolaştığı fikri hoşuma gitmedi, kapıları açması, çocukça yargılaması, ışığını karanlık kalması gereken yerlere tutması. Bir yanım canına kıymak istiyordu, ağır basan bir yanım.

Dişlerimi sıkmışım. "Bu boğazı haritamda gördüğümde, kendi kendime dedim ki, 'Tanrı burayı resmen gözden kaçırmış.' Pazarlığa neyi getireceğim işte tam o anda aklıma geliverdi. Size Tanrı'yı getirdim." Dönüp Peder Gomst'u işaret ettim. "Size kurtuluşu getirdim, cemaatin hayır dualarını. Size takdis getirdim, kutsal öğretiyi... Lüzum görürseniz günah da çıkarırsınız. Çirkin fani ruhlarınızı kurtaracak ne varsa hepsi önünüzde."

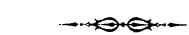
Gomst kız gibi bir çığlık atıp kaçmaya yeltendi. Nuban kara kolunu onun beline taktığı gibi adamı omuzuna atıverdi.

Jane'in yanıt vermesini bekliyordum ama anlaşmayı Gorgoth yaptı.

"Rahibi alacağız." Sesindeki bir şey bağrımı acıttı. "Ulu Merdiven'e kadar size rehberlik edeceğiz. Ölü-çığırıcıları sizi bulacaktır ama. Geri dönemeyeceksiniz."

Bazıları Kızıl Kent'in yüreğinin kara olduğunu söyler, doğru da derler hani. Ama onun altı kişilik bir devriyeyi balta ve hançerle hakladığını kim görse size onun sanatçı ruhlu olduğunu da söyler.

28

"Ölü-çığırıcıları mı?" Gorgoth arkamda, Jane'in peşinden ayaklarımı sürterek yürüyordum. Benim kitaplarımda ölü-çığırıcılarla ilgili hiçbir şey yoktu.

"Ölülere hükmederler. Maguşlar..."

"Ne olduklarını biliyorum." Gorgoth'un lafını kestim. "Benim güzergâhımda ne işleri var?"

"Onları cezbeden Honas Dağı," dedi Jane. "Dağın kalbinde ölüm var. Eski büyüler. İşlerini kolaylaştırıyor."

Leucrota mağaraları bile çirkin görünüyordu. Yedi yaşımdayken, William da beş, Üstad Lundist bizi gizlice Paderack mağaralarına götürürdü. Saray maiyetinden kimseciklerin bilmediği yerlerde, Ancrath varisleri olarak gözden ırak karanlık dehlizlere sızar, Tanrı'nın zarif işçiliğini fakir gösteren mucizevi sütunlarla donatılmış bir katedral salonuna çıkardık. Mekânın ihtişamı hâlâ gözümün önündedir. Leucrota dehlizleri o kusursuz zarafetten yoksundu, bu âlemin kuytu köşeleri sanatsal maharetten eser taşımıyordu. Uzun zamandır unutulmuş becerilerle dökülüp biçim verilmiş Mimar-taşı koridorlarda yürüyorduk. Jane'in ışığı, yer yer çatlamış kireç tortulu kadim tonozları gözler önüne seriyordu. At arabasından daha büyük,

devrilmiş kayaların arasından kıvrılarak ilerliyorduk, dağın köklerini arayarak çekirdeğine doğru tünel kazan solucanlar misali, sürekli daha da derinlere inerek.

"Sızlanmayı kes, rahip." Çıngar, Nuban'ın arkasından belirdi ve bıçağını ihtiyar Gomstcuk'a gösterdi, o demir bıçak çok pis deşerdi adamı.

Peder Gomst'un mızırdanması kesildi, eksikliğini hissettim çünkü yankıları epey rahatsız ediciydi. Bir çift laf söylemek üzere geride kaldım. Hem bunun için hem de Çıngar, canavarlara vereceğimiz armağanımızı, usülüne uygun takdim etmeden önce doğramasın diye.

"Rahat olun, Peder," dedim.

Çıngar'ın bıçağını kenara ittim. Çıngar, çiçek bozuğu suratını ekşiterek, gözlerini kısarak hışımla baktı.

"Alt tarafı sürünüzde biraz değişiklik olacak, peder," dedim Gomstcuk'a. "Yeni cemaatiniz dış görünüşte biraz daha murdar olabilir ama ya manen? Eminim Çıngar'dan daha hakkaniyetlidirler."

Nuban homurdandı ve Peder Gomst'un ağırlığını omzundan biraz kaydırdı.

"Onu yere indir," dedim. "Yürüyebilir. Epey ilerledik ve yönümüzü kaybettik, kaçacak yer yok."

Nuban ihtiyar Gomstcuk'u yere bıraktı. Dönüp bana baktı, yüzü okunamayacak kadar kapkaraydı. "Bu doğru değil, Jorg. Altınla takas olur, insanla değil. O kutsal bir adam. Beyaz Mesih'in namına konuşuyor."

Gomst daha önce kendisinde hiç görmediğim bir nefretle baktı Nuban'a, sanki Nuban boynuz çıkarmış da Lucifer'ın adını anmış gibi.

"Eh artık Mesih namına Gorgoth'la konuşabilir," dedim.

Nuban hiçbir şey demedi, yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Nuban'ın sessizliğindeki bir şey bende hep daha fazlasını söyleme isteği uyandırırdı. Sanki onu ikna etmem gerekiyormuş gibi. Makin de benimle aynı yöntemle zıtlaşırdı ama bu kadar kötü değil.

"Hiçbir yere ayrılamayacağı anlamına gelmiyor," dedim. "Sahiden mecbursa eve yayan dönmekte serbest. Yalnız kendine yolluk bulmak zorunda, bir de harita, hepsi bu."

Nuban hilal beyazı tebessümüyle sırıttı bana.

Yürümeyi sürdürdüm; içimden soğuk bir ses fısıldıyordu, zaafiyetin fısıltısı, çomak sokar gibi, gücendiren, bir çırpıda kesen keskin bıçak misali, bir yarayı iltihap yayılmadan dağlayan kızgın demirin tıslaması. Bir biraderi sevmek iyi değildi.

Jane'in ışığı ben yaklaştıkça zayıflayıp titreşti. Ani bir iç çekişle irkildi. Dudak büzdüm, uçurumdan aşağı yuvarlandığını hayal ettim. Umduğumdan daha çok işe yaradı. Bir çığlık atarak gözlerini örttü.

Gorgoth kızla aramıza girdi. "Ondan uzak dur, Kara Prens."

Gölgelerden yürüdüm ben de, onlar da önümüze düşüp bizi dağın iç kısımlarına götürdüler. Millerce uzanan geniş tünellerden geçtik, yontma tavanlı, yatay zeminli. Geçitlere paralel döşenmiş boru hatlarından boylu boyunca pas akmıştı, insanların bu demirleri hangi amaçla döşediklerini çözemedim ama bunlar Mimarların gizli ateşinin nakledildiği borularsa durum değişirdi.

Jane'i ve türdeşlerinden ikisi haricinde diğerlerini bir göl kıyısında bıraktık, o kadar geniş bir göldü ki kızın gümüşi ışığı suyun öbür yakasına ulaşamıyordu. Burayı da Mimarlar inşa

etmişti. Tek bir dik merdivenle sudan yol ayrılıyor, tavansa dümdüz uzanıyordu, süsten yoksun. Jane'in halkı su kenarına öbeklenmiş ahşap ve deri barınaklara doğru uzaklaştı. Önlerini Gorgoth çekiyordu, bir eli Peder Gomst'un omuzunda.

Jane durakladı, bakışları bize bekçilik etmek üzere kalan iki garabet arasında mekik dokuyordu. Hiçbir şey demediği halde onlara sessiz talimatlar yağdırdığını hissedebiliyordum.

"Bana hiçbir veda sözün yok mu küçüğüm?" diye sordum. Önünde tek dizimin üzerine çöktüm. Acımasız bir mizah duygusuna kapıldım. "Hiç öngörün yok mu? Bu domuza incilerinden saçmayacak mısın hiç? Haydi ama bir cevher paylaş benimle. Geleceğin ışığıyla körelt beni."

Bakışlarımla buluştu, ışığı göz kamaştırıcıydı ama gözlerimi ondan kaçıracak değildim.

"Tercihlerin, ardını göremediğim kapıların anahtarlarıdır."

Öfkemin kabardığını hissettim ama homurdanarak geçiştirdim. "Daha fazlası var."

"Omzunda karanlık bir el var. Zihninde bir gedik. Bir delik. Belleğin delik deşik, beni içine çekiyor –çekiştiriyor–"

Elini yakaladım. Bu bir hataydı, çünkü tenimi yaktığı gibi iliğime kadar da dondurdu. Yapabilseydim bırakırdım ama gücüm çekilmişti. Bir an için yalnızca çocuğun gözlerini görebildim.

"Onunla karşılaştığın zaman kaç. Sadece kaç. Gerisi nafile." Kelimeleri sarfeden bendim sanki, oysa Jane'in sesinden geliyordu kulağıma. Sonra bayıldım.

Meşalelerin ışığına uyandım.

"Ayıldı."

Kendimi Rike'la yüz yüze buldum.

"Jesu, Rike, yine sıçan çişiyle gargara mı yaptın?" Hayvani çenesini öbür yana ittim ve omzundan destek alarak ayağa kalktım. Biraderler heybelerini yüklenerek etrafımda ayaklanmaya başladılar. Makin su kıyısından geldi, peşinde Gorgoth karaltı gibi duruyordu.

"Leucrota Kahinesi'ne sakın dokunayım deme!" Mahsuscuktan fırçaladı. Rahatladığını gizlemeye çalıştığı gözümden kaçmadı.

"Aklımda tutarım," dedim.

Gorgoth duraklayıp bana hışımla baktıktan sonra küçük bir ağaç ebatmdaki sarma meşaleyi yukarıda tutarak önümüze düştü.

Yolumuz artık yokuş yukarı tırmanıyordu, tünel acı badem kokan kalın bir tozla kaplıydı. Bin metreden az yürümüştük ki bir adam boyu derinlikteki amacı belirsiz taş hendeklerin metrelerce uzandığı geniş bir geçide çıktık. Geçidin ağzındaki duvara tahta bir kafes asılmıştı, payandalara iple bağlı. Çıplak kafesin tam ortasında iki yavru birbirine sokulmuştu. İki *leucrota*. Gorgoth asılarak kapıyı açtı.

"Dışarı."

İkisi de yedi yaz görmemişti, bu karanlık *leucrota* dehlizlerinde yaz mevsimi uygun bir ölçütse eğer. Dışarı çıplak çıktılar, bir deri bir kemik iki erkek, görünüşe bakılırsa kardeşler, küçüğü belki beş var. Gördüğüm tüm *leucrota*lar içinde en az ucube görünen onlardı. Derileri siyah kırmızı hareliydi, Hint kaplanlarını andırıyorlardı. Dirseklerinden boynuzu andıran siyah çıkıntılar fırlamıştı, kıvrık tırnaklı pençeleriyle aynı renkte. Yaşça büyük olanı bana kaçamak bir bakış fırlattı, gözleri zifir karaydı, akı yoktu, ne iris vardı ne de göz bebeği.

"Yavrularınızı istemiyoruz," dedi Makin. Elini cebine soktu ve bir kuru et şeridini önlerine fırlattı. "Onları geri koy."

Et şeridi yerde seke seke büyük yavrunun ayaklarının dibine düştü. Gözünü Gorgoth'dan ayırmadı. Küçüğü kurumuş eti hevesle seyrediyor ama kıpırdamıyordu. Derileri kemiklerine öyle yapışmıştı ki her kaburgayı sayabiliyordum.

"Bunlar ölü-çığırıcıları için, yemeğinizi onlara harcamayın." Gorgoth'un pes homurtusu kulak tırmaladı.

"Kurbanlık mı?" diye sordu Nuban.

"Bunlar zaten ölmüş sayılır," dedi Gorgoth. "*Leucrota* gücünden nasiplerini almamışlar."

"Bana yeterince sıhhatli göründüler," dedim. "Bir iki kez doyurmaya bakar. Diğerleriniz gibi çirkin görünmedikleri için kıskanmıyorsundur herhalde?" Gorgoth'un bücürlere nasıl davrandığı umurumda değildi ama onunla alay etmekten zevk alıyordum.

Gorgoth ellerini kütürdetti, devasa eklemleri ateşteki kütükler gibi çatırdadı.

"Yiyin."

İki oğlan köpekler gibi hırlaşarak Makin'in yemeğine yumuldu.

"*Leucrota*lar safkandır, kabiliyetlerimize büyüdükçe kavuşuruz. Ağır bir değişimdir." Taşın üzerindeki son kuru et kalıntılarını yalayan oğlanları işaret etti. "Bu ikisi yaşıtlarındaki bir *leucrota*ya göre iki misli hızla değişim geçirdi. Kabiliyetleri şimdi çok daha hızlı gelişecek, çok daha hızlı ve çok daha güçlü biçimde. Hiçbirimiz böyle bir değişimi kaldıramayız. Daha önce de gördüm. Öyle kabiliyetler vardır ki adamın içini dışına çıkarır." O kedi gözlerindeki bir şey sözlerinde ciddi olduğunu,

bizzat tanıklık ettiğini söylüyordu. "En iyisi ölü-çığırıcıları mağaralarımızdan uzak tutmak için üzerlerine düşeni yapmaları. Ölülerin, yaşama şansı olan kurbanları aramak yerine bunları alması daha iyi. Ölümle tez buluşacak ve huzura erecekler."

"Madem öyle diyorsun, dediğin gibi olsun." Omuz silktim. "Haydi yola devam. Şu sizin ölü-çığırıcılarıyla tanışmaya can atıyorum."

Gorgoth'un peşinden dehlizde ilerledik. *Leucrota* kardeşler etrafımızda koşturuyordu. Nuban'ın gömleğinin yünlü ceplerinden kuru kayısı çıkarıp onlara attığını gördüm.

"Ee, planın nedir?" Makin yanıma sokuldu, sesi kısıktı.

"Hımm?" Martaval'ın iyi nişan alınmış tekmesinden ufak yavrunun sıvışarak kaçmasını seyrettim.

"Şu ölü-çığırıcıları, ne yapmayı tasarlıyorsun?" Makin fısıltıyla konuşmayı sürdürüyordu.

Bir planım yoktu, bu da üstesinden gelinmesi gereken bir engeldi, o kadar. "Eskiden ölüler ölü olarak kalırmış," dedim. "Babamın kütüphanesinde okumuştum. Çok uzun bir süre ölüler yalnızca masallarda yürürmüş. Platon bile ölüleri iyice uzağa yollamış, Styx Nehri'ne havale etmiş."

"Okumakla eline ancak bu kadarı geçer işte," dedi Makin. "Bataklık yolunu anımsıyorum. O hortlaklar senin kitapları okumamışlardı."

"Nuban!" diye seslendim. "Nuban, ölüler artık niçin huzura kavuşmuyor gel de Sör Makin'e sen anlat."

Yanımıza geldi, tatar yayı omuzunda, buram buram karanfil yağı kokusuyla. "Nubalı bilgeler kapının ardına kadar açık olduğunu söyler." Durakladı ve pespembe dilini bembeyaz dişleri üzerinde gezdirdi. "Ölüme açılan bir kapı vardır,

âlemler arasında bir perde, öldüğümüz zaman o perdeyi itip geçeriz. Lakin Bin Güneşin Doğduğu Gün tek seferde o kadar çok kişi kapıyı zorlamış ki kapı yıkılmış. Aradaki perde artık ince. Sadece bir fısıltıya ve cazip bir vaade bakıyor, ölüleri kolayca geri çağırabiliyorsun."

"Aldın mı ağzının payını Makin?" dedim.

Makin bu lafıma kaşlarını çattı, sonra da dudaklarını ovuşturdu. "Peki ya plan?"

"Ha," dedim.

"Plan?" Sinir bozacak kadar inatçı olabiliyordu şu Makin.

"Her zamanki gibi. Geberdikleri yerde kalana dek onları haklamaya devam."

Kısa kirişli yayla uzun menzilli atış yapılacaksa Birader Çıngar'a güvenebilirdiniz. Bir bıçak kavgasından gömleğinde başkasının kanıyla çıkması gerekiyorsa ona güvenebilirdiniz. Yalan mı söylenecek, hile mi yapılacak, hırsızlık mı yapılacak, sırtınızı mı kollayacak, ona güvenebilirdiniz. Lakin onun gözlerine güvenemezdiniz. Nazik bakardı gözleri ve onlara güvenemezdiniz.

29

Mimarların bir merdiven tiksintisi vardı anlaşılan. Gorgoth, uçsuz bucaksız bacalar halinde inen duvarların arasından tehlikeli yollar katederek dağdan geçmemizi sağladı. Herhalde Mimarların kanatları çıkmıştı ya da Hint fakirleri gibi irade gücüyle havada süzülebiliyorlardı. Neyse ki sonradan gelen insanlar baca duvarlarının dökme taşma bir merdiven açmayı akıl etmişlerdi ama o da daracık ve kaba taslak yontulmuştu. Dikkatle tırmandık, kollarımız önde, dikkatsiz bir omuz iteklemesiyle boşluğa yuvarlanma korkusuyla yürekler ağızda. Uçuruma aydınlık vuruyor olsaydı, hiç şüphem yoktu ki bazı biraderleri kılıç zoruyla tırmandırmak gerekecekti, neyse ki karanlık tüm kusurları örtüyordu da altı metre aşağıda görünmeyen bir zeminin olduğu hayaliyle kendimizi kandırabiliyorduk.

Bir çukurun derinleştikçe insanı daha da güçlü biçimde içine çekmesi tuhaf. Yaşamın pamuk ipliğine bağlı oluşunun büyüleyiciliği, kaygan kenarların ışıltısı, boşluğa yuvarlanmanın katmerli derinliği. O tırmanışın her anında boşluğun çekimini hissettim.

Gorgoth'un vücudu bu tür bir tırmanışa hiç uygun görünmüyordu ama hepimizden daha rahat tırmanıyordu. İki *leucrota* yavrusu önümde oynaşıyordu, basamakları öyle bir

umursamazlıkla seke seke çıkıyorlardı ki onları bir tekmede boşluğa sepetleyesim geliyordu.

"Neden kaçmıyorlar?" Önümdeki Gorgoth'a seslendim. Yanıtlamadı. Galiba oğlanların uçurumu umursamazlığı tepeye sağ salim ulaştıkları takdirde kendilerini bekleyen akıbetle alakalıydı.

"Onları ölüme götürüyorsun. Niçin peşinden gidiyorlar?" Geniş sırtına bağırarak sarfettim sözlerimi.

"Onlara sor." Gorgoth'un sesi uzaktan gelen bir gök gürültüsü gibi gürledi kuyuda.

Büyük olanını ensesinden yakalayıp uçuruma sarkıttım. Âdeta hiç ağırlığı yok gibiydi, benim de dinlenmeye ihtiyacım vardı. Onca basamağı çıkmaktan bacak kaslarımın alev gibi yandığını hissediyordum.

"Adın ne senin küçük canavar?" diye sordum.

Sağımdaki boşluktan daha dipsiz ve daha karanlık görünen gözlerle baktı bana.

"İsim? Yok isim," dedi, tiz bir sesle ve nağmeli.

"Bu iyi olmadı bak. Sana bir isim vereceğim," dedim. "Ben bir prensim, böyle şeyler yapmaya yetkim var. Sen Yecüc olacaksın, kardeşin de Mecüc."

Etrafıma bakınınca arkamda oflaya puflaya duran Kızıl Kent'i gördüm, andaval suratında en küçük bir idrak belirtisi yoktu.

"Yecüc ve Mecüc... Jesu, tam da yaptığım İncil esprisini anlayacak birine ihtiyaç duyduğumda rahip kayıp!" dedim. "Peder Gomst'u özleyeceğim hiç aklıma gelmezdi!"

Genç Yecüc'e tekrar döndüm. "Nedir bu neşen? Koca Gorgoth yukarıda, seni ölülere yem yapmaya götürüyor."

"Onnarla dövüşebilirim," dedi Yecüc, sakince. "Yasa öyle buyurmuş." Boynundan tutulduğu için rahatsızlık duyuyorsa da belli etmiyordu.

"Ya küçük Mecüc ne olacak?" Bizden yukarıdaki basamağa çömelmiş kardeşini başımla işaret ettim. "O da dövüşür mü?" Bu ikisinin ölüm maguşlarıyla savaştığını düşününce sırıttım.

"Onu korurum," dedi Yecüc ve elimde debelenmeye başladı, öyle sert ve hızlı çırpındı ki yere bırakmak zorunda kaldım, yoksa onunla beraber kenardan yuvarlanacaktım.

Sekerek kardeşinin yanına gitti ve çizgili elini onun çizgili omzuna attı. Fareninkilerden daha sakin, o siyah gözleriyle beni seyrettiler.

"Bundan iyi eğlence çıkabilir," dedi Kent arkamdan.

"Bahse varım en küçüğü en uzun süre dayanır," diye bağırdı Rike ve sanki komik bir şey söylemiş gibi kahkahadan yarıldı. Az kalsın kayıp düşüyordu da çenesi kapandı, kahkahası tez kesildi.

"Bu oyunu kazanmak istiyorsun Yecüc, bırak küçük Mecüc başının çaresine baksın." Bu sözleri sarfederken bir ürperti ense tüylerimi diken diken etti. "Kendi başının çaresine bakabilecek güce sahip olduğunu bana göster, belki ben de şu ölü-çığırıcılarını senin cılız ruhundan daha çok cezbedecek bir şey bulurum."

Gorgoth tekrar tırmanmaya koyuldu, kardeşler de tek kelime etmeden peşine takıldı.

Kolumdaki yaraları ovuşturarak ilerledim, kanlı dikenler beni tekrar kaşındırmaya başlamıştı.

Bin basamak saydım, sıkıntıdan saymaya başladığım için tırmanışın ilk on dakikasını ıskalamıştım. Bacaklarım pestile döndü, zırhım sanki üç santim kalınlığında kurşundan yapılmış gibiydi, iyice sarsaklaşan adımlarım basamakları bulamıyordu. Birader Kazancan tökezleyerek boşluğa yuvarlanınca Gorgoth'u bir mola vermeye ikna etmiş oldu. Görünmeyen zemin çenesini kapatmaya onu ikna edene kadar bir on saniye boyunca feryat kopardı.

"Bu kadar basamak tırmandık, bir de bunun 'Ulu Merdiven'i var daha!" Aramızdan ayrılan sevgili Birader Kazancan'ın arkasından balgam tükürdüm.

Makin pis bir sırıtma çakarak gözüne düşen terli lüleleri sildi. "Belki ölü-çığırıcıları bizi yukarıya kadar taşırlar."

"Yeni bir aşçı gerekecek." Kızıl Kent, Kazancan'ın arkasından tükürdü.

"Kazancık'tan daha kötüsü olamaz." Fıçı Burlow'un sadece dudakları kıpırdadı. Bedeninin geri kalanı duvara yaslanarak cansız bir külçe halinde yığılmıştı. Bence bu Kazancan için yetersiz bir methiyeydi, zira Burlow adamcağızın mutfak gayretlerini diğerlerimize kıyasla en çok mideye indirendi.

"Rike daha beter olurdu," dedim. "Onu köyleri yaktığı gibi bir akşam öğününü hazırlarken hayal ediyorum da..."

Kazancan iyiydi ya. Bir keresinde bana kemikten flüt yontmuştu, biraderlere ilk katıldığım zaman. Yoldayken ölülerimizi makaraya sarıp artlarından söverek uğurlardık. Kazancan'ı sevmiyor olsaydık, hiç kimse yorumda bulunmazdı. Gorgoth'un bizi böyle acımasızca yürütmesine izin verdiğim için biraz aptal gibi hissettim. Hıncımı içime attım, onunla bileylendim, madem metanetimizi sınamak niyetindeydiler ölü-çığırıcılara sakladım.

Daha fazla birader yitirmeden merdivenin tepesine ulaştık. Gorgoth bizi tenhalıktan yankılanan bir dizi çok sütunlu koridordan geçirdi; tavanları öyle basıktı ki Rike uzanıp dokunabiliyordu. Geniş kıvrımlı rampalar bizi bir koridordan diğerine çıkardı, hepsi bir öncekinin aynısıydı: tozlu, topraklı ve tenha.

Koku etrafımızı sinsice kapladı, çaktırmadan, öyle ki tam olarak hangi noktada fark ettiğimi söyleyemezdim. Ölümün leş kokusu envai çeşittedir, ben de Azrail'in her kılığını tanımakla övünürüm.

İlerledikçe toz birikintisi kalınlaştı, yer yer üç santim derinliğe ulaştı. Arada sırada yarısı tozla örtülü bir kemik göze çarpıyordu. Sonra kemikler arttı, bir kurukafa göründü, sonra üç tane oldu. Mimar-taşının çatlayıp su sızdırdığı yerlerde toz gri bir çamura dönüşmüş ve akıntıları minik deltalar oluşturmuştu. Böyle bir balçığın içinden bir kurukafa çıkardım. Tatminkâr bir şapırtı sesiyle yerinden kurtuldu ve göz yuvalarından şurup gibi çamur aktı.

"Ee, sizin şu ölü-çığırıcılar nerede, Gorgoth?" diye sordum.

"Ulu Merdiven'e gidiyoruz. Bizi bulacaklardır," dedi.

"Buldular bile." En yakınımdaki sütunun arkasından çıkıverdi, düşlerimdeki karanlıktan gelen kadın. Bedeni kaba taşların üzerinde sanki halis ipeklerin üstünde kayıyormuş gibi kıpırdandı. Sesi kulağı kadife gibi okşadı, hem kasvetliydi hem de dolgun.

Tek bir kılıç dahi kınından çıkmadı. Nuban tatar yayını kaldırdı ve kalın kaslı kolunun kara pazusunu çıkararak kurma kolunu çekti. Ölü-çığırıcı ona aldırmadı. Sevgilisinden gönülsüzce ayrılır gibi sütunu bırakıp yüzünü bana döndü. Makin'in yanımda nefesini içine çektiğini işittim. Kadının güçlü hatları,

genç prenslerin defterlerinin kenarlarına çizdikleri dolgun ve kıvrak resimlerin bir harmanıydı. Üzerinde sadece boyalar ve kurdeleler vardı, siyah üzerine gri ilmekler halinde tüm vücudunu kaplayan Keltik desenleri.

Onunla karşılaştığın zaman, kaç.

"Sefalar getirdiniz, hanımefendi." Üstünkörü bir saray reveransı yaptım.

Sadece kaç.

"Gorgoth, bize hem haraç hem de misafir getirmişsin!" Kahkahası kasıklarımı gıdıkladı.

Gerisi nafile. Sadece kaç.

Elini uzattı. Bir an tereddüt ettim.

"Ya siz kim oluyorsunuz?" Sadece ateşi yansıtan gözleri şimdi taht odasından hayal meyal anımsadığım yeşile çalıyordu.

"Prens Honorous Jorg Ancrath." Elini tuttum, soğuk ve külçe gibiydi, öptüm. "Hizmetinizdeyim." Öyleydim de.

"Chella." Damarlarımda kara bir ateş dolaştı. Gülümsedi, aynı gülümsemenin yüzüme yayıldığını hissettim. Yaklaştı. Tenim kadının yaydığı ürpertiyle titreşti. Kokusunu içime çektim, köhne kabirlerin acı kokusu, sıcak kanın metalik tadıyla karışık.

"Önce ufaklık, Gorgoth," dedi, gözlerini benden ayırmaksızın.

Gorgoth'un koca eliyle Yecüc'ü zaptettiğini göz ucuyla gördüm.

Hava ansızın buz kesti. Kayaya sürten kaya sesi duyuldu, dişlerimi kamaştırdı. Mekânın kendisi bir oh çekti sanki ve bu hohlamayla birlikte etrafımızı sisler sardı, soluk büklümlerin arasında bir anlığına tayflar cisimleşti. Elimden sarkan kafatasının içindeki balçığa bulanmış parmaklarımın donduğunu hissettim.

Kemikler eşlerini buldukça gıcırdama azaldı. İlk iskelet bir dizi eklemsel devinimle doğruldu, ardından başkası. Sis her kemiği tayflara özgü yalancı bir et gibi sardı.

Gorgoth'un amansız pençesindeki Yecüc'ün tutuşmuşçasına çırpınıp kıvranmaya başladığını gördüm. İlk iskelet ona yaklaşırken Küçük Mecüc kılını kıpırdatmadı. Yecüc kurtulma gayretiyle öfkeden deliye dönmüştü. Gırtlağından kurtulan kükreme kulağa gülünç geldi, öyle cırtlak ve şirret bir sesti ki.

Ölü-çığırıcı kolunu bana doladı. Nasıl bir his verdiğini size anlatamam. Mecüc'ün mücadelesini izlemeye koyulduk.

Leucrota yavrusu iskeletin dizine kadar geliyordu, daha uzun değildi. Uygun anı kolladı, daha doğrusu kolladığını zannetti ve öne atıldı. Beş yaşındaki bir yavrudan fazla bir şey bekleyemezsiniz. Ölümsüz varlık onu kemik parmaklarıyla yakaladı ve umursamazca bir sütuna doğru fırlattı. Mecüc fena çarptı, çarptığı yerde kan izi bıraktı. Yine de ciyaklamadı. İkinci iskelet ona doğru yaklaştığı sırada ayağa kalkmaya uğraşıyordu. Yavrunun narin derisi omuz kısmından kızıl bir tabaka halinde sıyrılmış, sallanıyordu.

Gözlerimi kaçırdım. Chella'nın bedenime yaslanan yumuşaklığına rağmen bu eğlence anlamadığım biçimde tadını kaçırmıştı. Gözlerim Yecüc'ü buldu, hâlâ Gorgoth'un pençelerinde çırpınmaktaydı. Gorgoth artık yavruyu iki eliyle birden zaptediyordu, ki ben olsam tek pençesinden bile debelenerek kurtulabileceğimden şüpheliydim. O denli ufak tefek bir şeyin böyle kuvvetli olabileceğine ihtimal vermezdim.

İskelet, Mecüc'ü tek eliyle yakaladı, diğer elinin iki kemik parmağıyla yavrunun gözlerini oymaya hazırlandı.

Sanki bir fırtına patlak vermiş gibi geldi bana, belki de sırf benim içimde patladı, zifiri geceyi yaran bir fırtına, dünyayı şimşek darbeleriyle ortaya seren. Kafamın içinde bir çocuk sesi uluyordu, sesini kessin diye ilensem de susmak bilmeyen. Her adalem harekete geçmek üzere gerildi, lakin hiçbir uzvum seğirmekten öteye geçmedi. Kancalar beni zaptediyordu. Oracıkta, ölü-çığırıcının sinesinde, iskelet parmakların *leucrota*nın kapkara göz yuvalarına kastedişine seyirci kaldım.

O el infilak edince ben de herkes gibi şaşırdım. Bir eli ancak büyük bir tatar yayı oku o hale getirirdi. Nuban yayıyla nişan almayı bırakıp yüzünü bana çevirdi. Hilal beyazı gülümsemesini gördüm ve uzuvlarım serbest kaldı. Kolumu hızla ve sertçe yukarı kaldırdım. Elimdeki kafatası ölü-çığırıcının suratına enfes bir çatırtıyla çarptı.

Nuban'ı her kim yaratmışsa, onu kayalardan yontmuş olsa gerekti. Taş gibi sağlamlıkta üstüne başkasını tanımazdım. Az konuşurdu. Ona danışan birader azdı, yollara düşmüşlerin vicdanla işi olmazdı pek, ve her ne kadar hiç yargılamasa da, Nuban muhakemesini kendine saklardı.

30

Aile kılıcımı kınından sıyırdım ve geniş bir kavis çizerek ölü-çığırıcıyla yüzleştim. Rüzgârı bile kanatır dedikleri kılıçlardan biridir. Deyime cuk otururcasına, keskin kenarı sadece havayı yaladı, yırtık açmış gibi de tısladı.

Ölü-çığırıcı ulaşamayacağım kadar çevik biçimde geri kaçtı. Kafatası onu gafil avlamıştı ama onu aynı kolaylıkla tekrar yakalayabileceğimi sanmıyordum.

Galiba kurukafa onun burun kemiğine çarpmıştı çünkü yüzünün o kısmı haşattı. Kan yoktu, sadece kara bir leke, bir de yüzlerce kurtçuk üst üste kaynıyormuş gibi etinde bir kıvranma.

Biraderlerin çoğu, beni de zapteden afallamanın hâlâ etkisindeydiler. Nuban tatar yayına bir ok daha sürdü. Makin kılıcını yarı çekmişti. Gorgoth, Yecüc'ü bıraktı.

Ölü-çığırıcı bir nefes aldı, demire eğe sürter gibi, gırtlağını titreterek. "Bu yaptığın," dedi, "bir hataydı."

"Ay çok üzüldüm!" Sesim neşe doluydu, üstüne atıldım. Sütunun etrafından sıvıştı, ben de taş satıhta bir çentik açmakla kaldım.

Yecüc bedenini siper edercesine Mecüc'e koştu ve küçük kardeşini iskeletin pençesinden kopardı. Yavrunun boynundaki soluk parmak izleri gözümden kaçmadı.

Hiç sakınmadan sütunun etrafını dolaştım, baktım ki ölü-çığırıcı bir şekilde kirişi kırıp beş metre öteye, öbür sütuna geçmiş.

"Bana kimin büyü yapacağı hususunda çok seçiciyimdir," dedim, dönüp Rike'a isabetli bir tekme attım. Onu ıskalamak zordu zaten. "Haydi Rike! Uyan da hakla şunları!"

Rike, rahatsız edilmiş bir denizaygırıyla kış uykusundan uyandırılmış bir ayıyı andıran anlaşılmaz bir homurtu eşliğinde söylenerek kendine geldi. Tam önünde iki iskelet, tozlu zeminde hâlâ sarmaş dolaş duran *leucrota* kardeşlerin üzerine çullanmaya hazırlanıyordu. Rike iki ölümsüzün tepesine biniverdi ve birer eliyle kafataslarını kavradı. El çırpar gibi tokuşturmasıyla birlikte ikisi de tuz buz oluverdi.

Manasız bir kükremeyle ellerini silkeledi. "Soğuk!" Kelime kullanmaya anca başlayabilmişti. "Dondum lan!"

Ölü-çığırıcıya döndüm, nükteli bir söz dilimin ucuna kadar geldi. Sataşmam içimde ukde kaldı. Tüm suratı kımıl kımıldı şimdi. Teni uzuvlarının üzerinde gelişigüzel zonklayarak büzüşüyordu. Gözlerimi alamadığım o vücut şimdi en fazla açlık kurbanı bir cesedin cazibesini taşıyordu. Kapkara bakışlarını bana dikti, kokuşmuş bir canilikle ışıl ışıl. Güldü, kahkahası rüzgârda dalgalanan ıslak paçavraların sesi gibiydi.

Biraderler artık benimle saf tutmuştu. Gorgoth kıpırdamıyor, konumunu koruyordu. Küçük sırtlanlar birbirlerine sokularak kuytuya sinmişti.

"Biz kalabalığız, sense tek başınasın hanımefendi. Az buz çirkin de değilmişsin hani. O yüzden en iyisi kenara çekil de geçelim," dedim. Nedense izin vereceğini sanmıyordum ama ne demişler, korkak tacir ne kâr eder ne de zarar.

Kurtçuklu teni kocaman bir sırıtma üretti, öyle geniş bir sırıtma ki çene kemiğini eklem yerlerine kadar görebildim. Bir saniyeliğine yüzü dalgalandı ve uçuruma yuvarlanan Kazancan'ın çığlık atarkenki suratını gördük.

"Ölüler de kalabalıktır, çocuk," dedi. "Geçmenize izin vereceğim – onların diyarına."

Isı düştükçe düştü, sanki bir türlü dibe vuramıyordu. Rahatsız edici olmaktan çıkıp acı verici bir hal aldı, kaşla göz arasında da akıllara zarar. Ya gürültü. Parça parça iskeletler birleşirken, etrafımızı saran tayf sisine kuşanırlarken korkunç bir gıcırtı çıktı. Öyle bir ses ki dişlerinizi sökesiniz gelir. Makin'in elindeki meşale soğukla mücadelesinde pes etti ve söndü.

Sis en yakın komşularımız haricinde her şeyi örtüyordu. İskeletler yavaşça, bir rüyadaki gibi yaklaşıyordu,. Gorgoth'un meşale ateşi olmasaydı zifiri karanlıkta kalacaktık.

Kılıcımı ilk saldırgana savurdum. Kabzası donup elime yapışacak gibiydi ama hiçbir koşulda bırakmaya niyetim yoktu. Isınmak için hareket etmem lazımdı. İskelet çıtır çıtır bir kemik yağmuru halinde parçalara dağıldı. Sisin içinden bir tanesi daha yalpalayarak çıktığı için sevinecek vaktim olmadı.

Kavgaya düştük, zaman mefhumunu yitirdik. Sadece parçalanan kemiklerin ve inip kalkan kılıçların anlamı taşıdığı dondurucu bir arafta asılı kalmıştık. Heyula bedenleri her kestiğimde sanki soğuk biraz daha içime işliyordu. Kılıç elimde ağırlaştıkça ağırlaştı, âdeta kurşundan yapılmış gibiydi.

Roddat'ın öldüğünü gördüm. Bir iskelet onu gardı düşükken yakaladı. Kemikli parmaklar onu şakaklarından tuttu ve tuttukları yerden bir beyazlık yayıldı; heyula bedenin dokunduğu yerde canlı beden ölüyordu. Çakalın tekiydi Roddat ama onu öldüren geberik şeyi ikiye bölmekten zevk aldım. Arkamdan birisi haykırdı. Birader Jobe'nin sesi gibiydi. Öyle bir haykırıştan sonra insan ayağa kalkamazdı.

Makin yanıma kadar gelmeyi başardı, göğüs zırhı donmuş, dudakları mosmor kesilmişti. "Arkası kesilmiyor bunların."

Arkamdan gelen kükremeyi işitebiliyordum. Sis sesleri boğuyor gibiydi ama kükreme onu bile delip geçiyordu.

"Rike mı bu?" Sesimi duyurabilmek için bağırmak zorunda kaldım.

"Gorgoth! Dövüşmesini görmen lazım. Tam bir canavar!" diye bağırdı Makin.

Gülümsemeden edemedim.

Arkası kesilmiyordu bunların. Art arda geliyorlardı, sıra sıra, gaipten çıkarak. Yanımda birisi öldü. Kim olduğunu anlayamadım.

Piçlerin iki yüz tanesini haşatlamış olmalıydık ama hâlâ gelmeyi sürdürüyorlardı.

Kılıcım hamle yaptığım iskeletin kaburgalarının arasına sıkıştı. Parçalamaya yetecek kadar şiddetli saplamamışım demek. Makin yanlamasına bir darbeyle onu boynundan biçti.

"Teşekkürler." Kelime uyuşmuş dudaklardan yarım yamalak çıktı.

Burada ölecek değilim. Aklımdan sürekli bu düşünceyi geçiriyordum. Her defasında ikna ediciliği azalıyordu. *Burada ölecek değilim.* Düşünemeyecek kadar çok üşüyordum. *Burada*

ölünmez. Şu uzanan elleri tek darbede biç. Bu piçler darbeyi hissetmiyor bile. Kaltak hissetmiştir ama suratını ne biçim dağıttım.

Kaltak.

Şüpheye düşünce bırakın size nefretiniz yol göstersin. Normalde bu tavsiyeye kulak asmazdım. İnsanı tahmin edilebilir kılar. Ama oradayken, o sefil kemik arenasında, umrumda değildi artık. Beni sıcak tutacak tek şey nefret kalmıştı. Bir iskeleti biçip devirerek öne atıldım.

"Jorg!" Makin'in arkamdan telaşla bağırdığını işittim, sonra karanlıktan görmez oldum ve sis, savaşın gürültüsüne kalın bir battaniye örttü.

Amma da karanlıktı ha. Zifiri karanlık, içinize sızıp da tüm renk belleğinizi silecekmişçesine. Kılıcımı birkaç kez savurdum, birkaç kemik kırdım, biraz havayı yardım, sonra bir sütuna öyle sert vurdum ki lanet kılıç donmuş elimden fırladı gitti. Deliler gibi kılıcımı aradım, yüzümü arasam bulamayacağım uyuşmuş ellerle. İskeletlerden kurtulduğum kademe kademe kafama dank etti. Karanlıkta oramı buramı yoklayan kemik parmaklar yoktu. Kılıcım ve yön duygum olmadan devam ettim.

Kaltak. Yakınlarda olmalıydı. Kesin. Öldüğümüzde ruhlarımızı hapsetmek üzere bekliyor. Beslenmek için bekliyordu.

Titrememin izin verdiği ölçüde kıpırtısız durdum. Ölü-çığırıcı perdeyi kaldırmıştı. Nuban'ın dediği gibi, âlemler arasındaki perdeyi kaldırmıştı ve ölüler içeri giriyordu. Onu durdurursam ölülerin gelmesi de dururdu. Dinledim, hem kasvetli hem de kadifemsi bir sessizliğe kulak kabarttım. Hiç kıpırdamadan bekliyordum, hevesle, gergin ve odaklanmış halde.

"Karanfil." Kelime dudaklarımdan dökülüverdi. Burnumu büzerek kokladım. Karanfil yağı mıydı? Koku beni cezbetti. Cılız mı cılız bir kokuydu, baskın bile çıkmıyordu ama beni yakaladı. Bıraktım beni götürsün, salına salma, etrafa bakına bakına, kaynağını aradım.

Ellerim dar bir kapı aralığına rastladı, içeri girince yere düşmüş bir meşalenin titrek ışığıyla aydınlanan bir odaya çıktım.

Kokuyu çözdüm. Meşalenin bir ayak ötesinde Nuban'ın tatar yayı yatıyordu, rastgele atılmış, yayı kuruluydu ama ok yerdeydi. Kadım avlamak için biraderlerden ayrılmış olmalıydı. Benden atik davranmıştı.

"Ölü-çığırıcı," dedim.

Mimar bacalarından birinin ağzında duruyordu. Bacanın kare biçimli kursağı odanın arka kısmını kaplamaktaydı ve cılız ışık yüzünden derinliğini kestirmek olanaksızdı. Nuban'ı kıskıvrak yakalamış, kafasını yana eğmiş ve ağzını onun boynundaki gergin damarlara gömmüştü. Nuban'ın kalın kollarındaki gerilimi görebiliyordum ancak elleri çaresizce yana düşmüştü, parmakları kıvrık, palası ayaklarının dibinde, kabzası bacanın kenarından boşluğa uzanmıştı.

Ölü-çığırıcı yüzünü Nuban'ın boynundan kaldırdı. Dişlerinden kan damladı. Nasıl bir güç soğurmuşsa artık, görünümü düzelmişti. Kan dolgun dudaklarından akarak kusursuz gırtlağından aşağı sızıyordu.

"Beni avlaması için en tazesini yollamışsın, Prens Jorg," dedi. "Mmm. barbar çeşnisiyle leziz. Teşekkür ederim sana."

Çömelip Nuban'ın yayını aldım. Ağırlığı beni hep şaşırtırdı. Yuvasına ok sürdüm. Nuban'ı kalkan gibi kullanmak üzere kıpırdandı, çukura doğru geriledi.

"Üşümüşsün, prensim," dedi. Sesinin nağmesi beni hazırlıksız yakaladı. İçime işledi, anlam yüklüydü. "Seni ısıtabilirim."

Yorgun bedenim onun kasvetli melodisiyle ürperdi. Çağrısına kapılmamı engelleyen şey kurtçuk gibi kıvranan teninde Kazancan'ın suratının belirdiği anı hatırlamamdı. Yayı kaldırdım. Uzun süre tutamayacağımın farkındaydım.

"Üzerine mezarlık soğuğu çökmüş senin." Sesi kızgın bir tıslamaya dönüştü. "Seni öldürecek."

Nuban'ın omzu üzerinden gülümsedi, adamın çaresizliğinden keyif alarak. "Titriyorsun, Jorg. Bırak şu yayı. Haydi beni geçtim, muhtemelen şu dostunu bile vurmayı beceremezsin."

Fazlasıyla baştan çıkarıcıydı. Bırak şu yayı.

"O benim dostum değil," dedim.

Başını iki yana salladı. "Senin için canını verirdi. Damağımdaki tadından anlayabiliyorum bunu."

"Benimle yanlış oyun oynuyorsun geberik şey." Yayı kaldırıp nişan aldım. Kollarımdaki zangırdama nişan noktasını habire sektiriyordu. Hani daha beter titretse ok yuvasından çıkacaktı.

Bana kahkahalarla güldü. "Canlılar arasındaki bağları görebilirim ben. Sadece iki dostun var, Prens Jorg. Bu kanı tatlı adama bir oğlun babasına bağlı olduğu gibi bağlısın."

Fedakârlık.

Parmaklarını Nuban'ın boynundaki kırmızı deliklere değdirdi. "İzin ver ötekilerini de alayım. Yaşam sıvılarını emeyim; sen ve o, ikiniz benimle kalabilirsiniz. *Leucrota* hasadıma yardım edersiniz. Birkaç kabile var, bazıları sahiden dik başlı. Senin gibi yaman bir canlı müttefiği çok faydalı bulacak başka ölüçığırıcılar da var."

Oyunu oyna.

Gülümsedi, şu kara ateş içinde tekrar tutuştu. "Seni sevdim, prens. Dağın altında hüküm sürebiliriz, birlikte." Sözlerinden cinsellik akıyordu. Sally'nin kendini teslimi ettiği çarşaflarda yuvarlanmak anlamında değil; erk taşıyan bir şeydi, sinsi ve iflah kesici. Berabere kalmayı teklif ediyordu bana. Yaşam, iktidar ve hükümranlık. Ama onun hizmetinde.

Kazanmak için oyna.

Nuban'ın gözleri üzerimdeydi. İlk kez gözlerindeki anlamı okuyabildim. Başka bir şeye yorabilirdim. Nefrete, korkuya veya yakarışa yorabilirdim. Ama o beni affediyordu.

Çızınnk!

Ok Nuban'ı tam böğründen vurdu. İkisini de deldi ve onları kenardan aşağı yuvarladı. Ne o haykırdı ne de öbürü ve dibe vurmaları sonsuza dek sürdü.

Çoğu insanın en az bir tane iyi yanı vardır.
Birader Rike'ın iyi yanını bulmak meşakkat ister.
"İrilik" iyi yandan sayılır mı?

31

Geri döndüğümde biraderleri kırık kemik birikintileri arasında yaralarını sarar vaziyette buldum. Roddat, Jobe, Els ve Frenk gruptan ayrı sere serpe uzanmışlardı. Ölüm en gözde adamları bile cüzzamlıymış gibi ayrı düşürür. Onlarla uğraşamayacaktım; çoktan soyulup soğana çevrilmişlerdir.

"Bizi bıraktın sandık, Birader Jorg." Kızıl Kent basık kaşlarının altından bana bir bakış fırlattıktan sonra biley taşıyla kılıcını bileyleme işine geri döndü.

Şu "birader" sözcüğü bir serzenişle tınladı. Tınlamak ne kelime, tam bir senfoni çaldı belki de. Kaçaklara "prens" denmez.

Makin işkilli nazarıyla izliyordu beni, yere yayılmıştı, bir sütuna düzgünce yaslanamayacak kadar tükenmişti.

Rike iri cüssesiyle ayağa kalktı. Bir yüzüğü göğüs zırhının derisine sürte sürte parlatarak yavaşça yaklaştı. Roddat'ın şans yüzüğünü tanıdım, sarı altından güzel bir parça.

"Bizi bıraktın sandık, Birader Jorg," dedi. Tepemde dikildi, tam bir çam yarması, insan azmanıydı.

Bazıları vardır ki, mesela Martaval, kılığına bakarak bir şeye benzetemezsiniz, insanlar ne tür iğrenç bir puştla muhatap olduklarını anladıklarında şaşırırlar. Rike kimseyi o şekilde

şaşırtmazdı hiç. Gözdağı veren cüssesi, katıksız hayvaniliği, başkalarının acı çekmesine bayılması, tüm bunları Tabiat Ana onun her hattına yazmıştı, sırf bizi uyarmak için.

"Nuban öldü." Rike'a aldırmayıp Makin'e baktım. Nuban'ın tatar yayını sırtımdan çekip gösterdim. Ondan sonra şüpheye yer kalmadı. Adam ölmüştü.

"İyi olmuş," dedi Rike. "Kaçtığı için layığını bulmuş. O sinsi korkağı hiç sevmezdim zaten."

Rike'a var gücümle vurdum. Gırtlağına. Bilinçli bir karar vermedim. Bir anlık düşünme payı tanısaydım kendime, elime hâkim olurdum. Bir kılıçla ona karşı şansım olabilirdi ama çıplak ellerle asla.

Aslında "çıplak ellerle" biraz abartıya kaçıyor. Zırh eldivenlerim vardı, perçinli demirden. On dördümde bir seksen boyum vardı, sıskaydım ama kılıç sallamaktan ve ortalıkta zırhla dolaşmaktan sıkı kas yapmıştım. Yumruk atmasını da bilirdim. O darbeyi tüm ağırlığımı vererek indirdim, gücümün her zerresini koydum.

Demir eklemler Rike'ın boğa gırtlağına çatırdayarak indi. Aklımı kullanmamış olabilirdim ama şükür ki bir yanım tüm sağduyusunu yitirmemişti. Rike'ın hissiz suratına yumruk atmış olsaydım muhtemelen yumruğum kırılır ve adamı sadece biraz gıdıklamış olurdum.

Homurdanır gibi oldu ve yerine mıhlandı, biraz afallamış gibiydi. Galiba böyle gösterişli biçimde intihara kalkışmış olmamı hazmetmek biraz zaman alıyordu.

Çok büyük bir hata ettiğim aklımın bir köşesine dank ediverdi. Geri kalanım pek umursamadı. Sanırım kör öfke

ve Rike'ı kum torbası olarak kullanmanın katıksız keyfi eşit miktarda yekûne dâhildi.

Hazır bedavadan ikinci darbe hakkı yakalamışken, iki kez vurdum. Bir adet demir zırhlı dizi isabetli biçimde kasığa geçirmek, sizin iki misli ağırlığınızdaki iki metrelik bir manyağı bile bir an durdurup düşündürtür. Rike lütufkâr biçimde iki büklüm oldu, ben de iki yumruğumu birleştirip ensesine indirdim.

Nippon dövüş sanatlarını Üstad Lundist'ten öğrendim. Üç Doğu'dan gelirken yanında konuyla ilgili bir kitap getirmişti. Pirinç kâğıdından sayfalar dolusu dövüş duruşları, kata hareketleri ve basınç noktalarını gösteren anatomik şemalar. Rike'ın ensesindeki iki bayıltma noktasına vurduğuma eminim, sağlam vurduğumu da biliyorum.

Bayıltma noktalarının nasıl çalıştığını bilmemesi onun suçuydu.

Rike bana doğru kolunu savurdu. Şanslıydım, çünkü beni yakalamış olsaydı kafamı bir çırpıda koparıverirdi. Kolluğu göğüs kafesime çarptı. Kanımca üzerimde o göğüs zırhı olmasaydı, sadece iki tanesi değil tüm kaburgalarım kırılırdı. Darbe ayaklarımı yerden kesti ve yerde sürüklenerek kemiklerin arasına kaydım. Küçük bir tangırtı eşliğinde şu sütunlardan birini can havliyle kavradım.

O sırada kılıcımı çekebilirdim. En mantıklı karar olurdu. Yazılmamış tüm kuralları çiğnemekti bu, tabii. Kavgayı bir yumrukla başlatmıştım ve aynı yöntemle noktalanması gerekiyordu. Ne var ki biraderlerin nezdinde itibar kaybetmeyi bir kefeye, Rike'ın suratınızı gerçek anlamda dümdüz etmesini ise öbür kefeye koyduğunuzda, eh, o kadar da zor bir karar değildi.

Kendimi toparladım. "Gel buraya, seni şişko piç."

Kelimeler densizce çıkıyordu ağzımdan. Benim yerime öfke konuşuyordu. Denetimi yitirmeye duyulan öfke, Nuban'a korkak demesine duyulan öfkeye ağır basıyordu artık. Nuban cesaretini ispatlamak için Rike'ı pataklama gereği duymazdı. Kızdırılmaya duyulan kızgınlık – kendi kuyruğunu yiyen bir solucan bu, hiç şüphesiz. Aile armamın en tepesine Oroborus'u oturtmalıydım.

Rike anlaşılmaz homurtusuyla üzerime hücum etti. Epeyce hızlandı da hani. O hızdayken Ufaklık'ı durdurabilecek pek fazla hisar kapısı yoktur. Bayağı ürkütücüdür, onun köşeleri dönemediğini bilmiyorsanız tabii.

Kaburgalarıma söverek bir çırpıda kenara çekildim. Rike sütuna çarpıp geri sekti. Hakkını vermek gerekirse birkaç taşı yerinden oynattı. Elime sağlam, iri bir uyluk kemiği geçirdim ve yerden kalkmaya uğraşırken onunla kafasına çaktım. Meret neredeyse ikiye kırıldı, o yüzden onu boş verip elime iki tane ucu tokmak gibi olan kemiklerden geçirdim.

Rike'la dövüşmenin en iç karartıcı yanı, düştüğü yerde asla kalmamasıdır herhalde. Üzerime geldi, artık biraz sersemlemişti ama korkunç tehditler saydırıyordu, hepsinde de ciddiydi.

"Gözlerini söküp sana yedirecem çocuk." Bir diş tükürdü.

Geri sıçradım ve iki tokmağımın uzun olanıyla suratına vurdum. Bir diş daha tükürdü. Gülmeden edemedim. Kızgınlığım geçti, iyi de geldi.

Sonuçta Rike hantal adımlarla yakamdaydı; ben de mesafemi koruyor, fırsat buldukça okkalı bir tane yapıştırıyordum. Aklıma gelen en iyi benzetme ayı kızıştırmasıydı[4]. *Pat! Gırrr.*

4 Bağlı haldeki ayıya köpek saldırtarak yapılan bir gösteri türü. (ç. n.)

Çat! Hırrr! Kıkırdayıp duruyordum, kötü bir şeydi yaptığım çünkü açık verdiğim anda beni gerçekten yakalayacaktı. Şu pençelerinden birini bana bir geçirseydi, bir yakalasaydı var ya... eh, kendi gözlerimi yiyor *olacaktım*. Öyle şeyler yapardı bu adam.

Biraderler bahis tutuşmaya ve el çırparak eğlenmeye başlamışlardı.

"Bağırsaklarını sökecem." Rike'ın tehdit dağarcığı sonsuz gibiydi.

Ne yazık ki enerjisi de bitmek bilmiyor gibiydi, dans günlerimin sonu yaklaşıyordu, ayak oyunlarım giderek sarsaklaşıyordu.

"O güzel suratında kırılmadık kemik bırakmıycam, Jorg."

Dönüp dolaşıp ilk darbeyi indirdiğim yere geldik.

"O sıska kollarını yuvalarından sökecem." Çenesinden kan akan haliyle bir canavarı andırıyordu.

Şansımı denedim. Dosdoğru üzerine koşarak onu yine şaşırttım. Uzun vadede Rike'm bir sütunla çarpışması kadar orantısız bir karşılaşma bekliyordu beni, ne var ki bir adım geriledi. Tüm umudumu o bir adım gerilemeye bağlamıştım. Makin'in bacaklarına çarptı, tökezledi ve sırt üstü devrildi. Nuban'ın yayını yerden kaptım ve Rike'm doğrulmasına fırsat vermeden tepesine bindim. Yayın burnunu, ağır demirden gagasını, Rike'ın suratına doğrulttum.

"Ne olacak dersin, Ufaklık?" diye sordum. "Bana elini sürmeye kalmadan kafatasını yumurta gibi kırabilirim gibime geliyor. Deneyip görelim mi? Yoksa lafım geri almak mı istersin?"

Bomboş baktı bana.

"Nuban'la ilgili lafını," dedim. Rike ne dediğini gerçekten unutmuştu.

"Ha." Şüpheyle kaşlarını çattı. Yaya odaklanmaya çalıştı. "Geri alıyorum."

"Gözünü sevdiğim!" Omuzlarım çöktü, tükenmiştim, terden sırılsıklamdım. Biraderler bir anda etrafımızı sardı, yeniden canlanmışlardı, bahisler paylaştırılıyor, Rike'ın sütuna tosladığı an konuşuluyordu. Benden yana bahis oynayanları not ettim, Burlow, Martaval, Huysuzbodur, Kent, gençliği kıstas almayan ihtiyarlar. Hatta Makin öyle heyecanlanmıştı ki yerden kalkmıştı. Elini omuzuma koydu. "Karıyı Nuban'la ikiniz mi hakladınız?"

Başımı salladım.

"Umarım çığlık çığlığa cehennemi boylamıştır," dedi Makin.

"Feci öldü," dedim. Kolay bir yalan.

"Nuban..." Makin uygun sözcükleri aramak zorunda kaldı. "Hepimizden daha iyiydi."

Ben aramadım. "Evet."

Ben Rike'la boğuşurken Gorgoth istifini bozmamıştı. Soğuk taşta bacaklarını altına toplamış oturuyordu. İskelet parmakların heyula teması postunda yer yer ölü noktalar bırakmıştı, etin öldüğü yerlerde küçük beyaz parmak izleri. O kedi gözleriyle beni kıpırdamadan izliyordu.

Gorgoth'un bir iki metre ilerisinde kara bir topak ilişti gözüme, birbirine kenetlenmiş Yecüc ile Mecüc.

"İyi dövüştün lan," diye seslendim Yecüc'e. "Dediğin kadar varmışsın."

Yecüc yüzünü kaldırıp baktı. Mecüc'ün kafası, beyaz çizgilerle kertik boynundan külçe gibi sarkmış, geriye düşmüştü; kaplan çizgilerini kesen beyaz ölüm çizgileri.

Kendimi yanlarına çömelmiş vaziyette buldum. Kardeşine dokununca Yecüc hırladı ama bana engel olmadı. Ellerime aldığım Mecüc kuş gibi hafifti, yavru narinliğiyle zafiyet geçirmişliğin tuhaf bir karışımı.

"Kardeşin," dedim. Uzun bir süre başka bir şey diyemedim, sanki kelimeler gırtlağıma düğümlenmişti. "Öyle küçük ki." O bitmeyen merdivenleri zıplayarak tırmanışını anımsadım. Neticede kırık kaburgalarıma bastırmak zorunda kaldım, acı beni ayıltsın da aptallığı savuşturasun diye.

Ölü yavruyu yere bırakıp doğruldum. "Onun için dövüştün Yecüc. Aptalca ama teselliyi bunda bulursun belki." Belki bunun utancını ömür boyu çekmezsin.

"Yeni bir maskotumuz var!" diye duyurdum biraderlere. "Yecüc şen şakrak çetemizin en yeni üyesi artık."

Gorgoth bunun üzerine irkildi. "Ölü-çığırıcılar..."

O daha ayağa kalkmadan önüne dikildim, Nuban'ın tatar yayının demir gagası kabarık alnından on santim uzakta. "Ne olacak yani, Gorgoth?" diye sordum. Gerisin geri yerine çöktü.

Arkama döndüm. "Ölüleri yakalım. Geri dönüp hatır sorsunlar istemem."

"Onnarı neyle yakcaz?" Bunu merak eden Kızıl Kent'ti.

"Kemiklerden çıra olmaz, Jorç." Elban mevzuya parmak basarcasına en yakındaki yığına genzini temizleyerek okkalı bir balgam tükürdü.

"Madem öyle, biz de kemik eriten şenlik ateşimizden yakarız," dedim. "Geldiğimiz yolda bir zift sızıntısı gördüm."

Böylece kemikleri aldık, kara maddenin leş kokarak Mimar-taşından yavaşça sızdığı yere götürdük ve hepsini tek tek bandık. Roddat ve diğerleri için bir yığın yaptık, sırtlan için

de küçük bir istif. Elban, Cermen diyarlarındaki kral cenazelerinde yaptıkları gibi istifledi.

Makin'in meşalesiyle ateşi yaktım. "İyi geceler aslanlarım," dedim. "Güruhumuzun hırsızları, yol süprüntüleri. Şeytana söyleyin size iyi baksın."

Meşaleyi Yecüc'e verdim. "Onu sen yak. Ölü-çığırıcılar onun kemikleriyle oynasın istemezsin." Oğlandan bir ısı yayıldı, sanki bünyesinde ket vurulmuş bir ateş vardı da o parlamıştı. Biraz daha ısıtsaydı ortamı, istifi meşale olmadan da tutuşturabilirdi.

Ateşe verdi, biz de dalgalanarak yükselen dumanın önünden geri çekildik. Zift asla temiz yanmaz, lakin bizi gizlemesine dertlenecek değildim. Yecüc meşaleyi bana geri verdi. Gözlerinin mürekkep karası Nuban'ınkilerden çok daha ketumdu, yine de bir şey yakaladım o gözlerde. Bir tür gurur.

Yolumuza düştük. Nuban'm yayım Burlow'un taşımasına izin verdim. Bir prens imtiyaz hakkı tanımalıydı ne de olsa. Zifte bandırılmış kemik meşalelerimizi tüttürerek yürüdük, Gorgoth en önden giderek yolu buluyordu.

Bizi millerce uzanan kutu gibi kasvetli odalardan geçirdi, dörtgen koridordan ve basık bir dehlizden. Galiba Mimarlar cehennem ateşini Lucifer'dan satın aldıklarında ödemeyi hayal güçlerini vererek yapmışlardı.

Ulu Merdiven beni şaşırttı.

"Burası." Gorgoth doğal bir yer altı yolunun geçidi alttan kestiği noktada durdu.

Ulu Merdiven hayal ettiğim kadar ihtişamlı çıkmadı. Görebildiğim kadarıyla on metreden geniş yeri yoktu, giriş kısmı da daracıktı. En azından doğal oluşumdu. Gözlerim kavisli

bir hat görmek için yanıp tutuşurken öylece bakakaldım. Çok eski bir akıntı bir fay hattı yontarak yolunu bulmuş, sekip çağlayarak ta derinlere kadar basamak açmıştı. Sular, uzun zamandan beri bir sızıntıya indirgenmiş, kayalık bir su oluğu halinde damlamaya devam ediyordu, beklendiği kadar sarp ve engebeliydi üstelik.

"Anlaşılan bizi bir tırmanış bekliyor," dedim.

"Bu basamaklar canlılara göre değil." Bir ölü-çığırıcı dar bir girişten sinsice çıkıverdi, örümcek ağı gibi kümelenmiş gölgelerin arasından peydahlanarak. Nuban'ı götüren kaltağın ikizi olabilirdi pekâlâ.

"Tanrı aşkına!" Kılıcımı çektiğim gibi aynı doğrultuda geniş bir kavisle savurdum. Kellesi temiz uçtu. Hamlemin hızından ivme alarak döndüm ve çeliği tüm gücümle nabız gibi atan güdük boynuna tam tepeden indirdim. Darbe yere yıkılmasına kalmadan onu yakaladı, ta göğüs kemiğine kadar kesip ikiye yardı.

"İlgilenmiyorum!" Bu sözü cesedine haykırırken ağırlığının etkisiyle belim büküldü. Hayattaki birçok şey gibi can almak da sadece zamanlama meselesidir. Chella'ya bir anlık fırsat vermek gibi bir hata yapmıştım, o da bunu değerlendirmişti. Jane, ona sadece saldır demeliymiş bana, gerisi nafile, sadece saldır. Kaçmayı unut. Aklıma kazınmıştı bir kez, eğer Chella'nın ilk sözlerine yanıtım esaslı bir kılıç darbesi olsaydı, Nuban hâlâ yanımda olabilirdi.

Kılıcımın kabzasını sertçe burmak ölü-çığırıcının göğsünü açmaya yetti. Çizmemde çok keskin küçük bir hançer saklıyordum. Onu çıkardım ve sessizce izleyen biraderlerin gözleri önünde ölü-çığırıcının yüreğini söktüm. Meret elimde ılıktı.

Canlı bir bedenin sıcağından da cesedin soğukluğundan da yoksundu. Kanında canlılıktan da eser yoktu. Birinin yüreğini söktüğünüzde, burada tecrübe konuşuyor, tepeden tırnağa kıpkırmızı kesilirsiniz. Ölü-çığırıcının kanı meşale ışığında mora çalıyordu ve dirseğime kadar zar zor gelmişti.

"Siz piç kuruları arasında aptalca melodramla vaktimi harcamak isteyen başkaları varsa, lütfen düzgünce kuyruğa girsin." Bıraktım sesim dehlizlerde yankılansın.

Bir keresinde Nuban anlatmıştı, Nuba'da düşmanlarının beynini ve yüreğini yiyen bir kabile varmış. Bu sayede hasımlarının gücüne ve marifetlerine kavuştuklarına inanırlarmış. Nuban'ı öyle yaparken hiç görmemiştim ama bu fikri kınamamıştı.

Yüreği ağzıma doğru götürdüm.

"Prens!" Makin bana doğru yaklaştı. "Şer et o."

"Şer diye bir şey yoktur, Makin," dedim. "Bir şeylere, iktidara, rahatlığa, kadına düşkünlük vardır ve insanlar bu ihtiraslarını tatmin etmeye meraklıdırlar." Ölü-çığırıcının cesedini tekmeledim. "Bu zavallı yaratıkların şer olduğunu mu sanıyorsun? Sence onlardan korkmalı mıyız?"

Bir lokma ısırdım, olabildiğince büyük. Çiğ et kayış gibidir ama ölü-çığırıcı'nın yüreğinde bir körpelik vardı, kıvama gelene dek kancada asılı tutulmuş bir kuş eti gibi dişe dokunur. Kanın acı safrası genzimi tahriş etti. Ağız dolusu lokmayı yuttum, yavaşça mideye indi, acı acı.

Sanırım Burlow yemeğimi ilk kez kıskanç yeşil gözleriyle seyretmiyordu. Gerisini yere fırlattım. Biraderler sus pus kesilmişti, gözler meşale dumanından yaşarmış. Zift meşalelerinin kusuru budur, sürekli hareket halinde olmanız lazım. Bir tuhaflık hissettim. Hani aslında başka bir yerde olmanız

gerektiğini biliyorsunuzdur da, ne bileyim, sabaha düello sözü vermişsinizdir falan, ama ne olduğunu bir türlü hatırlayamıyorsunuzdur, işte öyle bir hisse kapıldım. Sırtımda ve kollarımda bir ürperti dolaştı, sanki hortlaklar parmaklarını üzerimde gezdiriyormuş gibi.

Ağzımı açtım, sonra kapadım, bir fısıltı lafımı unutturdu. Etrafıma bakındım. Her köşeden fısıltılar yükseliyordu, hem de çıldırtacak düzeyde, kelimeleri işitip de anlayamadığınız biçimde. Biraderler de etraflarına bakınmaya başladılar, gerildiler.

"İşitiyor musunuz?" diye sordum.

"Neyi?" dedi Makin.

Sesler daha da arttı, öfkeli ama birbirinden ayırt edilemeyen sesler, uğultulu, yaklaşan bir kalabalığın gürültüsü. Cılız bir esinti havayı dalgalandırdı.

"Tırmanma zamanı beyler." Elimin tersiyle ağzımı sildim, zırh eldivenimin üstüne bulaşan mor pisliği yere silktim. "Bakalım bunu ne kadar hızlı çıkabiliyoruz."

Ölü-çığırıcının kellesini yerden aldım, gözleri yuvalarında dönüp bana öfkeyle bakacak sandım bir an. "Sanırım yüreksiz hasmımızın dostları geliyor," dedim. "Bir sürü dostu."

Herkes yemeyi sever. Aç bir ordunun yürüyemediği gibi aç bir adam da yürüyemez. Yalnız Fıçı Burlow yürümekten değil de daha çok önündekini yemekten hoşlanırdı. Bazı biraderler vardı ki bunu adamın yüzüne vururdu. Oysa ben, yoldaşlarımın çoğuna ayırmadığım zamanı ihtiyar Burlow'a ayırmışımdır. Hepsinin içinde, Makin hariç, okuma bilen tek kişi oydu. Elbette bu yüzden gözler üzerindeydi. Yolda bir deyim vardır, "Okumayı bilen adama asla güvenme."

32

Ulu Merdiven'i altımızdan yükselen tayf çığlıkları eşliğinde tırmandık. Korku insanı kanatlandırır derler. Hiçbir birader kuş olup uçmadı merdivenden ama o kaygan kayalık boğazdan bir tırmanışları vardı ki bir kertenkeleye tırmanmak neymiş çok şey öğretirdi.

Bıraktım önden gitsinler. Ayak basılacak yerler önden ne kadar sınanırsa o kadar iyiydi. Huysuzbodur başı çekti, arkasından Martaval ve Sübyan Sim. Yecüc arkalarından tırmalayarak çıktı, peşinde Gorgoth. Galiba *leucrota*ların ölü-çığırıcılarla olan anlaşması bir şekilde bozulmuştu.

Makin en son çıkandı. Ölülerin geldiğini hissedebiliyordu. Benzinin atmasından anladım bunu. Kendi rengi ölü gibiydi.

"Jorg! Çıksana! Tırman!" Yanımdan geçerken koluma yapıştı.

Silkinerek elinden kurtuldum. Tayfların yer altı geçidinden akm akın üzerimize geldiğini görebiliyordum, bir kısmı da duvarlardan fışkırıyordu.

"Jorg!" Makin omuzlarıma yapışıp beni merdivene doğru çekti.

Onları göremiyordu. Deliler gibi etrafına bakınmasından anlıyordum. Gözleri onlarla hiç temas kuramıyordu. En ya-

kındakini yarı silik tebeşir karalamasına benzettim, havada asılı duruyordu. Ceset taslakları, bazısı çıplak, bazısı ya paçavralara ya da kırık dökük zırh parçalarına bürünmüştü. Bir soğuk yayılıyordu onlardan, tenime kadar ulaşıyor, görünmez parmaklarla bedenimin sıcaklığını çalıyordu.

Onlara güldüm. Bana zarar verecek güçleri olmadığını düşündüğümden değil, öyle bir güçleri olduğu için. Tehditlerini ne kadar önemsediğimi gülerek gösterdim onlara. Onları incitmek için güldüm. Eziyet çektiler gülüşümden. Yürek etinin leş tadı hâlâ damağımdaydı, içimde karanlık bir güç dolaşıyordu.

"Geberin!" Onlara bağırdım, kahkahalar tükürerek. "İnsan dediğin en azından öldüğü yerde kalmayı bilmeli!"

Kaldılar da. Sanırım. Sanki sözlerim onlara boyun eğdirdi. Makin beni sürükleyerek son anda köşeye çekti ama ruhların durduğunu gördüm. Uzuvlarını solgun alazların bürüdüğünü gördüm, tayf ateşi. Ha, bir de çığlıklar. Makin bile duydu, tahtaya sürten tırnaklar gibi, başına ağrılar saplayan türden. Sonra ikimiz de kaçtık, uçarcasına.

Saatler sonra durduk, merdiveni üç yüz metre veya daha fazla tırmanmışızdır. Yer altı dehlizlerinden dökülerek gözden yiten nehir yatağı burada, küçük obruklar yaratarak, dünyanın kuytu köşelerini donatan kireç sarkıtlarıyla süsleyerek, bir çanak halinde toplanmıştı.

"Siktir." Fıçı Burlow bir et yığını gibi çöktüğü yerde hareketsiz kaldı.

Kızıl Kent bir dikite yaslanarak oturdu, suratı ismiyle uyumlu bir renk almıştı.

Hemen yanı başındaki Elban bir obruk göletine tükürdü, sonra da pörsük dudaklarındaki salyayı silerek döndü. "Heh! Şu Pancarlar'a benzemişsin, Kent."

Kent ona terslenerek bakmakla yetindi.

"Ee." Makin derin bir nefes alıp lafa tekrar girdi. "Ee, Prens, tırmanıyoruz, iyi hoş da böyle devam edersek Kızıl Hisar'a damlayacağız." Biraz daha soluklandı. Zırhla uzun bir tırmanış adamı böyle yapar. "Mahzenlerinden çıkarak ödlerini patlatırız patlatmasına ama hâlâ dokuz yüze karşı iki düzine adamız."

Gülümsedim. "Bu bir ikilem di mi, Birader Makin? Jorg sihrini bir kez daha gösterebilecek mi?"

Biraderlerin tüm gözleri üzerimdeydi şimdi. Burlow hariç hepsinin, o tırmanıştan sonra gökten zembille Mesih inmedikçe başını çevirip bakacak hali yoktu onun.

Ayağa kalkıp hafifçe eğilerek reverans yaptım. "Şu Jorg yok mu, şu Prens Jorg, aklından zoru var. Sağduyudan uzak, biraz da ölüme düşkün mü yoksa?"

Makin kaşlarını çatmıştı, endişeyle, çenemi kapatayım diye gözümün içine bakıyordu.

Uzun adımlarla etraflarında dolaştım. "Toy Jorg, bir hevesle her şeyi kenara fırlatmaya meyilli, kardeşliği çılgınca bir kumarla riske atıyor... ama bir şekilde, nasıl oluyorsa, işler hep rayına oturuyor!"

Rike'ın yağlı kafasını tıpışladım, o da bana yaralı bereli suratını ekşitti.

"Şans mı?" diye sordum. "Yoksa kraliyet sihri falan mı?"

"Kızıl Hisar'daki o Pancarlar dokuz yüz kişiler, Jorç." Elban baş parmağıyla tavanı işaret etti. "Onları imkân yok çıkaramayız oradan. Sayımız on misli fazla değilse olmaz."

"Yaşla gelen bilgelik!" Elban'a yaklaşıp kolumu omuzlarına attım. "Ah biraderlerim! Rahibimizi vermiş olabilirim ama inancımızın da onunla birlikte gitmiş olması beni kahrediyor."

Elban'ı merdivene yönlendirdim. Zeminin uçurumla noktalandığı yere yaklaştığımızda gerildiğini hissettim. Nezaret Amiri'ni anımsıyordu.

Yukarıdan kademeli inen nehir yatağını gösterdim. "Yolumuz oradan geçiyor, babalık."

Adamı bıraktım, iç çekerek rahatladı. Sonra tekrar biraderlere döndüm yüzümü. Gorgoth beni kedi gözleriyle izliyordu. Bir taş sütunun arkasına sinmiş Yecüc'te tuhaf bir büyülenme hali vardı.

"Kızıl Hisar'ın yer altı mahzenlerine ulaşmamızdan önce aradığım şeyi bulacağım kanaatindeyim." Sesime biraz gaddarlık kattım. "Hani olur da yüzümüze gözümüze bulaştırır, Dük Merl'in yatak odasına usulca girmemiz ve onu kılıcıma kukla gibi geçirip meskeni bana devrettiğinin göstergesi olarak ortalıkta gezdirmem gerekirse..." Bakışlarımı üzerlerinde gezdirdim, Burlow bile başını kaldırmış izliyordu. "O zaman..." Bıraktım sesim mekânı kaplasın, hayranlık uyandırıcı biçimde yankılansın. "O zaman ne bok dersem onu yapacaksınız ve ilk hanginiz zikindirik şansıma şüpheyle yaklaşırsa bu küçük ailemizden ilk ayrılan o olacak." Ayrılığın nazik biçimde olmayacağına dair şüpheye hiç yer bırakmadım.

Böylece tekrar tırmandık ve çok geçmeden Ulu Merdiven'i ardımızda bıraktık, Mimarların kutu gibi odacıklarından birine daha rastlayarak. Gorgoth'un bilgisi merdivenin tabanına kadardı, o yüzden öne ben düştüm. Zihnimde çizgiler oynaşıyordu. Dörtgenler, kareler, titizlikle çizilmiş koridorlar, hepsi de yanık plastiğin üzerine dağlanmış şekiller. Şuradan bir dönemeç,

solda bir bölme. Ansızın, Lundist'in iksirlerinden birinin bir tutamcık ilaveyle kristale dönüşüvermesi gibi aniden, nerede olduğumuzu kesin biçimde anladım.

Haritayı gözümün önünde canlandırıp takip ettim. Mimarların kitabı heybemde duruyordu, Düşmüş Melek'ten çıkıp yola koyulduğumuzdan beri sayfalarına defalarca başvurmuştum. Şimdi çıkarıp bakmanın gereği yoktu. Bırakayım da biraderler sihir sansınlar.

Beş kollu bir kavşağa geldik. Bir elimi alnıma koydum, diğer elimi de yolumuzu arıyormuşum gibi havada gezdirdim. "Bu taraftan! Yaklaştık."

Solda bir açıklık vardı, epeydir ortadan kayıp bir kapının kadim pas iziyle mimlenmiş.

Durakladım, elimde kararan eskisini atıp zift ve kemikten yeni bir meşale yaktım.

"İşte geldik!"

Saraylara özgü süslü bir "buyursunlar" hareketiyle yolu gösterdim, sonra da içeri girdim.

Haritamdan aradığım mahzenin ön bölümüne girdik. Bulunduğumuz bölmeden mahzene geçmemizi engelleyen kapı belki üç metre yüksekliğinde vardı; pırıl pırıl çelikten, daire şeklinde devasa bir vana kapağı, kolum kalınlığında millerle perçinlenmiş. Diğerleri gibi paslanmaktan hangi Mimar büyüsüyle kurtulmuştu biliyorsam kahrolaydım ama karşımdaydı işte. Kocaman, pırıl pırıldı ve insafsızca yolumu tıkıyordu.

"Ee bunu nasıl açacağız?" Rike'ın sözleri homurdanır gibi çıktı ağzından. Dudaklarını bir güzel pestile çeviresim geldi.

En ufak bir fikrim yoktu.

"Senin kafanı tokmak gibi kullanarak yıkarız diye düşünüyordum."

Bıçağı eline sapladığım gün adını Martaval koymuştum onun. Bıçak çıktı ama lakap saplanıp kaldı. Kılıksız, sefil bir kemik torbasının tekiydi. Yalanı düşürmezdi dilinden ama bakışları martaval okumazdı.

33

"Bana epey sağlam göründü," dedi Makin.

İtiraz edemedim. Bu kapıdan daha sağlam görünen bir şeye hiç rastlamamıştım. Kılıcımla üstüne çizik bile atamazdım.

"Ee plan nedir?" Kızıl Kent iki elini de kısa kılıçlarının kabzasına dayamıştı.

Kapının göbeğindeki pırıl pırıl çarkı tutarak geriye kaykıldım. Kapı tepemde yükseliyordu. Gümüşü andırıyordu, gümüşse ederi hazine değerindeydi.

"Kazarak girebiliriz," dedim.

"Mimar-taşını mı?" Makin tek kaşını kaldırdı.

"Denemesi bedava." Çarkı bıraktım ve önce Burlow'a, ardından Rike'a işaret ettim. "Siz ikiniz. Şuradan başlayın."

Omuz silkerek harekete geçtiler. Rike gösterdiğim yere varınca duvara tekme attı. Burlow ellerini önüne açtı ve iki elini de kuşkucu bir dudak büküşle inceledi.

Onları güçlü kuvvetli oldukları için seçmiştim, iş bitirici olduklarından değil. "Makin, gürzünü onlara ver. Çıngar, sen de şu savaş balyozunu ödünç ver de iyi bir işe yarasın."

Rike balyozu tek eliyle aldı ve duvarı dövmeye koyuldu. Burlow gürzü bir kere salladı, geri seken demir çivili topları az kalsın suratına geliyordu.

"Paramı duvara yatırıyorum," dedi Makin.

Bir süre daha orada kalacağımızı beş dakika sonra anladım. Duvar öbekler halinde dökülmek yerine toz saçıyordu. Rike'ın hırslı darbeleri bile yalnızca yüzeysel sıyrıklar bırakıyordu.

Biraderler heybelerine yaslanarak yerleşmeye başladılar. Martaval küçük bir bıçakla tırnaklarını temizlemeye koyuldu. Çıngar fenerini yere bıraktı, Huysuzbodur iskambil destesini çıkardı ve ikisi bir el oyun çevirmek üzere çömeldi. Ganimetlerinin çoğunu böyle kaybetmişlerdi, Çıngar ile Huysuzbodur, idmanlı olmaları da hiç işe yaramıyordu üstelik. Makin bir tane kurutulmuş et şeridi çıkarıp gevelemeye başladı. "En fazla bir haftalık azığımız var, Jorg." İki lokma arasında lafını yumurtladı.

Bölmeyi arşınladım. Kazarak içeri giremeyeceğimizin ayırdındaydım. Seslerini kesmek için ellerine meşgale vermiştim. Ellerine balyoz tutuşturmak seslerini ne kadar keserse tabii.

Belki de içeri girmeye imkân yok. Bu düşünce içimi kemiriyordu, kaşınamayan bir uyuz gibi bir türlü rahat vermiyordu.

Balyoz sesi içeriyi çınlatıyordu. Gürültü kulaklarımı paraladı. Kılıcımın ucunu duvar boyunca sürterek içeriyi çepeçevre yürüdüm, düşüncelere dalarak. *İçeriye giriş yok.* Yecüc bir köşeye çömelmiş, kara gözlerle beni seyrediyordu. Yere yayılan biraderlerin üzerinden kütüklermiş gibi geçiyordum. Martaval'ın yanından geçerken duvar dokusunda bir değişiklik hissettim. Görünüşte aynıydı ama kılıcımın değdiği yer ne taş gibiydi ne de metal.

"Gorgoth, burada senin gücüne ihtiyacım var, gelsene bir zahmet." Yerinden kalktı mı diye bakmaya gerek duymadım.

Kılıcımı kınına sokup kemerimden hançeri çektim. İyice yaklaşarak tuhaf yamayı kazıdım ve yüzeyde çizgi şeklinde bir girinti açmayı başardım. Pek anlam veremedim. Ahşap değildi.

"Ne var?" Meşaleler Gorgoth'un gölgesini üzerime düşürdü.

"Sen anlarsın diye umuyordum," dedim. "Ya da açarsın belki." Yumruğumu panele vurdum. Arkasının boş olduğunu ima eden belli belirsiz kof bir ses çıktı.

Gorgoth panele abanarak kenarlarını yokladı. Yaklaşık bir metreye yarım metreydi. Bir meşe kapıyı içeri göçertecek sert bir darbe indirdi. Panel pek sarsılmadı ama sol kenarı hafifçe kalktı. Üç parmaklı her iki elini de kenara koydu ve koyu kırmızı pençelerini panelin arasına geçirdi. Yara izleriyle dolu postu altındaki kasları birbiriyle boğuşur gibiydi, Dağ Kralı'nın vahşi arenasında birbirlerini çiğniyorlardı sanki. Uzunca bir süre hiçbir şey olmadı. Onun zorlanmasını seyrettim, bir de baktım ki soluğumu tutmuşum. Tekrar nefes aldığım esnada bir şey duvardan içeri göçtü. Şak dedi ve panel gıcırdayarak ağır ağır yerinden kurtuldu. Arkasından boş bir bölme çıkması bir nevi düş kırıklığıydı.

"Jorg!" Balyoz sesi durmuştu.

Dönüp bakınca Rike'ı yüzündeki teri tozu silerken gördüm, Burlow bana el ediyordu.

Yavaşça ilerledim, bir yanım koşmak isterken diğer yanım hiç gitmek istemiyordu.

"Anlaşılan henüz çentik bile açamamışsın, Burlow." Hayal kırıklığına uğramış gibi mahsustan başımı iki yana salladım.

"Açılacak gibi de gözükmüyor." Rike yere tükürdü.

Burlow emeklerinin karşılığı olan sığ deliğin üzerindeki tozları süpürdü. Mimar-taşının içine yerleştirilmiş burgulu metal çubuklardan ikisi ortaya çıkmıştı. "Kanımca duvarın içi bunlarla döşeli," dedi.

Gözlerim yumruğumda sıktığım hançere kaydı. Bazen ulağı cezalandırmışlığım vardı. Kızgınlığınızı felaket tellalından çıkarmak kadar tatmin edici pek az şey vardır.

"Kanımca öyle olsa gerek." Dişlerimi gıcırdatarak sarfettim sözleri.

Çabucak, Fıçı Burlow ağzım tekrar açıp da Ölü Burlow olmadan, sırtımı döndüm ve gizli bölmeye geri yürüdüm. İki büklüm katlanmış bir ceset sığardı içine. Boştu, safi toz. Kılıcımı çektim ve içeri sokup arkasını yokladım. Böyle yapmamla tuhaf bir çan sesi duyuldu.

"Harici sensörler işlevsiz. Biyometrikler çevrim dışı." Ses boş bölmeden geliyordu, sakin ve makul bir tonda.

İki yana bakındım, sonra tekrar önümdeki bölmeye döndüm. Biraderler kafalarını kaldırdı ve ayaklanmaya başladılar.

"Nece bu?" diye sordu Makin. Diğerleri hortlak görmüş gibi bakıyorlardı, en iyi soruyu daima Makin sorardı.

"Biliyorsam kahrolayım." Birkaç dil biliyordum, altısını akıcı biçimde konuşacak kadar, diğer altısını da konuşulduğu zaman tanıyacak kadar.

"Parola?" Ses tekrar duyuldu.

Bu kelimeyi tanıdım. "Demek İmparatorluk diliyle konuşabiliyorsun, ruh." Kılıcımı kaldırmış, konuşanı bulmak için etrafıma bakınıyordum. "Çık ortaya."

"Adınızı ve parolayı belirtin."

Bölmenin tozlu arka kısmında parlak yeşil solucanlar gibi hareketli ışıklar görüyordum.

"Şu kapıyı açabilir misin?" diye sordum.

"Bu bilgi gizlidir. Erişim yetkiniz var mı?"

"Evet." Benim kitabımda bir metrelik keskin kılıç yetkiden sayılır.

"Adınızı ve parolayı belirtin."

"Ne kadar zamandır orada mahsursun, ruh?" diye sordum.

Biraderler etrafıma toplanmışlar, bölmenin içini dikizliyorlardı. Makin istavroz çıkardı, Kızıl Kent nazarlıklarına dokundu, Martaval zincir gömleğinin altından kutsal muskasını çıkardı.

Uzunca bir süre yeşil solucanlar bölmenin gerisinde mekik dokudu, tozların altında ışık akınları. "Bin yüz on bir yıl."

"Kapıyı sana ne açtırır? Altın? Kan?"

"Adınız ve parola."

"Adım Honorous Jorg Ancrath, parolam ilahî hak. Şimdi aç şu boktan kapıyı."

"Sizi tanımlayamadım." Ruhun sakinliği bir şekilde sinirime dokunuyordu. Cisimleşmiş olsaydı oracıkta deşerdim yani.

"Bin yüz yıl bu panelin dibinden başka bir şey görmezsen hiçbir şeyi tanımazsın haliyle." Pekiştirmek için söz konusu paneli tekmeledim ve odanın ta öbür ucuna sektirdim.

"Bölme on iki için yetkiniz yok."

İlham almak için biraderlere baktım. Onlarınkinden daha boş bakışlı bir surat deryası hayal edemezsiniz.

"Bin yüz yıl uzun bir zaman dilimi," dedim. "Bunca uzun yıl karanlıkta yalnızlık çekmedin mi?"

"Yalnızdım."

"Yalnızdın ya. Tekrar yalnız kalabilirsin. Üzerini duvarla örebiliriz, o zaman hiç kimse bulamaz seni."

"Hayır." Ses sükûnetini koruyordu ama ışık hareketleri çılgına dönmüş gibiydi.

"... yahut, seni özgür kılabiliriz." Kılıcımı indirdim.

"Özgürlük yok."

"Ne istiyorsun öyleyse?"

Yanıt yoktu. Bölmenin içine eğildim, parmaklarımı en dip kısmına değdirebileceğim kadar uzandım. Tozun altındaki zemin cam gibi ve soğuktu.

"Yalnız kalmışsın," dedim. "Anılardan başka refakatçin olmadan bin yıllık bir karanlığın içinde kapana kısılmışsın."

Mimarlarca tutsak edilmiş bu kadim ruh nelere tanık olmuştu? Bin Güneşin Doğduğu Günü yaşamış, muhteşem imparatorluğun sonunu görmüş, milyonların çığlıklarını işitmişti.

"Yaratıcım bana 'öngörülememiş durumlarda esnek ve sağlam yanıtlar verebilecek' bir bilinç sağladı," dedi ruh. "Uzun soluklu izolasyon süreci bilinçte zayıflamaya yol açtı. Bellek kısıtlamaları belirgin hale geldi."

"Bellek tehlikeli şeydir. Anıları evirip çevirirsin, her köşesini ve ayrıntısını bildiğini sanırsın ama yine de seni yaralayacak keskin bir tarafına rastlarsın." Kendi karanlığıma baktım. Kapana kısılmanın, harap oluşu seyretmenin ne olduğunu biliyordum. "Her geçen gün anılar biraz daha ağırlaşır. Her gün seni biraz daha derine çeker. Sarmaş dolaş olursun onlarla, her seferinde bir ilmek atılır, kendi kefenini dokursun, bir koza örersin, içinde delilik büyür." Işıklar parmaklarımın altında nabız atıyordu, sesimdeki iniş çıkışlarla uyumlu biçimde artıp azalıyordu. "Omuzlarında geçmişin yüküyle kalakalmışsın bu-

rada. Mazinin ayak seslerini dinliyor ve sana hayat verenlere lanet okuyorsun."

Işık damarları avucumun altındaki cama yayıldı, minyatür aydınlatmalar en dip kısmına kadar uzandı. Elim gıdıklandı. Bir bağ kurduğumu hissettim.

"Ne istediğini biliyorum," dedim. "Bir son istiyorsun."

"Evet."

"Kapıyı aç."

"Elektro manyetik sürgüler altı yüz yıl önce bozuldu. Kapı kilitli değil."

Kılıcımı panelin içine sapladım. Cam parçalandı ve bölmenin içinde göz kamaştırıcı bir ışık çaktı. İttirdim, et gibi yumuşak bir şeye değdim, bir şeyler çatırdadı ve kuş kemikleri gibi kolayca kırıldı. Göğsüme bir şey vurmasıyla geriye sendeledim, Makin yakaladı. Gözlerimde çakan ışıklar geçince bir de baktım ki kılıcım ta öbür duvarda, kapkara kesilmiş, dumanı tütüyor.

"Açın lanet kapıyı!" Silkinerek Makin'den kurtuldum.

"Ama..." diyecek oldu Burlow. İtirazım ağzına tıktım.

"Kilitli değil. Gorgoth, Rike, iyice asılın kapıya. Burlow, sen de geç, o domuz bedenin hayatta bir işe yarasın."

Dediklerimi yaptılar, cüsselerini vazifeye adayarak, dört yüz elli kilodan fazla kaba kas gücüyle. Bir an hiçbir şey olmadı. Bir süre daha ama sonra, menteşelerden en küçük bir gıcırtı bile duyulmaksızın, devasa kapı yerinden oynadı.

Ömür biter yol bitmez; bizse tükeniriz, iflas ederiz.
Yaşlılığın ettikleri kişiden kişiye değişir.
Kimileri kaşarlanır, bileylenir kimisi, bir dereceye kadar.
Birader Elban'da o sertlik vardır mesela, eskimiş kayış gibidir. Ama neticede zayıflık hasıl olur, için çürür. Onun gözlerine sinmiş korku bundandı belki. Somon misali, ömrü boyunca akıntıya karşı yüzmüştü ve sığ suların onu beklemediğini biliyordu, sular durulmayacaktı. Bazen düşünürüm, Elban için lütuf olurdu tez ölüm, bir zamanlar olduğu adamı korku yiyip tüketmeden.

34

"Nedir burası?" Makin benimle birlikte girişte duruyordu.

Mahzen göz alabildiğine uzanmaktaydı. Tavanda tayf ışıkları titreşerek canlanıyordu, bazısı kapının açılmasına itaat ederekten, bazıları da debelenerek uyanmaya çalışırcasına; sabah dersine geç kalmış tembel çocuklar misali. Hazine yığını yüzünden zemini çok az görebiliyordum. Hollandalı bir tahıl tüccarının bile böyle tıka basa dolu ambarı yoktur. Orayı tam anlamıyla tanımlayabilmek için Öklit ile Platon'un lütfettiği biçimsel ve cisimsel tabir dağarcığının tamamı gerekliydi. Bir insan boyundan daha uzun ve enli silindirler, dört kenarı birer metrelik küpler, tepeleme yığın halinde Mimar-taşı tavana kadar uzanıyordu, konik biçimli satıhlar ve ipten beşiklerde küreler de cabası, hepsi tozla kaplıydı. İstif üstüne istif, küme üstüne küme, göz alabildiğine uzanan.

"Bu bir cephanelik," dedim.

"Silahlar nerede?" Rike kapıyla boğuşmayı bırakıp yanımıza geldi. Alnındaki teri silip tozların içine tükürdü.

"Sandıkların içinde." Makin gözlerini devirdi.

"Haydin açalım öyleyse!" dedi Burlow. Kemerinden küçük bir küskü demiri çıkardı. İş yağmalamaya geldiğinde biraderleri teşvik etmeye asla gerek kalmazdı.

"Elbette." Onu içeri buyur ettim. "Yalnız en arkadan bir tanesini aç lütfen. Bunların içi zehir dolu."

Lafım kafasına dank etmeden önce Burlow mahzenden içeri birkaç adım atmıştı. "Zehir mi?" Çok yavaşça döndü.

"Mimarların en iyi marifeti. Tüm dünyayı zehirlemeye yeter," dedim.

"Bunun bize ne faydası olacak?" diye sordu Makin. "Kızıl Hisar'ın mutfaklarına sızıp çaktırmadan çorbalarına mı katacağız? Evcilik oyunlarına yaraşır bir plan bu, Jorg."

Oralı olmadım. Makul bir soruydu ancak Makin'le külahları değişmek içimden gelmiyordu.

"Buradaki zehirler tek bir temasla öldürebilir. Solumak bile öldürebilir," dedim.

Makin bir elini yüzüne kapadı ve yanaklarından dudaklarına doğru ağır ağır sıvazladı. "Bunu nereden biliyorsun Jorg? Senin şu eski kitaplarına ben de baktım, bununla ilgili hiçbir şey yazmıyordu."

İstiflenmiş silahları parmağımla gösterdim. "Bunlar Mimarların zehirleri." Belimden Mimar kitabını çekip çıkardım. "Bu haritası. Bu da," Gorgoth'u gösterdim, "etkisinin kanıtı. Hem o hem de Kızıl Hisar'ın Pancarları kanıttır."

Gorgoth'un gümüşi devasa kapıya yaslandığı yere ilerledim.

"Bu mahzenin derinliklerini araştıracak olsaydınız, ki yapmanızı tavsiye etmiyorum, yer altı sularının girip çıktığı çatlaklara rastlardınız. O sular nereye dökülüyor peki?"

Bir an için yanıt bekledim ama sonra kimlerle muhatap olduğumu hatırladım. "Akarsu nereye dökülür?" Hâlâ bön bakışlar ve sessizlik. "Aşağıya!"

Bir elimi Gorgoth'un göğsünden dışarı fırlamış deforme kaburga kemiklerine koydum. Çıkardığı homurtu bir bozayıyı gölgede bırakırdı, kaburgalarının titreştiği bile duyuldu.

"Vadiye döküldüğü yerde, ufacık miktarlarda olsa bile, insanları garabete dönüştürüyor. Peki bu su nereden akıyor?"

"Yukarıdan?" Makin en azından çaba göstermeye hevesliydi.

"Yukarıdan ya," dedim. "Dolayısıyla zehirimiz sızıyor demektir; sızdığı Kızıl Hisar'da yaşayan milletin, Pancarların yani, yengeç kırmızısına boyanmasından belli. Bunun da bu maddenin marifeti olduğu, biraderlerim, sevgili Jorg'unuzun eline geçmiş bu binlerce yıllık kitapta yazıyor."

Sunumumun odağı olan Gorgoth'un pençelerinden imtina ederek arkama döndüm. "Üstelik bu zehirler, ilginç sandıkların içinde olmasına rağmen, tanık olduğumuz tüm bu marifetlerini bin yıllık bir akıntıya sızarak göstermiş. Sözün özü, Birader Burlow, en iyisi küskü demirinle birini açmaman, şimdilik."

"Peki bunları nerede kullanacağız, Jorç?" Elban yanı başımda peltek konuştu. "Kulağa pis bir iş gibi geliyor, yalan mı?"

"Hem de en pisi, ihtiyar." Omzuna bir şaplak indirdim. "Güzel bir istif yapıp yavaş büyüyen bir ateş yakacağız, sonra da hayatımız pahasına kaçacağız. Isı bu mucizevi oyuncakları genleştirip açacak, dumanı yüzünden Kızıl Hisar bir mezar odasına dönüşecek."

"Sadece orası mı?" Makin bana sert bir bakış fırlattı.

"Belki." Biraderlere baktım. "Martaval, Çıngar ve Burlow, gidip ateşimize yakacak bulun. Mecbur kalırsanız kemik ve zift de olur."

"Jorg, 'tüm dünyayı zehirlemeye yeter' demiştin," dedi Makin.

"Dünya zaten zehirlenmiş, Sör Makin," dedim.

Makin dudak büzdü. "Ama bu yayılabilir. Tüm Gelleth'e saçılabilir."

Burlow ile diğerleri kapıda durdu ve dönüp bize baktılar.

"Babam Gelleth'i istedi," dedim. "Teslimat şeklinden bahsetmedi. Ona dumanı tüten bir enkaz teslim etsem de bana minnet duyar, bal gibi de duyar. Sınırlarını emniyete almak için göz yummayacağı bir suç var mı sanıyorsun? Tek bir suç bile? Bir tanecik günah?"

Makin kaşlarını çattı. "Ya duman Ancrath'a yayılırsa?"

"O kısmı," dedim. "üstlenmeye hazır olduğum bir risk."

Makin bana sırt çevirdi, eli kılıcının kabzasında.

"Ne?" Sırtına sordum, sesim Mimarların tozlu mahzeninde yankılandı. "Ne? Sakın bana masumlardan bahsedeyim deme. Bebelerin ve kızların müşfik koruyucusu Trentli Sör Makin günleri geçti." Palazlanan öfkem Makin'in duyduğu kuşkuya değildi sadece. "Masum diye bir şey yok. Başarı ve hüsran var. Sen kim oluyorsun da bana neyi riske atamayacağımı söylüyorsun? Bu oyunda bize kazanacak bir el verilmedi ama ben onu ölüm pahasına da olsa kazanacağım."

Tirad beni soluksuz bıraktı.

"Ama ölen çok olacak, Jorç," dedi Elban.

Daha birkaç hafta önce çok daha önemsiz bir tartışma yüzünden Birader Gemt'i hançerlemem akıllarını başlarına getirmiştir dersiniz, ama yok.

"Ha bir can, ha on binlercesi, fark göremiyorum. Bu ölçütü anlamıyorum." Kılıcımı Elban'ın boynuna dayadım, tepki veremeyeceği kadar hızlı çekerek. "Kelleni tek seferde koparmam, defalarca vura vura koparmamdan daha mı az fenadır?"

Ne var ki kellesini uçurmak içimden gelmedi. Nuban'ı kaybetmek, elimde kalan biraderlerin bir şekilde kıymetini bilmemi sağlamıştı, ne kadar pislik olsalar da.

Kılıcı geri çektim. "Biraderler," dedim. "Malumunuz, zıvanadan çıkmak huyum değildir. Keyfim kaçık. Belki uzun süre güneş yüzü görmemekten, belki yediğim bir şey yüzünden..." Rike ölü-çığırıcının yüreğine atıfta bulunmama surat ekşitti. "Haklısın, Makin, Kızıl Hisar'dan fazlasını yok etmek... israf olurdu."

Makin yüzünü bana döndü, elleri önünde kenetliydi artık. "Dediğiniz gibi olsun, Prens Jorg."

"Ufaklık, şu şahane oyuncaklardan birini kapıver. Şunu, devasa bir husyeye benzeyeni, mümkünse." Kürelerin en yakında olanını işaret ettim. "Sakın ha düşürmeyin, baktınız göründüğünden daha ağır, Gorgoth'dan yardım isteyin. Onu yukarıya taşıyıp pişireceğiz ki hisarın kahvaltısına yetişsin. Bir tanesi yeter."

Nitekim yetiştirdik.

Geriye bakıldığında, tüm ayrıntılara vakıf olunursa tabii, Makin'in Mimar mahzenindeki itirazı, onun ellerine bulaşmış kanı temizlemeye, Wexten Katedrali olayı dâhil tüm suçlarını silmeye yetecektir. Hatta efsanelerde rastlananlarla kıyaslanabilecek bir kahraman yaratacaktır kendisinden. Kızıl Hisar'ı yerle bir eden yıkım ve ölüm göz önüne alındığında esas planımı ufak ölçeğe indirgememin dünyayı nispeten nahoş bir ölümden kurtardığı açıktır. En azından akıbetini geciktirmiştir.

35

"Şimdiye dek bir şey görmüş olmalıydık," dedi Makin.

Omuzumun üzerinden geriye baktım. Honas Dağı'nın çirkin kütlesi kara bir yumruk gibi göğe yükseliyordu, Kızıl Hisar'ı pençesine yatırmıştı. Arkamızda biraderler dağılmış vaziyetteydi, bir derbederler kıtası halinde yamaçtan inme derdine düşmüşlerdi.

"Bu ölüm sinsice işler, Makin," dedim. "Ölümcül parmakları olan görünmez bir eldir." Ona sırıttım.

"Beşiğinde yatan her bebeği bulur mu?" Hoşnutsuzluktan Makin'in dudakları gerilmişti.

"Onları Rike'ın veya Çıngar'm bulmasını mı yeğlerdin?" diye sordum. Elimi omuzuna koydum, benim elim zırhlı onun omuzu, ikisi de kaçış tünelimizin gri balçığına bulanmış. Onun saçında da çamur vardı, siyah lülelerinde kurumaya yüz tutmuş.

"Son zamanlarda sıkkın görünüyorsun, eski dostum," dedim. "Geçmiş günahlarının üzerine daha çok yük bindirmekten mi korkuyorsun?"

Hemen hemen aynı boyda olduğumuzu fark ettim, gerçi Makin iri bir adamdı. Bir yıl daha boy atarsam, benimle göz göze gelebilmek için başını kaldırmak zorunda kalacaktı.

"Bazen beni kandırmana ramak kalıyor, o kadar iyisin yani, Jorg." Sesi bitkindi. Göz kenarlarındaki kırışıklıkları seçebiliyordum. "Eski dost değiliz biz. Daha üç yıl öncesine kadar on yaşındaydın. On! Dostuz belki, orasını bilemem ama 'eski' miyiz? Hayır."

"Hangi konuda iyiymişim bakayım?" diye sordum.

Omuz silkti. "Rol kesmede. Kaybolan yılların eksikliğini sezgiyle kapatmada. Deneyimi dehayla telafi etmede."

"Sence olgun kafayla düşünmek için illa yaşlanmam mı lazım?" diye sordum.

"Bence insan yüreğini sahiden anlayabilmek için görmüş geçirmiş olman lazım. Gelişigüzel harcadığın sikkenin değerini bilmek için hayatla daha çok alışverişte bulunman lazım." Makin bize doğru yaklaşan kafileyi seyretmek üzere döndü.

Rike sıranın en arkasından göründü, soluk tan göğüne karşı kara bir çıkıntı gibi yükselen bayırı tırmanıyordu. Arkasında bulutlar, taze bir çürüğün kirli mor rengi, şeritler halinde batıya uzanmaktaydı. Üst kolu sargılı, alnı da öyle, esintiyle uçuşuyordu.

Bir şey beni gıdıkladı, fısıltıların hayaleti, rüzgârdan soğuk.

Makin yürümek üzere döndü.

"Bekle..."

Çığlıklar. Çoktan ölmüşlerin dehşeti.

Başka ses çıkmadı ama Honas Dağı bir devin soluk alışı gibi kabardı. Kayaların altından bir ışık çaktı, dört bir yandaki çatlaklardan akkor ışık yayıldı. Bir an için dağ gözden yitti, burgaç çizen bir cehennem gibi göğe fırladı. Ve, o girdabın ortasından bir yerde, Kızıl Hisar'ın her bir taşı, en derin mahzenlerinden burcuna dek, havalandı.

Göz kamaştırıcı ışık sabah aydınlığının tüm ihtişamını götürdü, araziyi sarartıp soldurdu. Rike kör edici göğün önünde cılız bir gölgeye dönüştü. Bu ırak hiddetin sıcak öpücüğünü hissettim; yanaklarımda güneş yanığı misali.

Bu kadar parlak alazlanan şey uzun ömürlü olamaz. Işık bizi gölgede bırakarak söndü. Bir kasırganın habercisidir bu tür bir karanlık. Fırtınanın atlı uşaklarını gördüm, yeni peydahlanmış tayflar, bir öfkenin önüne katılmış giden. Araziyi süpürürcesine geçtiklerini gördüm, göle atılmış bir taş misali dalga dalga, tozu dumana katan gri bir halka halinde, düşünceden hızlı akarak. Gökyüzü de dalgalandı, kurdele bulutlar şimdi kırbaç gibi şaklayacaktı.

"Sevgili Jesu." Makin'in ağzı açık kaldı, oysa söyleyecek daha fazla sözü yoktu.

"Kaçın!" Burlow'un feryadı tuhaf biçimde boğuk kaldı.

"Neden?" Yıkımı bağrıma basmak için kollarımı iki yana açtım. Kaçacak hiçbir yerimiz yoktu.

Biraderlerin devrilmesini izledim. Zamanın akışı yavaşladı, damarlarımdaki kan buz kesti. İki yürek atımı zarfında patlama hepsini biçti, önce Rike'ı, gri girdap içine alıp yitirdi; dev okyanus dalgasının önünde duran bir çocuktan farksızdı. Sıcak dalgası ayaklarımı yerden kesti. Ölülerin içimden akıp geçtiğini hissettim, ölü-çığırıcı kanının acı safralı tadı bir kez daha damağıma geldi.

Katliamın üzerini örten bir duman misali bir süre havada süzüldüm.

Hiçlikte asılı kaldım. Dünyadan habersiz. Uykudan daha derin bir huzur, ta ki...

"Oh! Bravo!" Ses içime işledi, çok yakındaydı ve bir şekilde tanıdık. "Yüzlük Savaşımız'ın kışı korkunç bir yaza döndü, şu kayıp oğlan sayesinde." Adamın sözleri tekerleme gibi akıyor, tuhaf aksanlar taşıyordu.

"Shakespeare'in kemiklerini sızlattığın yetmiyormuş gibi onun ana dilini de suistimal ediyorsun, Sarazen." Bu bir kadın sesiydi, yumuşacık ve nükteli.

Sadece kaç.

"Oğlan Mimar Güneşi'ni uyandırdı ve sen şakaya mı vuruyorsun?" Bir çocuk konuştu, bir kız.

"Sen daha ölmedin mi velet? Dağ yamyassı olup vadiye indi yahu." Kadının sesi hayal kırıklığı taşıyordu.

"Kızı boş ver, Chella. Bu oğlanın arkasında kim var onu söyle bana. Corion, Kont Renar'dan bıktı da masaya yeni bir piyon mu sürdü? Yoksa Suskun Rahibe en sonunda elini mi açtı?"

Müneccim! Onu tanıdım.

"Oyunu bu yeni yetme veletle kazanacağını mı sanıyor?" Kadın güldü.

Onu da tanıdım. Ölü-çığırıcı.

"Seni cehenneme yolladım, kalbine Nuban'ın okunu saplayarak, kaltak," dedim.

"Kali adına, n'olu..."

"Bizi duyuyor mu?" Adamın sözünü kesti, Chella, onu sesinden tanıdım, içimi gıcıklandıran yegâne ceset.

İzlerini sürdüm, orada, pusun içinde.

"Hayır, mümkün değil," dedi Müneccim. "Arkanda kim var çocuk?"

Beni kuşatan körlüğün anaforu içinde hiçbir şey bulamadım.

"Jorg?" Kulağımda bir fısıltı. Yine şu kız. Canavarların ışıltılı çocuğu.

"Jane?" Geri fısıldadım ya da fısıldadığımı sandım, ne dudaklarımı hissedebiliyordum ne de başka bir uzvumu.

"Esîr bizi saklamıyor," dedi. "Esîr biziz."

Bunu bir an kafamda tarttım. "İzin verin de sizi göreyim."

İstenç gösterdim. Onlara uzandım. "Sizi görmeme izin verin." Bu kez daha yüksek sesle. İmgelerini pusa çizdim.

Önce Chella belirdi, onunla ilk karşılaştığım zamanki gibi narin ve kösnül, tenindeki çizimlerin sarmalları esîr büklümlerinden kıvrılarak çıkıyordu. Ardından Müneccim. Beni o mülayim gözleriyle izliyordu, fal taşı gibi açılmış, değirmen havzalarından daha durgun; suretini yoktan cisimleştirdim. Jane adamın yanında beliriverdi, parlaklığı cılızdı artık, teninin altında belli belirsiz bir ışımaydı sadece. Başkaları da vardı, sisin içinde başka suretler, biri hepsinden karanlıktı, sureti kısmen belli, tanıdık. Onu seçmeye uğraştım, tüm irademi ortaya dökerek. Aklıma Nuban geldi, Nubalı, kapı kulbunda kalan elimin görüntüsü, boşluğa düşme hissi ardından. *Déjà vu.* "Bu gücü sana veren kim Jorg?" Chella baştan çıkarıcı gülümsemesiyle baktı bana. Etrafımda dönüyordu, panter peşrevde.

"Kendim edindim."

"Hayır," Müneccim başını iki yana salladı. "Bu oyun o kadar uzun süredir oynanıyor ki hileye yer yok. Tüm oyuncular tanıdık. Seyirciler de öyle." Jane'i başıyla işaret etti.

Ona aldırmadım ve gözlerimi Chella'dan ayırmadım. "Dağı başına yıktım."

"Ben de gömüldüm. Ne olmuş yani?" Sesindeki gerginlikten gerçek yaşı hissedildi.

"Dua et de kazıp çıkarmayayım seni," dedim.

Jane'e baktım. "Sen de mi gömüldün?"

Bir an için ışıması titreşti ve onun yerinde başka bir Jane gördüm, bu seferki kırık dökük. Tek başına aydınlattığı karanlık bir köşede, kaya parçalarının arasında yatan bir bez bebek. Kalçasından ve omuzundan kemikler fırlamış, bembeyaz, kanla kaplı, cılız aydınlıkta karaya çalan. Başını birazcık döndürdü ve o gümüşi gözler benimkiyle buluştu. Tekrar titreşti ve bir kez daha sapasağlamdı, önümde dikiliyordu, sağ salim ve özgür.

"Anlamıyorum." Ama anladım.

"Zavallı, şirin Jane." Chella kızın etrafında fır döndü, fazla yaklaşmadan.

"Temiz ölecek," dedim. "Göçmekten korkmuyor. Senin o çok korktuğun yola sapacak. Leş etine tutun, yeryüzünün bağırsaklarında çürü, korkaklık seni oraya mahkûm ediyorsa."

Chella tısladı, yüzü zehir zemberek, ciğerlerinde çürüyüşün ıslak çırpıntısı. Duman onu tekrar örtmeye başladı, yılan kıvrımları halinde etrafını kuşatarak.

"Şunu can çekiştirerek öldür, Sarazen." Müneccim'e sert bir bakış fırlattı. Ve gözden yitti.

Jane'i yanımda hissediyordum. Işık onu terk etmişti. Teni, her şeyi yutan alevlerden geriye kalmış külün rengini taşıyordu. Fısıldayarak konuştu. "Yecüc'e benim için göz kulak ol, Gorgoth'a da. Onlar son leucrotalar."

Gorgoth'un dadıya ihtiyaç duyabileceği düşüncesi dilimin ucuna iğneli sözler getirdi ama hepsini yuttum. "Olacağım." İçtenlikle söylemiş bile olabilirdim bunu.

Elimi tuttu. "Aradığın zaferleri kazanabilirsin, Jorg. Ama ancak o zaferleri niye istediğine daha iyi gerekçeler bulursan." Parmaklarıma sızan gücüyle gıdıklandığımı hissettim. "Yiten

yıllara bak, Jorg. Omuzunu tutan ele bak. Seni yönlendiren ipler..."

Eli kayıp düştü ve durduğu yeri dumanlar bürüdü.

"Eve bir daha geri dönme sakın, Prens Jorg." Müneccim tehdit ederken babacan bir edayla nasihat verir gibiydi.

"Şimdiden kaçmaya başlarsan," dedim. "Belki elimden kurtulursun."

"Corion?" Arkamda burgaçlar çizen esîre dikmişti gözlerini. "Bu oğlanı sakın üstüme salma. Tatsızlık çıkar."

Kılıcıma davrandım ama ben kınından çekene dek adam gözden yitti. Duman acılaştı, genzimi yaktı, öksürmeye başladım.

"Kendine geliyor." Makin'in sesini sanki çok uzaktan işittim.

"Ona biraz daha su ver." Elban'ın peltek konuşmasını tanıdım.

Silkinerek uyandım, boğulur gibi suyu tükürerek. "Gidi orospu!"

Uçsuz bucaksız bir bulut, fırtına öncesindeki bir örs bulutu misali, Honas Dağı'nın eskiden olduğu yeri kaplamıştı.

Gözlerimi kırpıştırdım ve Makin'in asılarak beni ayağa kaldırmasına izin verdim. "İki seksen yere uzanan bir tek sen değilsin." Başıyla Gorgoth'un birkaç metre ötede çömeldiği yeri işaret etti, sırtı bize dönüktü.

Sendeleyerek yaklaştım, ısıyı fark edince de durdum, hem ısı hem de parlaklık, gün ışığına rağmen Gorgoth'u bir siluete dönüştürmüştü, sanki harlı yanan bir kamp ateşinin başına çöreklenmiş gibiydi. İlişmeden biraz uzağında, kenarda durdum. Yecüc ana rahmindeki bir bebek gibi iki büklüm yatıyordu, her santimi akkor, sanki Mimar Güneşi'nin ışığı bünyesine nüfuz etmiş gibi. Gorgoth bile çekinerek gerilemek zorunda kaldı.

Gözlerimin önünde, yavrunun teni tav ocağındaki bir demirin renklerine büründü, hare hare, kor turuncuya, ardından

mat kırmızılara. Ona bir adım yaklaştım, gözlerini açtı, güneşin çekirdeğinde iki tane beyaz delik. Ağzını açtı, ağzının içi eriyik, sonra bedeni iyice kıvrılıp büzüldü. Bir süre sırtında alazlar oynaştı, kollarına yayıldı, sönüp gitti sonra. Yecüc'ün soğuması, eski rengine dönmesi ve yanında durulabilecek hale gelmesi on dakika sürdü.

Sonunda başını kaldırıp sırıttı. "Daha!"

"Gözün doysun lan," dedim. Mimar Güneşi'nin, tüm bünyesini etkileyecek biçimde neyi uyandırdığını bilmiyordum ama gördüğüm kadarıyla durulması daha iyiydi.

Arkama dönüp Honas Dağı üzerinde hâlâ yükselen buluta baktım, etrafa millerce yayılarak yanan kırsal araziye.

"Sanırım eve gitmenin zamanı, millet."

36

Dört yıl önce

"Mümkün değil," dedi Nuban.

"Kolayca halledilebilecek çok az şeyin kıymeti vardır," dedim.

"Mümkün değil," dedi. "Sonraki beş dakikadan sağ çıkmayı umuyorsa birisi, olmaz."

"Bir tane intihar suikastçısı yetseydi, Yüzlük'ten değil Düzinelik'ten bahsediyor olurduk şimdi." Kendi babam, kaçmakla hiç ilgilenmeyen birkaç müstakbel katilin teşebbüsünden sağ kurtulmuştu. "İmparatorluk tahtında hak sahibi olan birini devirmek o kadar kolay değildir."

Nuban eyerinde dönerek kaşlarını çattı bana. Bir çocuğun böyle şeyleri nasıl olup da bildiğini sormayı bırakmıştı. Bana mümkün değil demekten de ne zaman vazgeçeceğini merak ediyordum.

Atımı mahmuzladım. Kont'un hisar burçlarını görüyorduk ama sanki son yarım saattir biraz bile yaklaşamamıştık.

"Kont'un en güçlü savunmasını bulmamız lazım," dedim. "En çok güvendiği korunma aracını. Emniyetini ona bağladığı şeyi."

Nuban tekrar surat astı. "Düşmanının zayıf noktasını kolla," dedi. "Sonra da atışını yap." Heybelerine çaprazlama asılı ağır tatar yayını tıpışladı.

"Ama mümkün değil deyip duruyordun," dedim. "Sürekli." Akşam rüzgârına karşı pelerinime sıkıca sarındım. Pelerinini aşırdığım adam iri yarı biriydi, büyük geldiği için de üzerinde gevşekçe duruyordu. "Öyleyse en makul şekilde mağlup olmayı düşünüyorsun."

Nuban omuz silkti. Sırf haklı çıkmak uğruna asla tartışmazdı. Bu yönünü severdim.

"İyi bir savunmanın en zayıf noktası açık vermeye mahkûmdur. Çöker ama çökerken bile yeni savunma hatları yaratır. Katmanlar halindedir. Neticede, en başından beri kaçındığın şeyle yüzleşmiş olarak bulursun kendini, ne var ki artık zayıf düşmüşsündür ve bile bile ladestir."

Nuban bir şey demedi, akşamüzeri aydınlığındaki kapkara yüzü okunaksızdı.

"Şaşırtmaca buradaki tek gerçek silahımız. Gerginliği tırmandırma sürecine girmiyoruz. Meselenin doğrudan kalbine dalıyoruz."

Nitekim sökmek istediğimiz şey de kalp.

At sırtında devam ettik, en sonunda burçlar biraz daha yaklaştı, hisar kapıları açık bir ağız misali önümüzde belirene dek uzadıkça uzadılar. Hisarın önündeki araziye binalar kusmuk gibi saçılmıştı – meyhaneler ve tabakhaneler, mezbeleler ve genelevler.

"Renar'ın kalkanı Corion adında bir adam." Nuban, atlar geçit yoluna adım attığı anda gelen leş koku karşısında yüzünü buruşturdu. "At Sahili'nden bir büyücüymüş güya. Tam bir

danışman. Kendi memleketinden getirttiği paralı askerlerle koruyormuş Kont'u. Tehdit edilecek ailesi olmayan adamlar, sadakatleri bir şeref sözüyle sağlanmış."

"Acaba şu Corion'la görüşebilmek için ne tür bir davetiye çıkarmamız lazım?"

Kapılardaki kuyruk dura kalka ilerliyor ama asla bir salyangoz hızını aşmıyordu. On metre önümüzde, öküzü olan bir köylü, Kontluk üniformalı bir muhafızla tartışmaktaydı.

"Sahiden büyücü müdür sence?" Vereceği yanıt için Nuban'ın gözünün içine bakıyordum.

"At Sahili onların mekânıdır."

Köylü davasını kazanmış görünüyordu, öküzüyle dış avluya ilerledi, pazar tezgâhlarının henüz kurulmakta olduğu kısma.

Geçide vardığımız esnada hafif bir yağmur yağmaya başlamıştı. Muhafızın tüylü sorgucu çisenti yüzünden boynunu bükmüştü ama bakışlarını bize diken adamın gözlerinde yorgunluktan eser yoktu.

"Hisara geliş sebebiniz?"

"Tedarik." Nuban heybelerine pat pat vurdu.

"Orası." Muhafız başıyla geçidin önündeki yayıntıyı gösterdi. "Aradığınızı oradan bulursunuz."

Nuban dudak büktü. En iyi mallar hisar pazarında olurdu ama anlaşılan bu sebeple bizi içeriye almayacaktı. Yol yorgunu Nubalı bir paralı askeri, efendisinin eşiğinden geçirmesi için Kont'un adamını ikna edecek daha iyi bir gerekçe lazımdı bize.

"Bana yayını ver," dedim Nuban'a.

Kaşlarını çattı. "Onu vuracak mısın?"

Muhafız güldü, oysa Nuban'da mizahın zerresi yoktu. Beni tanımaya başlamıştı.

Elimi uzattım. Nuban omuz silkti ve yayı heybesinde asılı durduğu yerden çekip kaldırdı. Yayın ağırlığı beni az kalsın yere deviriyordu. Yayı iki elimle kavramak, bacaklarımla bineğimden kuvvet almak zorunda kaldım ama itibarıma fazla leke sürmeden kotarmayı başardım.

Yayı muhafıza sundum.

"Bunu Corion'a götürün," dedim. "Ona satmayı düşündüğümüzü söyleyin."

Kızgınlık, hor görüş, eğlenme, adamın ne diyeceğini bilemez halde tüm bu duygularla boğuştuğunu görebiliyordum, buna rağmen silahı almak üzere elini uzattı.

Muhafız tam uzandığı anda yayı geri çektim. "Dikkat et, efsunlandığı için göründüğünden daha ağırdır." Bu lafın üzerine kaşı bir gıdım kalktı. Yayı ihtiyatla alıp Nuba ilahlarının demir suretlerine göz gezdirdi. Gördüğü bir şey yüzünden itiraz edecek hali kalmamış gibiydi.

"Bu ikisine dikkat et," dedi, bekçi kulübesinin kuytusundaki başka bir adama seslenerek. Nuban'm tatar yayını önünde tutarak uzaklaşırken zokayı yutmuş görünüyordu.

Ahmak ıslatan şiddetlenerek sağanağa dönüştü. Atlarımızın sırtında sucuk gibi ıslanıyorduk.

İntikamı düşündüm. Benden çalınan şeyi öcün geri vermeyeceğini. Bunu nasıl da umursamadığımı. Bir şeye uzun süre tutunmaya görün, bir sırra, bir arzuya, ya da bir yalana, sizi biçimlendirir. Öç arzusu içimde bakiydi, yadsınamazdı. Kont'un kanı yıkayıp atardı bunu belki.

Akşam oldu, muhafızlar bekçi kulübesinin fenerlerini yaktılar, giriş yolu boyunca uzanan duvar oyuklarındakileri de. Kapılar ardına kadar açıkken girişe düşman akın etmesi

halinde inmeyi bekleyen iki düşerkapmın dişlilerini seçebiliyordum. Eğer annemin öcünü almak için ordularını göndermiş olsaydı, babamın askerlerinden kaçı bu noktada ölürdü merak ettim. Belki böylesi daha iyiydi. Benim çat kapı gelmem daha iyi. Daha kişisel. Sonuçta benim annemdi. Babamın askerleri kendi anaları için endişelensinler.

Yağmur burnumdan damlıyor, ensemden içeri buz gibi akıyordu, yine de ısındığımı hissediyordum, içimde yanan bir ateş vardı.

"Sizinle görüşecek." Muhafız geri dönmüştü. Fenerini yukarıda tutuyordu. Sorguç tüyü miğferine yamyassı yapışmıştı artık, kendi de yorgun görünüyordu. "Jake, atlarıyla ilgilen. Nadar, bu oğlanları içeri götürürken bana eşlik et."

Böylece Kont Renar'ın hisarına yaya girmiş olduk, oraya varmak için hendeği yüzerek aşmışız gibi sırılsıklam vaziyette.

Corion'un kabul salonları Batı Kulesi'ndeydi, Kont'un maiyetini barındıran ana kaleye bitişik. Bir sarmal merdiveni tırmandık, toz toprak yüzünden hışır hışır. Tüm meskene bir bakımsızlık havası hâkimdi.

"Silahlarımızı teslim edecek miyiz?" diye sordum.

Bana bir bakış fırlatan Nuban'ın göz aklarını göz ucuyla yakaladım. Muhafızımız sadece güldü. Arkamdaki adam kalçamdaki hançeri tıpışladı. "Corion'u bu küçük çakıyla mı deşeceksin çocuk?"

Verecek yanıtım yoktu. Muhafızımız demir sürgülü, koca bir meşe kapının önünde durdu. Birisi ahşap yüzeyine karmaşık bir simge dağlamıştı, bir nevi resimli yazıt. Gözlerimi alamadım.

Muhafız kapıyı çaldı, iki tane seri vuruş.

"Burada bekleyin." Fenerini elime tutuşturdu. Bana kısaca göz attı, dudaklarını büzdü, sonra da Nuban'ı kenara iterek merdivenden gerisin geri inmeye koyuldu. "Nadar, gel benle."

İki adam da merdivenin sarmalında gözden yitti, akabinde bir kapı mandalının kaldırıldığını işittik. Sonra hiçbir şey olmadı. Nuban elini kılıcının kabzasına götürdü. Dürterek uyardım. Başımı iki yana sallayıp kapıyı tekrar tıklattım.

"Girin."

Tüm korkularımla yüzleştiğimi sanırdım, oysa bu ses tek bir kelimeyle tüm azmimi kırdı. Nuban da aynı şeyi hissetti. Hissettiği halinden belliydi, kaçmaya hazırdı.

"Gel, Dikenlikler Prensi, saklandığın yerden çık da fırtınanın içine dal."

Kapı dağıldı, karanlık tarafından yutuldu. Bir feryat duydum, korkunç bir feryat, avcının pençelerinden kurtulmaya çalışan omurgası kırık bir avın çığlığı sanki. Belki benim çığlığımdı, belki de Nuban'ın.

Sonra adamı gördüm.

37

Kızıl Hisar'dan geriye enkaz namına bir şey kalmamıştı. Tüm gördüğümüz üzerinde durduğu dağın kalıntılarıydı. Olabilecek en hızlı biçimde uzaklaşmayı başardık ve önümüzden esen rüzgâra şükrettik, hem dumanı hem de Gelleth'in zehrini peşimize takarak arkamızdan esmiyordu. O gece soğukta uyuduk, hiçbirimizin iştahı yoktu, Burlow'un bile.

Kızıl Hisar'dan Servi Hisar'a giden yol uzundu, dönüşü gidişinden daha uzun. Mesela, giderken at sırtındaydık, dönüşte ise yayan kalmıştık. Üstelik geri dönüş yolunun büyük kısmı çökmüştü. Seçenek verilse, dağa tırmanmayı dağdan inmeye yeğlerdim. Yokuş aşağı inmek bacaklarınızı başka türlü yorar, eğim her adımınızda dikleşir sanki, sizi yönlendirir, dizginleri o çeker âdeta. Tırmanırken mücadeleniz dağladır.

"Ulan amma da özledim şu atı," dedim.

"At da atın hasıydı yani." Makin başıyla onayladı ve dudaklarındaki tozu toprağı tükürdü. "Kral'ın seyisi size başka bir tane temin etsin. Eminim Ancrath'ta Gerrod'un piçi olmayan bir tane bile beygir yoktur."

"Kızışmış aygırın tekiydi, sana o kadarını söyleyeyim." Balgam söküp tükürdüm. Zırhım hışır hışırdı, metali ikindi güneşinin sıcağını çekmiş, altında buram buram terliyordum.

"Yine de içime sinmiyor," dedi Makin. "Şimdiye kadarki en kayda değer zafer bu ama elimizde kanıt olarak tek şey atlarımızı kaybetmemiz."

"Köylü kulübesinde daha çok ganimet bulurdum!" Rike damdan düşer gibi bağırarak laf yetiştirdi.

"Gözünü sevdiğim! Gene başlama Ufaklık," dedim. "Hepimize yetecek kadar bol sikkemiz var, biraderlerim. Zaferle yüklenmiş olarak geri dönüyoruz." Sarayda harcayabileceğim bir paraydı bu. Uygun fiyatı biçtiniz mi her şey satılıktır. Kral'm geçeceği iltimas, veraset, hatta bir babanın saygısı bile.

Dönüş mesafesini gidişten daha uzun kılan bir şey daha vardı. Sadece kendi ağırlığımı, zırhımı, azığımı taşımak zorunda oluşum değil; yeni bir yüküm vardı. İfşa etmenize günler varken, hele ki anlatacak kimseniz yokken, haberin ağırlığını taşımak zordur. İyi haberler de en az kötü haberler kadar ağır çeker. Saraya geri döndüğümü hayal edebiliyordum; zaferden göğsüm kabarmış, hatta zaferi başlarına kakmışım, özellikle de üvey annemin başına. Hayal gücümün tuvalinde canlandıramadığım tek şey babamın tepkisiydi. İnanamaz bir edayla başını iki yana salladığını gözümün önüne getirmeye uğraştım. Gülümsediğini ve ayağa kalkıp elini omuzuma koyduğunu tahayyül etmeye çalıştım. Bana teşekkür ettiğini, beni övdüğünü, oğlum diye hitap ettiğini işittiğimi. Lakin gözlerim görmez oldu, hayalini kurduğum sözler cılız, ayırt edilemeyecek kadar boğuktu.

Dönüş yolculuğunda biraderlerin gıkı çıkmıyordu, saflarımızda açılan gediğin acısı tazeydi, Nuban'ın eksikliği hisse-

diliyordu. Öte yandan Yecüc fıkır fıkırdı, habire koşturuyor, tavşan avlıyor, soru üstüne soru yağdırıyordu.

"Dam niye mavi, Birader Jorg?" diye soruyordu. Anlaşılan dış dünyayı kocaman bir mağara sanıyordu. Bazı filozoflar onunla hemfikirdi.

Başka değişiklikler de vardı. Yecüc'ün postundaki kızıl izler cart kırmızıya dönmüştü, gece yakılan kamp ateşleri ise onu büyülüyordu. Alevlere bakakalıyordu, mest olmuş halde, gıdım gıdım kıyısına yaklaşıyordu. Gorgoth, yavruyu gölgelere kışkışlayarak onun bu ilgisini baltalıyordu. Ateşin cazibesine kapılması onu endişelendiriyormuş gibiydi.

Yollar biraz daha aşina hale geldi, bayırlar alçaldı, tarlalar yeşillendi. Çocukluğumun geçtiği yollardan yürüdüm; altın dönemim, annemin nağmeleri ve şarkıları eşliğinde, altıncı yaşıma dek tek bir acı nota duymaksızın endişesizce geçen keyfi günler. Babam ilk acı derslerimi o zaman öğretmişti bana; acı çekiş, yitiriş ve feda ediş üzerine bir ders. Gelleth o öğretinin toplamı olmuştu. Tavizsiz bir zafer, ne merhamete yer var ne de tereddüte. Verdiği eğitim için Kral Olidan'a teşekkür edecek ve düşmanlarının ellerimde nasıl bir sonla karşılaştıklarını anlatacaktım ona. O da tasvip edecekti.

Oraya yaklaştıkça Katherine'i de düşündüm. Boş anlarımı onun hayaliyle dolduruyordum, ona dokunacak kadar yakın olduğum anların hatırasıyla. Yüzüne vuran ışığın kemikli yüz hatlarını, dolgun dudaklarını ortaya çıkarışı tekrar gözümün önüne geldi.

Yürümekten ayaklarımız şişmiş, perişan halde Ancrath'ın göbeğine vardık; kendi derdimize o kadar düşmüştük ki at çalarak yolculuğumuzun son kısmını katlanılır kılmayı bile akıl edememiştik. Gözlerimi yumduğumda şu yeni güneşin

Gelleth'in üzerinde doğduğunu, Gelleth'i yuttuğunu görebiliyordum. Hayalete dönen şehrin feryadı kulaklarımdaydı.

Osten Bayırı'ndan Servi Hisar'ın mazgallı siperlerini görüyorduk, giriş kapılarına kadar daha yedi mil vardı önümüzde. Güneş batıda alçalıyordu, kızıla bürünmüş, şehre bizden önce varmak için yarışıyordu.

"Kağraman olcak mıyız Jorç?" diye sordu Elban. Amaçların araçları mübah kıldığını onca yıllık ömründe öğrenmemiş gibi, kuşkuluydu sesi.

"Kahraman mı?" Omuz silktim. "Muzaffer olacağız. Asıl önemlisi bu."

Son bir mili alacakaranlıkta yürüdük. Aşağı mahalleye açılan kapılardaki muhafızlar bana hiçbir soru sormadılar. Belki prenslerini tanıdıklarından, belki de bakışlarımı okuyup kendilerini koruma dürtüsü devreye girdiğinden. Hiçbir engelle karşılaşmadan içeri girdik.

"Birader Kent, neden aşağı mahallenin yolunu tutup arkadaşlarla kafayı çekeceğin bir yer bakmıyorsun? Düşmüş Melek, mesela." Sör Makin'le ikimiz huzura çıkacaktık. Biraderlerimden geriye kalanlar Servi Hisar'da hoş karşılanmazdı.

Yanımda Makin'le Ulu Şehir'in yolunu tuttum, sonunda hisarın kendisine ulaştık. Üçlü Kapı'dan girdiğimiz zaman yorgunluğuma aldırmaz oldum. Güneşin batmasıyla karanlığa gömülmüş Kürsü Avlusu'nu geçtik.

Babamın saltanat kapılarındaki yuvarlak masa şövalyelerini geçtiğimiz esnada adımlarımı sıçrarcasına atıyordum artık. Önce Müneccim'e bakındım. Gözlerim onu Kral'ın yanında, sonra da ışıltılı güruhun arasında aradı. Muştucunun bizi takdim etmesi bitene dek bekledim, bakışlarım hâlâ zındığı arıyordu. Katherine'i Kraliçe'nin yanında gördüm, bir eli

ablasının omzunda, zavallı Jorg'a ters ters bakıyor. Bıraktım sessizlik biraz daha uzasın.

"Boyalı vahşini nereye sakladın babacığım? İhtiyar düş zehirleyicisiyle tekrar karşılaşmayı çok istiyordum."

Bakışlarımı bir kez daha surat deryasında gezdirdim.

"Müneccim'in hükümdarlık vazifeleri gereği, kendisi sınırlarımızın dışına gönderildi." Babamın yüz ifadesi kayıtsızlığını koruyordu ancak kraliçe ile kız kardeşinin çabucak birbirlerine baktıklarını yakaladım.

"Dönüşünü iple çekeceğim." Demek zındık ben gelmeden kaçmıştı...

"Orman Nezaretçileri olmadan geldiğiniz söylendi." Babamın yanından konuşan Kraliçe Sareth'di, elleri kocaman karnının üzerinde. "Vahim kayıplar verdiğinize mi yoralım bunu?" İncecik ağzında bir gülümseme belirdi. İstisnai güzellikte bir ağız, hakkını teslim etmeli.

Hafifçe eğilerek saygımı sundum. Saygım, rahminde dünyaya gelmek için çırpınan üvey kardeşimeydi. "Orman Nezaretçileri'nden kayıplar verildi hanımefendi, bunu inkâr edemem."

Babam, tacı kafasına ağır geliyormuş gibi başını eğdi. Kaşlarının gölge düşürdüğü soluk gözleri üzerimdeydi. "Bu hezimetin hesabını soracağız."

"Lord Vincent de Gren..." İşaret parmağımla ona saymaya başladım.

Asiller zümresinden tıslar gibi bir iç çekiş.

"Nezaret Amiri bile!" Kraliçe Sareth binbir zahmetle ayağa kalktı. "Nezaret Amiri'ni bile harcamış! Tahtımızı bu oğlana mı emanet edeceğiz?"

"Lord Vincent de Gren." Saymaya kaldığım yerden devam ettim. "Onu Temus Şelalesi'nden aşağı atmak zorunda kaldım. Beni gücendirdi. Şimdi Nezaret Amiri Coddin, alt tabakadan ama oturaklı bir adamdır."

"Jed Willox." Orta parmağıma geçtim. "Bir iskambil oyununda çıkan kavgada bıçaklanarak öldürüldü, Gelleth sınırını geçtikten iki gün sonra."

"Rüzgâraltı'dan Mattus." Yüzük parmağımla üçüncüyü saydım. "Kazara bir ayının üstüne işemiş zaar. Görünen o ki Orman Nezaretçileri'nin şu efsanevi ormancılık yönü biraz abartılmış. Bir de... yok, hepsi bu kadar."

Üç parmağımı kol mesafesinde başımın üzerine kaldırdım ve seyircilerime göstererek bir sola, bir sağa döndüm.

"Kendi adamlarım arasından da eşit ölçüde vahim kayıplar verildi ancak kendimizi müdafaa etmek için söylüyorum, Gellethli dokuz yüz kıdemli muharip tarafından savunulan bir hisarı devirmek, takdir edersiniz ki tehlikeli bir teşebbüstür. Hafif zırhlı, iki yüz elli orman korucusuyla kayıpsız başarıya ulaşmanın da bir sınırı vardır."

"Bu korkak Kızıl Hisar'a uğramamıştır bile!" Kraliçe eliyle beni gösteriyordu –kimi kastettiğini anlamayan çıkabilirmiş gibi– sesi ciyak ciyaktı.

Gülümseyerek sükûnetimi korudum. Kadınlar, karnı burunlarındayken bakış açılarını yitirme eğilimindedirler. Sareth'i tekrar tahtına oturtmak için Katherine'in çırpındığını gördüm.

"Sana Kızıl Hisar'a saldırmanı emrettim." Babamın sözlerinde kızgınlıktan eser yoktu ve bu yüzden ziyadesiyle tehditkâr bir ton taşıyordu.

"Doğrudur." Sör Makin'i arkamda bırakarak tahta yaklaştım. "Gelleth'i bana teslim et, dedin."

Aramızda bir metre ya vardı ya yoktu, ilk saray muhafızının tatar yayını kaldırmasına ramak kalmıştı. Babam bir parmağını kaldırdı, durakladık, ben de terliyordum, zırhlı yeleğinin içindeki muhafız da.

"Bana Gelleth'i ver, demiştin. Bu iş için de bana Orman Nezaretçileri'ni bahşedecek kadar cömerttin."

Kalçamdan sarkan heybemin içine uzandım, üzerime doğrultulmuş tatar yaylarına aldırmadan, tetikteki parmakları daha bir gerildi.

"Al sana Merl Gellethar, Gelleth Lordu, Kızıl Hisar'ın başı." Elimi açtım, parmaklarımın arasından kum döküldü. "Bu da," Ceviz büyüklüğünde bir kaya parçası çıkardım, "Kızıl Hisar'dan geriye kalan en büyük taş."

Taşı yere attım, sessizliğe külçe gibi düştü. Ne kumla ne de taşla mecaz yapıyordum elbette, taht odasının zemininde duran şey gerçeğin ta kendisiydi. Merl Gellethar kum olup rüzgâra karışmıştı, hisarı ise moloz yığınıydı.

"Hepsini geberttik. O kaledeki her erkek öldü." Kraliçeye baktım. "Her kadın. Hanımefendisi de öldü, bulaşıkçısı da, hizmetçisi de, orospusu da." Gözlerim karnına kaydı. "Her çocuk, beşikteki her bebek." Sesimi yükselttim. "Ne at kaldı ne it, ne şahin ne de güvercin. Her bir sıçan öldü, bitine piresine kadar. Orada hiçbir canlı kalmadı. Yarım yamalak zafer olmaz."

Babam ayağa fırladı.

Tek adımda onunla neredeyse burun buruna geldim. Gözlerindeki ifadeye anlam veremedim ama eski korkum kalmamıştı, sanki korkumu da parmaklarımın arasından dökmüştüm.

"Doğuştan gelen hakkımı ver." Sözlerimi nüanslarla hiç süslemedim, yine de gerginliğinden ötürü çeneme ağrılar girdi. "Bırak da ordularımıza ben komuta edeyim, İmparatorluğu ele

geçireyim, tekrar birleştireyim. Zındığı bir kenara bırak. Onun planlarını da." Lafımın son kısmında yeni kraliçeye göz attım.

Gözlerimi babamdan ayırmamam gerekirdi, pis huyumu kime çektiğimi anımsamam gerekirdi.

Kalbimin altında keskin bir acı hissettim. Cümlem ağzımda yarım kaldı, neredeyse dilimi de ısırdım. Kan tadı aldım, sıcak ve bakırsı. Bir adım geriledim, iki, artık sendeliyordum. Hançeri gördüm, ben geri çekilince ortaya çıktı, saplayan babamın eliydi.

Bir hançer mi önümde gördüğüm?[5] Alıntı aklımda beliriverdi, bir kahkaha koptu peşinden, gülmekten yarıldım, kan tüküre tüküre. Konuşmak istedim ama kelimeleri bir türlü toparlayamaz oldum, hayat sıvımla birlikte onlar da akıp gidiyordu.

Taht odası önümde dalgalandı, mimarisi böyle bir ihanet karşısında mutlaklığını giderek yitiriyordu. Çift kanatlı koca kapılara doğru gerilememi bütün gözler seyretti. Bakışlarıyla delik deşik ettiler beni, beyler ve hanımlar, Prenses, Kraliçe ve Kral. Beni Gelleth'den buraya kadar fersah fersah taşıyan bacaklar şimdi hıyanet ediyordu, sanki Kızıl Hisar'dan beri katedilmiş her mil omuzlarıma çöreklenmişti de beni yorgunluktan sarhoş etmişti.

Beni hançerledi!

Babamı sevdiğim bir dönem vardı. Rüyalarımda, nadiren de olsa uyanıkken de hatırladığım bir dönem; ulu bir bulutun gölgesi gibi zihnimi yalayıp geçerdi. Fi tarihinden kalma güleç bir yüz; aramızdaki soğukluğu ayırt edemeyeceğim kadar küçük olduğum bir mevsimden kalma. Sakallı bir yüz, haşin ama tehditkâr değil.

5 W. Shakespeare'in Macbeth'inden alıntı. (ç. n.)

Bir hançer mi önümde gördüğüm? Dilim bir türlü dönmedi şakaya. Bir kahkaha koptu bağrımdan, devrildim; hançer iplerimi kesmişçesine.

Sonsuz bir süre boyunca önlerinde yattım, yanağım soğuk mermerde. Makin'in böğürmesini işittim. Bir sürü muhafız tarafından çiğnenmesini işittim. Bir kalp atışının tekleyen sesi kapladı ortalığı.

Düştüğüm esnada babamın saçının siyahlığı gözüme ilişti, geceden daha kara, bir saksağan kanadının zümrüt yeşili düşmüş perçemine, cılız.

"Götürün şunu." Sesi bitkindi. Son hecesinde belli belirsiz insani bir zaaf emaresi.

"Annesinin kabri yanma mı gömülecek?" Yeni bir ses. Kelimeler uzadıkça uzadı, bir asır sürdü, lakin yankısı içimde bir yerlere düştü ve sesin sahibini gördüm, bizi omuzlarında taşımış İhtiyar Lord Nossar; Will ile beni, bir ömür önce. İhtiyar Nossar, beni son kez taşımaya gelmiş. Yanıtı işittim, çok cılız, ayırt edilemeyecek kadar derinden. Gözlerim kör oldu. Yanağımın zeminde sürüklendiğini hissettim, sonrası boşluk.

38

Karanlığı yuttum, karanlık da beni yuttu.

Işık olmayınca, zamanın hesabını tutabileceğiniz kalp atışı olmayınca, sonsuzlukta korkacak hiçbir şey olmadığını öğreniyorsunuz. Hatta, sizi öylece bıraksalar, karanlıkta yalnız kalınan bir sonsuzluk hayatın koşturmacasına hoş bir alternatif olabilir.

Sonra melek geldi.

İlk ışıltılar gözlerime birer kâğıt kesiği attı sanki. Uzaktaki bir uç noktadan yayıldı aydınlık, ışık huzmeleri zihnime saplandı. Bir şafak söktü, bir anlığına, ya da bir asır boyunca, karanlığı kaçırdı, geçtiği yerlerde gölgeden eser bırakmadı yayıldıkça.

"Jorg."

Ses katmer katmer yayıldı, nezaket tınlıyordu yankısında, tüm vaatleri yerine getirecekmiş gibi.

"Merhaba." Sesim çatlak bir kaval gibi öttü. *Merhaba mı?* Cennetten inme bir varlıkla karşılaşınca ne denir ki? Üç hece, hem zayıflık hem de şüphe barındıran.

Kollarını açtı. "Bana gel."

Çömelmiştim, hiçbir gölgenin düşmediği bembeyaz bir zeminde çırılçıplaktım. Uzuvlarımın pisliğini görebiliyordum,

şeritler halinde, bir de kan vardı, beni öldüren yaradan akan kan, kurumuş ve günah gibi kara.

"Gel."

Ona bakmaya çalıştım. Tezahüründe bütünlük yoktu. Tanımlar ölümlülere mahsusmuş gibi, varlığı indirgeyiciliğe izin vermiyordu. Rengi soluktu, hareli. Gözleri, kaygılı herhangi birininki nasılsa öyleydi. Kanatlıydı – vardı kanadı ama beyaz ve tüylü değil, uçmasını sağlıyordu bilakis. Cismen göğü kuşanmıştı bedenine. Bazen teninde bulutlar geziyordu sanki, birbirini iteleyerek. Bakışlarımı kaçırdım.

Çömelik vaziyette kaldım, bir et ve kemik yumağıydım, onun irdeleyici bakışları altında beni tanımlayan sadece kir ve kurumuş kandı.

"Bana gel." Kollar açık. Bir ana kucağı, bir sevgilinin bağrı, babanın, dostun.

Gözlerimi kaçırdım ama beni hâlâ çekiyordu. Soluğunu hissettim. Vaat edilen kefareti hissettim. Tek yapmam gereken kafamı kaldırıp bakmaktı, beni affedecekti.

"Olmaz."

Şaşkınlığı aramızı titretti, bir ışık dalgalanması. Çene kaslarımın gerildiğini hissettim, damağımda öfkenin buruk tadı, genzimde acısı. Nihayet bana tanıdık gelen şeylerdi bunlar.

"Acını bir kenara bırak, Jorg. Bırak Kuzu'nun kanı günahlarını yıkasın." Hiçbir yapmacıklığı yoktu. Endişesini şeffaflıkla yansıtıyordu. Melek açtığı elleriyle sunuyordu armağanlarını, şefkat, sevgi... acıma.

Haddinden fazla bir armağan. Dudaklarım malum gülümsemeyle büküldü. Durdum, kibarlık edip ağırdan alarak, başım hâlâ öne eğik. "Günahlarımı silmeye Kuzu'nun kanı yetmez. Gel şu kuzuyu koyun yapalım."

"Nedamet getirilmeyecek kadar büyük günah yoktur," dedi. "Vazgeçilemeyen kötülük yoktur."

Bu sözünde de ciddiydi. O dudaklardan yalan söz çıkamazdı. En azından bu gerçek aşikârdı.

Onunla tekrar göz göze geldim, sevgisini boca etti üstüme, öyle derin ve öyle koşulsuzdu ki beni âdeta sürükleyip götürdü. Derinlere kulaç attım, onunla boğuştum. Tekrar malum tebessümümü kuşandım, ağzı bir karış açık budalalığıma söverekten.

"Tadılmamış çok az günah bıraktım." Ona doğru bir adım attım. "Lanet okudum... kilisede. Komşumun öküzüne göz diktim. Onu çaldım da, bütün kızarttım, açgözlülükle hepsini yedim; ölümcül bir günahtır. Yedi'sinden ilki, anamın memesinde öğrendim."

Gözlerindeki acı içimi acıttı ama ben buydum. Yaşadığım çalkantılı hayat iki ucu keskin bir bıçaktı.

Meleğin etrafında döndüm, ayaklarım yerde iz bırakıyordu, adımlarımı attıkça solan çürükler.

"Komşumun karısına yan gözle baktım. Irzına geçtim. Cinayet de işledim. Evet ya, cinayet üstüne cinayet. Tadılmamış çok az günah kaldı... Bu kadar genç ölmeseydim eksiksiz bir listeyle karşına çıkardım." Öfke çenemi kapattı. Biraz daha sıksaydım hani, dişlerim infilak ederdi. "Beş dakika daha yaşasaydım çetelenin en tepesine baba katlini ekleyebilirdin."

"Affedilebilir."

"Senden af talep ettiğim yok." Zemine karanlığın damarları uzanmaya başladı, durduğum yerden dışarı doğru yayılarak.

"Bırak gitsin, çocuk." Sözlerinden bir neşe ve sıcaklık yayıldı, öyle güçlüydü ki az kalsın kapılıp gidiyordum. Gözleri anlamlı bir dünyaya açılan birer pencereydi. Yarınlar üzerine inşa edilmiş bir meskene. Orada her şey telafi edilebilirdi. Ta-

dını alabiliyordum, kokusunu. Başaracağından bu kadar emin olmasaydı, bana oracıkta sahip olabilirdi.

Öfkeme tutundum, zehirli kuyumdan içtim. Bunlar marifet değil ama en azından bana ait.

"Sizinle gelebilirdim hanımefendi. Teklifinizi kabul edebilirdim. Ama kim olurdum o zaman? Beni biçimlendirmiş hataları bırakırsam kim olurdum?"

"Mutlu olurdun," dedi.

"Bambaşka birisi mutlu olurdu. Yeni bir Jorg, onursuz bir Jorg. Hiç kimsenin kucak köpeği olmayacağım. Ne senin, ne de O'nun."

Bataklıktan yükselen bir pus gibi karanlık tekrar belirdi.

"Kibir de bir günahtır, Jorg. Yedi günahın en ölümcülü. Tutunma ona." Nihayet, sözlerinde bir meydan okuma emaresi. Güçlenmek için tek ihtiyacım buydu.

"Mecbur muyum?" Karanlık etrafımızı sarıyordu.

Ellerini uzattı. Karanlık baskın çıktı, onun ışığı ise sindi.

"Kibir mi?" dedim, gülümsemem kıpır kıpırdı artık. "Kibirin *ta kendisiyim* ben! Mirasınızı eziklere saklayın. İstediğin bedel karşılığında ilahî ışığa kavuşmaktansa sonsuz karanlığı yeğlerim." Doğru değildi ama öbür türlü konuşsaydım, uzattığı eli ısırmak yerine tutsaydım, benden geriye bölük pörçük parçalar dışında hiçbir şey kalmayacaktı.

Işık zerreleri kuşatıyordu onu şimdi, kadife karanlığa karşı ışık zerreleri. "Lucifer da böyle konuşurdu. Kibiri onu cennetten alıkoydu, oysa ki Tanrı'nın sağ eliydi." Sesi giderek cılızlaşıyordu, bir fısıltıdan farksız. "Nihayetinde kibir yegâne kötülüktür, tüm günahların kökü."

"Kibir sahip olduğum her şey."

Geceyi yuttum, gece de beni yuttu.

39

"Daha ölmedi mi bu?" Bir kadın sesi, Cermen aksanlı, ihtiyarlıktan biraz cırlak.

"Hayır." Daha genç bir kadın sesi, tanıdık, yine Cermen.

"Bu kadar uzun süre dayanması doğal değil," dedi ihtiyar kadın. "Bembeyaz kesilmiş. Bana ölmüş gibi geliyor."

"Çok kan kaybetti. İnsanda o kadar çok kan olduğunu bilmiyordum."

Katherine! Yüzü karanlığımda belirdi. Yeşil gözler, yontulmuş gibi duran çıkık elmacık kemikleri.

"Hem beyaz hem de soğuk," dedi, parmakları bileğimde. "Ama aynayı dudaklarına tuttuğumda buğulanıyor."

"Yastığı yüzüne bas da kurtul, derim ben." Ellerimle kocakarının boğazına yapıştığımı hayal ettim. İçime bir ılıklık yayıldı.

"Ölümünü seyretmek istedim," dedi Katherine. "Hele ki Galen'e ettiğinden sonra. Tahtın basamaklarında can çekişmesini izleyecektim, tüm kanı basamaklardan aşağı gıdım gıdım akarken, memnun da olurdum hani."

"Kral onun gırtlağını kesmeliydi. İşini oracıkta bitirecekmiş hâlbuki." Tekrar yaşlı kadın. Bir hizmetçi edasıyla konuşuyordu.

Dile getirdiği kanaati mahrem bir yerde bulunmanın verdiği güveni yansıtıyordu, uzun süre ukde kalmış ve dile getirilememekten içine batmış kanaatler.

"Tek oğluna hançer çeken zalim bir adam o, Hanna."

"Tek oğlu değil ki. Sareth karnında sizin yeğeninizi taşıyor. Çocuk şimdi doğar doğmaz mirasa konacak."

"Onu burada tutarlar mı sence?" dedi Katherine. "Annesinin tabutuna koyup kardeşinin yanına mı gömerler?"

"Eniğin yeri kancığın yanı, yanyana koy, kapıyı da mühürle. derim ben."

"Hanna!" Katherine'in benden uzaklaştığını işittim.

Beni annemin kabrine götürmüşlerdi, mahzenlerdeki küçük bir bölmeye. En son ziyaretimde kalın bir tabaka toz bağlamış, ayak basılmamış haldeydi.

"O bir kraliçeydi, Hanna," dedi Katherine. Bir şeyi süpürdüğünü duydum. "Güçlü duruşu buradan belli, bak."

Annemin tasviri tabutunun mermer kapağına yontulmuştu, huzur içinde yatan haliyle, elleri dua eder gibi kenetli.

"Sareth daha güzel," dedi Hanna.

Katherine yanıma geri döndü. "İnsanı kraliçe yapan gücüdür." Parmaklarını alnımda hissettim.

Dört yıl önce. Dört yıl önce o mermer yanağa dokunmuş ve asla geri dönmeyeceğime ant içmiştim. Döktüğüm son gözyaşıydı o. Merak ettim, acaba Katherine de onun yüzüne dokundu mu diye, aynı taşı okşadı mı merak ettim.

"İzin verin de buna bir son vereyim, prensesim. Oğlana iyilik etmiş oluruz. Onu anasının ve küçük prensin yanına defnederler." Hanna'nın sesinden bal damlıyordu. Elini gırtlağıma götürdü, parmakları köpekbalığı derisi gibi hışır hışır.

"Olmaz."

"Ölümünü izlemek istediğinizi kendiniz söylediniz," dedi Hanna. Yaşlıydı ama elinin gücü yerindeydi. Vakti zamanında iki üç tavuk boğazlamıştır herhalde, şu Hanna. Belki bir iki kez de bebek. Basınç arttı, yavaşça ama kararlı.

"Basamaklarda dururken istiyordum, kanı henüz sıcakken," dedi Katherine. "Ama hayata o kadar uzun süre tutunduğuna tanık olunca, pamuk ipliğiyle hem de, bu isteğim alışkanlığa evrildi. Ne zaman hazırsa o zaman göçsün. Öyle bir yaradan sağ kurtulamaz. Bırak eceliyle ölsün."

Basınç biraz daha arttı.

"Hanna!"

El geri çekildi.

40

Vahşi ve gizemli dünyamızı bir idrak kisvesine sarmışız. Havsalamızdaki boşlukları ilim ve dinle örtbas ediyor, kurulu bir düzen olduğuna kendimizi inandırıyoruz. Çoğu zaman da bu kurmaca işe yarıyor. Yüzeyden seke seke gidiyoruz, altında yatan derinliklere aldırmaksızın. Millerce derinlikteki bir gölü üstünden uçarak kateden yusufçuklarız, rastgele yolların izini sürüp anlamsız akıbetleri boylayan. Ta ki bilinmeyen soğuktan bir el uzanıp da bizi ele geçirene dek.

En büyük yalanları kendimize saklarız. Kendimize tanrı rolü biçtiğimiz bir oyun oynuyoruz, seçimler yaptığımız, akışını kendimizin belirlediği. Vahşi hayvanlardan farkımız varmış gibi davranırız. İnsan hâkimiyetinin yerleşikliğine inanırız, medeniyetin bir kisveden daha fazlası olduğuna, karanlık mekânlarda mantığın bize refakat edeceğine.

Bu konularda boyumun ölçüsünü on yaşındayken aldım ben, meğer aklımda çok azı kalmış. Corion'un dersimi vermesi sadece bir an sürdü, göz açıp kapayıncaya dek irademi rüzgârdaki mum alevi misali titreşti, sonra da tamamen söndü.

Nuban'la beraber merdivenlerde külçe gibi yatıyordum. Sadece gözlerim kıpırdıyordu, onlar da ihtiyar adamı takip ediyordu. Farklı bir ışık altında olsa müşfik görünebilirdi hani.

Üstad Lundist'in edası vardı adamda, gerçi daha cılızdı, daha kara kuru. Korkutuculuğu suratında değildi, gözlerinde bile değildi, tüm görünümünün yalnızca bir kabuktan ibaret olmasındaydı, dünyadaki tüm muğlaklığa denk düşen gerginlikteydi.

Adamın görüntüsü, alt tarafı kirli cüppeye bürünmüş bir ihtiyar, kendimize yediremediğimiz türden bir korku saldı içime. Kartal dalışa geçtiğinde tavşanın duyduğu korku. İnsanı aciz bırakan bir korku. Öyle bir korku ki; ananı, kardeşini, sevdiğin herkesi ve her şeyi gözden çıkarttırıp insanı yalnızca kaçma derdine düşüren.

Corion ayaklarını sürüyerek yaklaştı, kamburunu çıkartarak eğildi ve bileğimi tuttu. Bir an için, temas, beni insanlıktan çıkaran o çiğ dehşeti dindirdi. Âdeta bir şarap fıçısının musluğunu kapatmışçasına, korku akışı tamamen kesildi. Tek kelime etmeden beni odasına sürükledi. Döşeme taşlarının yanağımı paraladığını hissettim.

Odada hiçbir şey yoktu; Nuban'ın tatar yayı hariç, o da ta öbür duvarın dibine dayalıydı. Kanımca bu boş oda Corion'un inzivaya çekildiği yerdi, yaşlı bedenini terk edip sonsuzluğa intikal ederken kapanacağı bir yer.

"Demek Müneccim'in avcısı nihayet kendisinden daha dişli bir şeye çattı ha?"

Konuşmaya çalıştım ama dudaklarım biraz bile kımıldamadı. Düş-sahiri ve onun avcısını biliyordu. Bana Diken Prens diye hitap etmişti. Başka neler biliyordu?

"Her şeyi biliyorum, çocuk. Bildiğin şeyleri, sakladığın sırları. Hatta unuttuğun sırları."

Zihnimi okuyabiliyor.

"Açılmış bir tomar gibi." Corion başıyla onayladı. Kafamı çizmesiyle itip döndürdü, böylece Nuban'ın yayını bir kez daha görebildim.

"Benim ilgimi çekiyorsun, Honorous Jorg Ancrath," dedi. Gidip yayın yanında durdu. "Böylesine güçlü bir adamın niçin tüm bölgelerin imparatoru olmadığını merak ediyorsundur."

Ediyordum da.

"Yüzlüklerden biri olması gerekiyor. Uluslar benim gibi canavarların peşinden gitmez. Nesep peşindedir onlar; ilahî hakka, kralların dölüne itaat ederler. Bu yüzden, gücünü başkalarının erişmeye korktuğu yerlerden alan bizler... bizler Kont Renar gibi piyonlarla oynuyoruz taht oyununu, baban gibi piyonlarla. Senin gibi piyonlarla, belki."

Uzanıp yaya dokundu. Yayın etrafındaki hava, bir fırının ağzı açılmış gibi dalgalandı.

"Evet. Bu fikri sevdim. Bırakalım Müneccim, Kral Olidan'ı ele geçirsin, babanı kendi iradesine göre büküp şekillendirsin, ben de ilk doğan oğlunu ele geçireyim."

Korku yeterince dibe çökmüş olsa gerek ki öfkem su yüzüne çıkıyordu. İhtiyar adamın bir kılıcın ucunda öldüğünü gözümün önüne getirdim, kabzasını tutan el benimdi.

"Hiddetin seni kıvama getirmesini bekleriz, oldu ki atlatmayı başardın, kayıp oğlan geri döndüğünde, al sana babasının bağrında bir engerek. Piyon şahı alır." Satranç hamlesini eliyle taklit etti. "Sende iş var, Diken Prens. Oyunu kazandıracak taş olabilirsin."

Corion, yayı hiç ağır değilmiş gibi aldı. Dudaklarına götürüp bir kelime fısıldadı, işitilmeyecek kadar alçak sesle. Beş adımda kapıya gitti ve yayı Nuban'ın baş ucundaki basamaklara koydu. "Siyah at piyonumu korur."

"Sana gelince, çocuk. Kont Renar'ı unutacaksın."

Nah unuturum.

"Hıncını istediğin yere yönelt, dünyaya kus istersen, biraz kan dök ama asla bu topraklara geri dönme. Bu yollara ayak basma. Buraları aklının ucundan geçirmeyeceksin."

Onu yalnızca izliyordum. Yaklaştı. Yanımda diz çöktü, yakamdan tutup yüzümü kendininkine çekti. Boş bakışlarıyla buluştum. Korkunun kabardığını hissedebiliyordum, beni sürükleyip götürecek bir taşkın. Daha beteri, soğuk parmaklarının kafatasımın içini yokladığını hissettim; anıları siliyor, ayıklıyordu.

"Renar'ı unut. Öcünü dünyadan al."

Renar ölecek. "Benim... elimde..." Her nasılsa dudaklarımdan bu kelimeler döküldü.

Ama kararlılığımı çoktan söküp almıştı benden. Kuleye nasıl ulaştığımı artık hatırlayamıyordum, hatta adamın adını bile.

İhtiyar gülümsedi. Eğilip kulağıma fısıldadı. Enseme vuran soluğunu anımsıyorum, çürük kokusunu.

Onun sözcüklerini duymamla birlikte aklımı tümden yitirdim.

Gözlerimin arkasında solucanlar kıvrandı. Düşüncelerimde o adamdan geriye hiçbir şey kalmadı, sadece içini göremediğim bir çukur. Renar itibarsız bir isme dönüştü; nefretim ise tek bir kişiye değil, herkese hibe edildi.

Karanlığın içine yuvarlandım, kendi haykırışımla kulaklarım sağır oldu. Yabancı eller kenetlendi gırtlağıma, aynı karanlıkta sıkacak bir ümük buldu ellerim. Pençe sıktı da sıktı. Çığlıklar bir tıslamaya dönüştü, hırıltıya, sonra sessizlik. Ben de sıktım. Ellerim demir kopçalara dönüştü. Hani biraz daha sert

sıkabilseydim yumruğumu, parmak kemiklerim kuru dallar gibi kırılacaktı.

Karanlığın içine yuvarlandım, ıssızlığın içine, gırtlağımı sıkan eller vardı sadece, bir de ümüğü sıkan ellerim ve havasızlık. Kalbim çekiç darbeleriyle güm güm atıyordu.

Yılların içinde yuvarlandım. Kendi hayatımın içinden geçerek düştüm...

Yere çarptım. Sertçe. Gözlerim açıldı. Taş bir zeminde yatıyordum. Mosmor bir surat vardı karşımda, gözleri pörtlemiş, dili dışarı uğramış. Yüksek bir pencereden içeri gün ışığı sızıyordu. Kalbim göğüs kafesimi dövüyordu, dışarı fırlayacakmış gibi. Her yerim sızlıyordu. O mor suratın boynunda ellerimi gördüm. Benim ellerim. Büyük gayretle geri çektim. Beyazlaşmış parmakların itaat etmeye niyeti yoktu pek.

Hâlâ canım yanıyordu. Bir şeye ihtiyacım vardı ama adını koyamıyordum. Gözlerim ara sıra kararıyor, kırmızı benekler uçuşuyordu. Kaskatı kesilmiş bir elimi boynuma götürdüm ve orada ellere rastladım.

Yüzü tanıyamıyordum. Kadın mı?

Dünya giderek uzaklaşıyor, acı azalıyordu.

Renar... İsim bir anda belirdi, belirmesiyle birlikte bir gıdım kuvvet döndü bedenime. Gırtlağıma kastetmiş parmakları kanırtarak açan eller benim değildi sanki. *Renar!* İçime çektiğim ilk soluk düdük gibi öttü, sanki bir kamışın içinden emiyordum havayı.

Hava! Havaya ihtiyacım vardı.

Boğuluyordum, göğsüm inip kalkıyordu ama nafile, nefes alma görevini yerine getiremeyecek kadar daralmış bir gırtlaktan soluma gayretiydi bu.

Renar.

Morarmış surat gri saçlı bir kadına aitti. Anlam veremedim.

Renar. Ve Corion.

Oh Jesu! Anımsadım. Dehşeti anımsadım, lakin şu anda beni titreten hiddet karşısında onun yakıcılığı zayıf kalıyordu.

"Corion." Kuledeki o gecenin üstünden geçen dört yıldan beri ilk kez onun adını anıyordum. Anımsıyordum. Çalınmış anıları hatırladım ve hayatımda ilk kez bütünlendiğimi hissettim.

Kollarımdan destek alarak doğrulacak gücü buldum.

Bir hisar odacığındaydım. Bir yatağın kenarında... Yataktan düşmüştüm. Yaşlı kadının teki beni boğmaya çalışırken.

Kapı zangırdadı. Birisi mandalı zorluyordu. "Hanna! Hanna!" Bir kadın sesi.

Her nasılsa kendimi açık kapının önünde buluverdim.

"Katherine." Ezik gırtlağımdan sesim bir viyaklama gibi kurtuldu.

Karşımdaydı. Darmadağınık güzelliğiyle. Ağzı yarı açık, yeşil gözleriyse fal taşı gibi.

"Katherine." İsmini sadece fısıldayabildim, oysa ki haykırmak istemiştim, aynı anda birçok şeyi haykırmak istiyordum.

Anlamıştım. Oyunu kavramıştım. Oyuncuları çözmüştüm. Yapılması gerekeni biliyordum.

"Katil!" dedi. Kuşağından bir silah çekti, adamı deşmeye yetecek kadar keskin, uzun bir çuvaldız şişi. "Baban sana az bile etmiş."

Ona açıklamaya çalıştım ama ağzımdan hiçbir kelime çıkmaz oldu. Kollarımı havaya kaldırmaya çalıştım ama takatim yoktu.

"Onun yarım bıraktığı işi ben bitireceğim," dedi.

Benimse tüm yapabildiğim, güzelliğine hayran kalmaktı.

41

Bir düelloda, erkek erkeğe, kılıç kılıcayken, hüner eksikliği ölümünüze yol açabilir. Buna rağmen genellikle bir şans meselesidir. Bazen de fazla uzun sürer, o zaman ilk yorulan adam ölmeye yazan kişi olur.

Neticede dayanıklılıkla ilgilidir. Bunu mezar taşlarına yazmalılar, "Yorgun düştü," hayattan bezdi anlamında değil de, daha ziyade hayata tutunamayacak kadar yoruldu anlamında.

Gerçek bir dövüşte, ki çoğu dövüş gerçektir, resmî düelloların yapaylığını saymıyorum; esas katil bitkinliktir. Bir kılıç ağır bir demir yığınıdır. Birkaç dakika oraya buraya savurursunuz, sonra kollarınız kendi başına buyruk hareket etmeye başlar. Hayatınız pahasınayken bile.

Kılıcımı kaldırmanın Herkül'ünkine denk bir külfete dönüştüğü zamanları bilirim ama daha önce kendimi Katherine'in silahı karşısında olduğum kadar tükenmiş hiç hissetmemiştim.

"Piç!"

Gözlerindeki vahşi ateş, eylemini yerine getirene dek sönmeyeceğe benziyordu.

Onu durduracak iradeyi kendimde aradım ama bulamadım.

Bir bıçak başlı başına korkunç bir şeydir, gırtlağınıza dayanmışsa hele, keskindir, soğuktur. Tayf Yolu'ndaki bataklık havzalarından ölülerin dirildiği gece aklıma gelen bu düşünce tekrar yankılandı kafamda.

Üzerime doğru gelirken keskin kenarının parlaması, etimi yaracağı düşüncesi, bir gözümü oyması belki, tüm bunlar insanı şöyle bir duraklatacak şeylerdir hani. Ta ki gerçekte ne olduklarını idrak edene dek. Oyunu kaybetmek için birer araçtırlar sadece. Oyunu gevşetirsen neyi kaybedersin? Oyunu kaybetmiş olursun. Corion bana oyunu tarif etmişti. Düşüncelerimden ne kadarı ona aitti? Felsefemin ne kadarına o ihtiyarın parmaklarındaki pislik bulaşmıştı?

Karanlıkta çok fazla kulaç atmıştım. Oyun artık o kadar önemli gözükmüyordu.

Közü sönmüş takatimle iki kolumu da kaldırdım. Darbeye hazırlanarak iki yana açtım. Ve gülümsedim.

Bir şey ona dokunup kolunu tuttu. Yüzünden anladım, o kusursuz alnındaki kırışmadan, öfkeyle bocalamasından.

"Babam kalbe tam isabet ettirememiş anlaşılan." Hırıldayarak fısıldamayı başardım. "Belki, teyze, senin elin daha beceriklidir?"

Bıçak titredi. Daha önce hiç canlı et kesmiş miydi, merak ettim.

"Sen... onu öldürdün."

Sağ elimin parmakları bir şeyi kavradı; ağır, pürüzsüz bir şey, yatağımın yanındaki raftan.

Gözleri yaşlı kadının yüzüne kaydı.

Ona vurdum. Sert değil, gücüm yoktu ki, yine de elime geçirdiğim vazoyu parçalamama yetti. Gık çıkarmadan yere yığıldı.

Safir mavisi elbisesinin katmanları arasında yatıyordu, döşeme taşlarının üzerinde sere serpe. Kollarıma bir kez daha can geldi. O bayıldığı anda gücüm yerine gelmeye başlamıştı sanki. Âdeta bir büyü bozulmuştu.

Onu öldür ki ebediyen hür olasın. Tanıdık bir ses, kâğıt kadar kuru. Benimki mi, Corion'unki mi?

Saçı yüzünü örtüyordu, safir üzerine koyu kestane.

O senin zaafın. Yüreğini sök onun.

Doğruluk payı vardı.

Boğ onu.

Kızıla çalan bir boyunda soluk ellerimi hayal ettim.

Ona sahip ol. Dikenliğin sesi. Derimin altına saplandı kancalar, beni aşağı çekip yanında diz çöktürdü. *Ona sahip ol. Belki de hiç verilmeyecek olanı al.* Telkini tanıyordum.

Onu öldür ki hür olasın.

Uzaktaki bir fırtınanın yankısını işittim.

Katherine'in saçı parmaklarımın arasında ipek gibiydi. "O benim zaafım." Kendi sesim, kendi dudaklarımdan. Küçük bir adım, bir ölüm daha, ondan sonra bir daha hiçbir şey bana ilişemeyecekti. Küçük bir adım attım mı kapı o amansız gecenin üstüne ebediyen örtülecekti. Oyun asıl o zaman oyun olacaktı. Onu kazanacak oyuncu da ben olacaktım.

Boğ onu. Al canını. Dikenliğin sesi. Zihnimde bir hışırtı. Boğuk bir ses. Bir kofluk.

Boşluk.

Boynu ılıktı. Parmak uçlarımın altında nabzı atıyordu.

"Öldür onu, Çalı Prensi."

İncecik dudaklardan bu sözlerin döküldüğünü gördüm, boş bir odada çınladı.

"Öldür onu."

Dudakların tekrar kıpırdadığını gördüm. Boş gözlerle karşılaştım, sonsuzluğa kenetlenmiş. "Öldür onu."

"Corion!"

Bir an için ellerim Katherine'in boynunu sıktı.

"Peşine düşeceğim, seni yaşlı piç." Elimi gevşettim.

O ince dudaklar bir gülümsemeyle kıvrıldı, çarpık bir gülümseme. Algım berraklaştıkça gördüm, o boş bakışları, gülümsemenin çarpıklığını. Benimkinin aynısıydı.

Benimle oynamıştı. Ona dair hiçbir hatıram olmaksızın yıllarca ortalıkta dolaşmıştım; Renar'dan vazgeçmemin kendi düşüncem olduğunu sanarak, tercihimin bir güç ve kararlılık göstergesi olduğunu düşünerek, nafile öç duygusunu gerçek iktidar yolu uğruna bir kenara bıraktığımı sanmıştım. Oysa şimdi, ölümün eşiğindeyken, benden alınanları geri kazanmıştım. Geri kazanmıştım ya da bahşedilmişti. Katherine'e baktım. Karanlık bir mekânda gördüğüm bir meleği anımsattı. Hatırası beni ürpertti.

Katherine'in kamasını yerden alıp doğruldum. Onu yattığı yerde bıraktım, boğazladığım kocakarının yanında. Kapı bir koridora açılıyordu, tanıdığım bir koridor. Batı Kanadı, nerede olduğumu anladım. Kamayı dudaklarıma götürüp öptüm. Kont Renar bir, birçok ipi elinde tutan kuklacı usta iki, tek bir keskin bıçak hepsine yeterdi.

Birader Roddat yüzleştiği her bir adam için üç adamı sırtından bıçaklardı. Firar ve pusu kurmaya dair tüm bildiklerimi bana Roddat öğretmiştir.

Korkaklara saygıyla yaklaşmak gerekir.

Zarar vermeyi en iyi bilen korkaklardır. Bir korkağı köşeye sıkıştırırsanız sonucuna katlanırsınız.

42

"Yolumdan çekil."

"Kimsin lan..."

"Ya sabır! Geçen sefer beni durdurmaya çalışan şu siğil torbasısın sen!" Öyleydi. Kapıyı açmasıyla üzerime hücum eden leş kokudan anımsadım. "Babamın seni sağ bırakmasına şaşırdım."

"Kim..."

"Kim miyim lan ben? Tanımadın mı? Geçen sefer de tanımamıştın. O zaman daha kısa boyluydum, nah şu kadarcıktım." Elimle gösterdim. "Bana dünmüş gibi geliyor ama sen yaşlısın, yaşlılar için üç dört yıl nedir ki?" Yarım yamalak reverans yaptım. "Prens Jorg hizmetinizdedir, daha doğrusu sen benim hizmetimdesin. Geçen seferkinde buradan bir haydut çetesiyle beraber çıkmıştım. Bu kez sadece bir şövalye lazım, mümkünse. Trentli Sör Makin."

"Muhafızlara seni enseletmem gerekir," dedi güvensizce.

"Neden ki? Kral'ın benimle ilgili herhangi bir emri yok." Bir tahmindi bu ama babam ölümcül bir darbe indirdiğini zannettiğine göre muhtemelen haklıydım. "Zaten, canından olmakla kalırsın sadece. Şu mızraklı çam yarmasını aklından

geçiriyorsan, onun kafasını duvara çarpalı daha üç dakika bile olmadı."

Gardiyan geri çekilip geçmeme izin verdi, tıpkı ben çocukken bana eşlik eden Lundist'e yaptığı gibi. Fırsat bu fırsattır deyip yanımdan geçerken ona vurdum. Önce midesine, ikinci darbeyi de iki buklüm olduğunda ensesine. Bir anlığına Katherine'in kamasıyla işini bitirmeyi düşündüm ancak etkisiz gardiyanları sağ bırakmak geleceğe yatırımdır.

Anahtarlarını aldım ve kamayı hazır ederek koridordan aşağı indim. Yanımda kılıcımın olmasını yeğlerdim. Onsuz yarı çıplak hissediyordum. Aklım sürekli eksikliğine kayıyordu, kalçamdaki ağırlığının yoksunluğuna; tıpkı eksik dişin yerini yoklamadan duramayan bir dil misali.

Makin o kılıcı beni bulduğu gün elime tutuşturmuştu. Varisi arayan bir muhafız yüzbaşısı olarak onu taşımaya hakkı vardı. O günden beri kılıcı yanımdan ayırmamıştım, aile yadigârıydı, Mimar-çeliği.

Nuban'la ilk karşılaştığım işkence odasına kadar yolumu buldum. Ortadaki işkence sehpası boştu. Hücre kapılarının pencerelerinden bakan suratlar yoktu. İçeriyi yavaşça dolaştım, fenerimin ışığını her bir hücreye sırayla tuta tuta. İlkinde bir ceset vardı ya da ölmek üzere olan birisi, çünkü bir deri bir kemikti. Sonraki üçü boştu. Sör Makin beşincisindeydi. En dipteki duvara yaslanmış oturuyordu, saçı sakalı pislikten birbirine karışmış halde, ışık yüzünden bir elini kaldırıp gözlerine siper etti. Kalkmaya yeltenmedi. Genzimin düğümlendiğini hissettim. Neden bilmem ama hissettim. Kızgınlık mideme vurdu, boğazımda safra acısı.

"Makin, ah kardeşim." Usulca.

"Ha?.." Bir hırıltı, parçalanmış bir şeyin sesi.

"Tekrar yollara düşüyorum Birader Makin. Güneyde işim var."

Anahtarı yuvaya soktum. Hafif bir zorlanma, küçük bir tıkırtı.

"Jorg?" Ağlamaklı bir ses, hıçkırmak üzere gibiydi. "Seni öldürdü, Prens. Öz baban."

"Hazır olduğumda öleceğim ben."

Anahtar döndü, kapı direnmeden açıldı. Leş koku daha da beter hal aldı.

"Jorg?" Makin elini indirdi. Yüzünü haşat etmişlerdi. "Hayır! Sen öldün. Düştüğünü gördüm."

"Pekâlâ, öldüm, sen de rüya görüyorsun. Şimdi ayağa kalkmazsan öyle bir tekme atarım ki sana altına sıçarsın. Ama kokuya bakılırsa sıçacak bir şeyin de kalmamış."

Bu onu kendine getirdi. Tek elini duvara sürterek kalkmaya uğraştı.

Onun ne halde olabileceğini düşünmemiştim. Babamın hançerini dün yemişim gibi geliyordu bana. Makin'in sakalı ise en azından haftalar geçtiğini söylüyordu.

Yarı doğruldu ve bacakları pes etti.

Ona doğru iki adım attım.

Kont'un hisarı buradan yüz mil uzaklıkta rahat vardı, zorlu bir yol, Ancrath'm yeşil tarlalarını ve Renar'ın dağlık arazisini katetmek de gerekiyordu. Asla başaramazdı.

Makin homurdanarak yere çöktü. "Zaten ölüsün sen." Tek sağlam gözü yaşla doldu.

Oyunu oyna. Atı feda et, kaleyi al. Yine şu eski kuru ses. Onu o kadar uzun süre dinlemiştim ki benim mi yoksa Corion'un muydu ayırt edemiyordum. Öyle ya da böyle, onu bırakmam şarttı.

"Önünde tek bir seçenek var, Makin. Çoğu piç hayatta o kadarını da bulamıyor." Fenerin ışığı bir o duvara bir öbür duvara vuruyordu. "Ölü ya da diri, ayağa kalkıp peşimden gelemiyorsan seni bırakırım. Daha önce bir adamı burada ölüme terk ettim. Sevip saydığım bir adamı. Seni göz kırpmadan bırakırım."

Bir çırpıda kalkmaya yeltendi, ya korkudan ya da başka bir şeyden telaşla ama kolları büküldü ve ayağı balçığın içinde kaydı.

Sırtımı dönüp uzaklaşmaya koyuldum. Kapıyı iki metre geçmiştim ki durdum.

"Lundist burada öldü." Güvenliğimi tehlikeye atacak kadar yüksek sesle konuşuyordum, budalalıkla nefesimi boşa harcayarak. "Tam bu noktada." Ayağımı vurarak gösterdim. "Onu kan revan içinde bıraktım."

Hücredeki karanlıkta çıt yoktu.

Katherine'e yumuşak davranmıştım ama bana bir zararı dokunmamıştı. Bu ise farklıydı. Makin'i sakatlamışlardı, hıza en çok gereksinim duyduğum bir zamanda beni yavaşlatmaktan başka işe yaramazdı.

Çıkmaya yeltendim.

"Hayır..."

Onu yalvartma.

"Hayır... o burada ölmedi." Makin'in sesi şimdi biraz daha güçlüydü.

"Ne?"

"Ağır bir darbe yemişti."

Karanlıkta kıpırdanma sesleri.

"Esaslı bir darbe. Ertesi güne bir morluk kalacak kadar."

"Lundist hayatta mı?"

"Baban onu idam ettirdi, Jorg." Makin ışığa çıktı, kapı pervazına yapışarak. "Seni korumakta başarısız olduğu gerekçesiyle." Yere kara bir balgam tükürdü. "Daha ziyade, oğlu kaçtıktan sonra bir öğretmene ihtiyacı kalmamıştı da ondan. Yıllardır Kral'ın tarzı bu. Bir şeye artık ihtiyacı kalmayınca – at gitsin."

Makin sırıtmayı başardı. "Vay canına, seni görmek güzel be."

Onu bir süre seyrettim. Gülümsemesinin solduğunu gördüm, tereddütle yer değiştirdiğini, kendi tereddütümün bir yansıması.

Onu bırakmalıydım. Aslında onu öldürmem gerekirdi. İşi yarım bırakmaya gelmez.

Elimdeki kamaya bakmadım. Gözlerini hedeften hiç ayırmayacaksın, hele ki karşındaki Makin gibi bir adamsa asla, o halinde bile. Ama kamanın elimde durduğunu biliyordum. Fenerin ışığıyla keskin kenarının parladığını gözümde canlandırabiliyordum. Makin de bakmıyordu ona. Engereğe zayıf yanını göstermemesi gerektiğini iyi biliyordu. Hiçbir şey insanın aklını yakalanmış bir fırsattan daha fazla çelemez.

Babam olsa onu bırakırdı. Ölsün diye.

Corion'un içime işlediği yaratık, o araç, taht oyunundaki o piyon, zindan kokusunu hiç tatmamıştı.

Peki ya Jorg?

"Ben babamın oğluyum, Makin."

"Biliyorum." Suçlamıyordu. Bu yönüne hayrandım. Taşlarımı iyi seçmişim.

Avucumdaki kama kızgın demir gibiydi. Yapmaya niyetlendiğim şey nedeniyle kendimden nefret ettim, tereddüt ettiğim için de bir o kadar. Zayıflığımdan ötürü kendimden nefret ettim.

Bir an için Nuban gözümün önüne geldi. Sadece bembeyaz dişleri ve gözlerinin karası. Karşılaştığımız günkü edasıyla beni izliyordu.

Makin o anı kaçırmadı. Savurduğu bir tekmeyle ayaklarımı yerden kesti. Akabinde tüm cüssesiyle üzerime çullandı ve kafamı döşeme taşlarıyla yumruğu arasında sıkıştırdı. İkimiz de mükemmel durumda değildik. Katherine'in odasındayken kaçtığım yere beni geri döndürmeye tek bir yumruk yeterdi.

Shakespeare, insanı adam eden kılığıdır, demiş. Doğru kılığa soktun mu, Birader Sim tüyü bitmemiş bir çocuk da olurdu, ahı gitmiş vahı kalmış bir moruk da. Güzel bir kız da oluyordu ondan, gerçi bizim yol abazanları arasında o kılığa girmesi tehlikeliydi ve sadece başka türlü öldüremeyeceğimiz hedeflere saklıyorduk. Sübyan Sim siliktir. Ortadan kayboldu mu, unuturum simasını. Bazen düşünürüm de tüm biraderler içinde Sim en tehlikelisidir.

43

"Tekrar açıkla bana." Makin yağmurun sesini bastırmak için eyerinde öne eğildi. "Seni hançerleyen baban ama intikam almak için Kont Renar'm hisarına mı gidiyoruz?"

"Evet."

"Üstelik Kont'un peşinde bile değiliz. Rahmetli annenin canına kıyan o adamın değil de, ihtiyar bir muskacının peşindeyiz öyle mi?"

"Aynen."

"Evden ilk kaçtığınızda Nuban'la ikinizin insafına kaldığınız adam da aynı kişi. Kılınıza dokunmadan sizi bıraktı, öyle mi?"

"Samrım Nuban'm tatar yayına bir büyü kondurdu," dedim.

"Eğer kondurduysa, ıskalamasına da mani olmuş. Nuban o şeyle bir orduyu bile durdurabilirdi. Yeter ki doğru yere mevzilensin."

"Doğru, Nuban pek ıskalamazdı," dedim.

"Ee?"

"Ne eesi?"

"Eesi, sicim gibi yağmurun altında çalınmış katırlarla belanın en âlâsına dört nala gitmemize anlam veremiyorum."

Çenemde vurduğu yeri ovaladım. Acıyordu. Yağmurun soğuğu azıcık bile dindirmiyordu acısını.

"Dünyadan ne anlıyorsun, Makin?"

Bana baktı, ıslatan rüzgâr yüzünden gözlerini kısmıştı.

"Senin şu felsefecilerine ayıracak vaktim hiç olmadı, Jorg. Ben bir askerim, öyle gelmiş öyle gider."

"Demek bir askersin. Dünyadan ne anlıyorsun?"

"Savaş." Bir elini kılıcının kabzasına götürdü, gayriihtiyari. "Yüzlük Savaşı'nı."

"Peki o neyin savaşı, asker?" diye sordum.

"Yüz asilzade İmparatorluk tahtı için bir o kadar bölgede birbiriyle çarpışıyor."

"Ben de hep öyle sanıyordum," dedim.

Yağmur hızlandı, damlaları elimin tersinden sektikçe buz değmişçesine acıtıyordu. Önümüzde, yolun çatallandığı yerde, bir ışık gördüm, hatta üç tane, iç ısıtan üç tane ışık kaynağı.

"Meyhane göründü." Su tükürdüm.

"Yani İmparatorluk için savaşmıyor muyuz?" Atı yol kenarındaki çamur deryasına dalmış olsa da Makin hızını artırdı.

"Paha'yı burada öldürmüştüm," dedim. "Bu hanın önünde. O zamanlar oraya Üç Kurbağa deniyordu."

"Paha mı?"

"Ufaklığın abisi," dedim. "Onunla hiç tanışmadın. Onun yanında Rike beyefendi kalırdı."

"Ha tamam, hikâyeyi anımsıyorum. Rike tek başına iş pişirmeye gittiği zaman biraderler ateşin başında birkaç kez anlatmışlardı."

Hana vardık. Tabelaya bakılırsa adı hâlâ Üç Kurbağa'ydı.

"Bahse varım sana tüm hikâyeyi anlatmamışlardır."

"Bir taşla onun beynini ezmişsin, değil mi? Sen deyince fark ettim, hiçbiri meseleyi dillendirmeye hevesli değildi."

"Nuban'la ikimiz dağlık araziden yeni dönmüştük. Yol boyunca hiç konuşmamıştık. Kafamda Corion vardı, onunla temasım daha doğrusu, zihnimde kara bir delik gibiydi.

Biraderlerle karşılaşmayı ummuyorduk. Ancrath'm öbür tarafında ta bir hafta öncesi için buluşma ayarlamıştık. Can borcuna dayanarak Nuban'ı yanıma almıştım, sonra da ortadan kaybolmuştuk.

Neyse, oradaydılar işte. Yolda yirmi kadar at, alevler saz damı henüz yalamaya başlamış. Burlow ağacın yanındaydı, şurada, kendine ayırdığı bir fıçı birayla. Sübyan Sim, baltasını kaldırmış, bir domuzu kovalıyordu. Birden Paha belirdi, alçak kapıya sığmaya çalıştığından eğilerek dışarı çıktı. Etrafını sarmalamış dumanlarla şeytanın ta kendisini andırıyordu. Bir eli adamın boğazında, hancıyı dışarı sürüklemekteydi, boğmuyordu yalnız: Paha'nın kepçe elleri bir insanın boynunu hiç kıstırmadan tamamen kavrayabiliyordu.

Beni görmesiyle birlikte Paha'mn içinde bir şey infilak etti sanki. Hancıyı söveye çarptı, beyni her yere saçıldı. Tüm bunlar olurken bakışlarını üzerime mıhlamıştı.

'Seni küçük piç. Bağırsaklarını deşeceğim.'

Bağırmadı ama onu duymayan birader kalmadı. Nuban'la ikimiz hâlâ otuz metre uzağındaydık, sanki kulağıma tıslamış gibi geldi.

'O koskoca tatar yayıyla, bahse varım onu iki gözünün ortasından vurabilirsin,' dedim Nuban'a.

'Olmaz,' dedi. Sesini yadırgadım, Nuban gibi değildi. Daha önce duyduğum kuru bir sesi andırıyordu. 'Senin hallettiğini görmeleri gerek.'

Paha ağır adımlarla üzerime doğru geliyordu. Onu durdurabileceğime dair bir yanılgıya kapılmadım ama kaçmak da çözüm değildi. O yüzden şansımı deneyeyim diye düşündüm.

Bir taş kaptım. Düzgün bir tane. Elime cuk diye oturdu.

'Davut'un bir sapanı vardı,' dedi Paha. Çirkin bir sırıtma vardı suratında.

'Golyat sapanla devirmeye değerdi.'

Sadece ağır adımlarla ilerliyordu ama otuz metrenin o kadar hızlı katedildiği görülmemiştir.

'Neye köpürdün bu kadar? Nuban'ı o kadar çok mu özledin?' Neyin pahasına öleceğimi öğreneyim bari diye düşündüm.

'Ben...' Kafası karıştı sanki. Gözü daldı, benim göremediğim bir şeyi görmeye çalışıyormuş gibi.

Fırsatı değerlendirip taşı salladım. Öyle bir taşla ıskalayamazsın. Sağ gözüne isabet etti. Çok sert. Paha gibi bir canavar bile öyle bir darbeyi hisseder. Korkunç bir sesle böğürdü. Duysaydın altına sıçardın, Makin. Hele bir de senin peşinde olduğunu bilseydin.

Aynı sebeple, çömeldim ve elime birkaç taş daha geçirdim. Her biri ilki kadar kusursuzdu.

Paha hâlâ ortalıkta tepiniyordu, bir elini gözüne kapatmış, parmaklarının arasından vıcık vıcık bir şey akıyordu.

'Hey, Golyat!'

Dikkatini çekti. Var gücümle ikinci taşı salladım. Sağlam gözünden vurdu. Kuduz bir hayvan gibi kükreyerek saldırıya geçti. Ön dişlerine isabet ettirdiğim son taş gırtlağına kaçtı.

Sana şu kadarını söyleyeyim, Makin, hepsi de imkânsız atışlardı. Şanslı değil, imkânsız. O günden beri bir daha öyle taş fırlatmamışımdır.

Neyse, önünden çekildim. On metre kadar sendeleyip yere yıkıldı, boğuluyordu. Yolladığım üçüncü taş soluk borusuna inmişti.

Şu duvardaki kuru pere taşlarından en büyüğünü kapıp peşinden gittim. Muhtemelen boğularak kendiliğinden ölecekti. Yanına vardığım esnada, ipte sallanan bir adamın mosmor suratına kavuşmuştu. Lakin işimi şansa bırakmayı sevmem ben.

Yerde sürünüyordu, körlemesine. Bir de nasıl leş kokuyordu, her yeri batırmıştı. Puşta neredeyse acıdım.

Kafatasının ilk seferde kırılacağına ihtimal vermiyordum. Ama kırıldı."

Makin, atından inerek bileğine kadar çamura battı. "İçeri girebiliriz."

Havayı artık hissetmiyordum. Paha'yı öldürdüğüm günkü sıcağı hissediyordum. Küçük taşların pürüzsüzlüğünü, olaya nokta koyduğum kayanın ham ağırlığını.

"Elime kılavuzluk eden Corion'du. Sanırım Paha'yı üzerime salan da Müneccim'di. Babam düş-sahiri kendi hizmetinde sanıyor ama kazın ayağı öyle değil. Corion'un bana kancalarını taktığını Müneccim anladı, yeni piyonunun verasetini kaybedeceğini gördü, bu yüzden Paha'yı rüyasında aşılarken adamın zaten varolan garezini biraz daha körükledi. Fazla bir şey eklemesine gerek yoktu.

Bizimle oynuyorlar, Makin. Onların oyun tahtasındaki taşlarız biz."

Buna gülümsedi, o haşat dudaklarıyla. "Hepimiz birilerinin oyun tahtasında piyonuz, Jorg." Han kapısına yöneldi. "Sen de benimle az buz oynamadın."

Onun peşinden içerinin kokuşmuş sıcağına adımı attım. Şöminede tek bir kütük yanıyordu, cızırdayarak ve ısıdan çok duman yayarak. Küçük barda bir düzine kadar insan vardı. Dış görünüşlerine bakılırsa oranın yerlisiydiler.

"Ah! Köylülerin rutubet kokusu." Sırılsıklam pelerinimi en yakındaki masaya fırlattım. "Yerini hiçbir şey tutmaz."

"Bira!" Makin bir tabure çekti. Etrafımız boşalmaya başladı.

"Et de olsun," dedim. "Dana. Geçen defa buraya geldiğimde kızarmış köpek yedik, hancı da öldü." Doğruydu ama olayların sıralaması böyle değildi.

"Ee," dedi Makin. "Bu Corion denen adam ilk karşılaşmanızda parmağının bir şıklatmasıyla Nuban'la ikinizi yere sermiş. Aynı şeyi tekrar yapmasını engelleyen ne?"

"Hiçbir şey muhtemelen."

"Bir kumarbaz bile şansı olsun ister, Prens." Makin hizmetçi kızın getirdiği perdahlı iki maşrapayı aldı, ikisinin de köpükleri akıyordu.

"Son karşılaşmamızdan bu yana biraz büyüdüm," dedim. "Müneccim'e kolay lokma olmadım."

Makin içkiyi kafaya dikti.

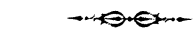
"Ama dahası da var. Şu ölü-çığırıcıdan bir şey aldım." Yüreğinin tadı damağımdaydı, acısı dilimde. Maşrapamdan lıkır lıkır içtim. "Dişe dokunur bir lokma kopardım. Bünyeme bir tutam büyü kattım, Makin. Nuban'ın canını alan şu ölü kaltağın damarlarında her ne dolaşıyorsa, bir de canavarlarla ortalıkta

cirit atan şu kızın ışıldamasını sağlayan her neyse, işte onun kıvılcımı içimde artık."

Makin zindandan kalma fırça bıyığındaki köpüğü sildi. Kaşını hafifçe kaldırarak ikna olmadığını saklamayı başardı. Gömleğimi yukarı sıyırdım. *Benim* gömleğim değil tabii, Katherine'in bana uygun gördüğü gömleği. Babamın hançerini sapladığı yerde; ince, kara bir çizgi, kılsız göğsümü çaprazlama kesiyordu. Yaradan fışkıran siyah damarlar kaburgalarımın üzerinden gırtlağıma doğru uzanmaktaydı.

"Babamınki beceriksizlik falan değil," dedim. "Ölmüş olmam gerekirdi."

44

Hisara "Hortlak" diyorlar. Vadiye bir akşam vakti, güneş burçların ardında batarken girdiğinizde sebebini anlıyorsunuz. Mekân o tipik, sinsi tekinsizlik duygusunu taşıyor. Tepe pencereleri karanlık, giriş kapılarının aşağısındaki kasaba gölgeler içinde, bayraklar kıpırtısız, sarkık. Akla kurukafayı getiriyor. Bir tek yılışık sırıtması eksik.

"Ee, plan nedir?" diye sordu Makin.

Ona gülümsedim. Yolu tırmanırken bir at arabasıyla burun buruna geldik, yüklü fıçılar yüzünden tekerleri gıcırdayarak yanımızdan geçti.

"Tam turnuva zamanına denk geldik galiba," dedi Makin. "Hayra mı yormalı şerre mi?"

"Eh, gücümüzü sınamak için gelmedik mi zaten?" Turnuva sahasının doğu yakasına sıralanmış eğlence çadırlarının flamalarını seçmeye çalıştım. "En iyisi şimdilik tebdili kıyafeti koruyalım."

"Şu plan diyordum..." Dört nala yaklaşan atlıların toynak gümbürtüsü lafını kesti.

Omzumuzun üzerinden geriye baktık. Birbirine yakın kümelenmiş bir grup atlı hızla yaklaşmaktaydı, yarım düzine, öncüleri tepeden tırnağa zırhlı; artlarına uzun gölgeler düşmüştü.

"Turnuva zırhı pek güzelmiş." Katırımı ters yöne döndürdüm.

"Jorg..." Makin'in sözünü kesme günüydü o gün.

"Yol açın!" Atlı öncünün böğürtüsü yeterince güçlüydü ama onu duymazlıktan geldim.

"Yol açın, köylüler!" Kenardan dolaşarak geçmek yerine dizginlere asıldı. Beş süvari onunla beraber dizginleri çekti, zırh gömlekli hanedanlık kıtasıydı, atlarının ağızları köpürmüştü.

"Köylüler mi?" Hırpani göründüğümüzün farkındaydım ama hiç de köylü sayılmazdık. Parmaklarım kılıcımın asılı durması gereken yerde boşlukla karşılaştı. "Kime yol açacakmışız bakayım?" Onları armalarından tanımıştım ama hakaret niyetine sordum.

Şövalyenin solundaki adam konuştu. "Sör Alain Kennick, Kennick eyaletinin varisi, zat-ı muhterem..."

"Anladık, anladık." Tek elimi kaldırdım. Adam susuverdi, demir miğferinin siperliği altından dik dik bakarak. "Kennick Baronluğu'nun varisi. Adı mızmıza çıkmış Baron Kennick'in oğlu." Loş aydınlıkta belki kirli sakal zannederler umuduyla çenemdeki kiri ovaladım. "Ama buralar Renar toprağı. Kennick'in adamları burada hoş karşılanmaz sanıyordum."

Alain bu lafın üzerine kılıcını çekti, keskin kenarı gün batımına rağmen parlayan bir buçuk metrelik Mimar-çeliği.

"Köylü çocuğunun tekiyle yol ortasında tartışacak değilim!" Sesinde bir sızlanma vardı. Yüz siperliğini kaldırdıktan sonra dizginleri eline aldı.

"Duyduğuma göre Marclos kendini öldürttükten sonra Baron ile Kont Renar'ın arası düzelmiş," dedi Makin. Elinin atlarla beraber ödünç aldığımız zincirli gürzde durduğunu biliyordum. "Baron Kennick, Mabberton'ın yakılmasıyla ilgili Renar'a yönelttiği suçlamaları geri çekmiş."

"Aslında Mabberton'ı yakan bendim," dedim. Kuşkuluydum gerçi. Saz damı ateşe veren bizzat ben olabilirdim. O esnada güzel bir fikir gibi görünmüştü. Ama kimin iyi fikriydi? Corion'un belki.

"Sen mi?" Alain burnundan güldü.

"Marclos'un ölümünde de parmağım var," dedim. Onunla göz temasımı koruyarak atımı biraz daha yaklaştırdım, yan yan. Üzerimde silah da zırh da yokken fazla tehdit teşkil etmiyordum.

"Ancrath Prensi bir düzine adamla Marclos'un kıtasını devirmiş diye duydum," diye ekledi Makin.

"Bir düzine var mıydık, Sör Makin?" diye sordum saray endamımla. Gözümü Alain'den ayırmıyor, adamlarını ise görmezden geliyordum. "Belki vardık. Neyse, önemi yok, şu an daha avantajlıyız."

"Yoksa..." Alain iki yanındaki ihtimallerle dolu çalılara göz attı.

"Bir pusudan mı endişelendin, Alain?" diye sordum. "Prens Honorous Jorg Ancrath ve babasının muhafız yüzbaşısı yol ortasında altı tane Kennick köpeğini alt edemez mi sanıyorsun?"

Alain'in ne düşündüğünü bilemezdim ama adamlarının Norwood hikâyeleriyle dolduruşa getirildiklerine kalıbımı basardım. Deli Prens'i ve onun yol tazılarını mutlaka duymuşlardı. Hırpani savaşçıların yıkıntılar arasından nasıl fırladıklarını, direndiklerini ve sayılarının on misli bir kuvveti nasıl dağıttığını işitmişlerdi.

Sağımızdaki kuytulardan bir şey homurdandı. Alain'in adamlarının, pusuya yatmış haydutların çoktan hedefi olduklarına dair azıcık şüphesi varsa da toprağı eşeleyerek av arayan küçük bir kemirgenin homurtusu onları tümden ikna etmeye yetmişti.

"Şimdi! Hücum!" Varolmayan pusu çetemden faydalanarak böyle bağırdım ve kendi eyerimden Alain'in üzerine atlayarak onu atından düşürdüm.

Yere çarpmamızla birlikte Alain kıpırtısız kaldı, böylesi iyi de oldu çünkü çarpmanın etkisiyle nefesim kesildi. Kafalarımız tokuştuğu için de gözümde yıldızlar uçuştu.

Makin'in gürz şakırtısını işittim, kaçarak uzaklaşan nal seslerini. Alain'le sarmaş dolaştım, nefes nefese, bir gayretle kurtardım kendimi.

"Buradan çabucak uzaklaşalım, Jorg." Makin kovalamacaların en kısasından geri dönmüştü. "Tek başımıza olduğumuzu anlamaları uzun sürmez."

Alain'in kılıcını buldum. "Geri dönmeyecekler."

Makin kaşlarını çattı. "Miğferli bir şövalyeyle tokuşmak beynini yerinden mi oynattı?"

Acıyan yeri ovaladım, parmaklarıma kan bulaştı.

"Alain'i hakladık. Rehin mi aldık, yoksa leşini mi çıkardık bilmiyorlar."

"Bana ölmüş gibi geliyor," dedi Makin.

"Boynu kırıldı sanırım. Ama mesele bu değil. Asıl mesele, onu tek parça halinde geri alamayacaklarını bilmeleri. O yüzden kendi postlarının derdine düşecekler. O herifler için Kennick'e geri dönüş yok artık. Hortlak'ta da yerleri yok. Renar'ın bu işe bulaşmayacağını biliyorlar."

"Peki şimdi ne olacak?"

"Onu yoldan çekelim. Bira arabası birkaç dakikaya kalmaz buradan geçer." Yolun aşağısına göz attım. "Onu atına bağla. Buğday tarlasına götürürüz."

Karanlıkta, gündüz yağan yağmurla ıslanmış buğdayların arasında üzerindeki zırhı çıkardım. Biraz leş kokuyordu –Alain ölürken altına kaçırmıştı– ama bana tam uydu, bel kısmı biraz boldu gerçi.

"Ne düşünüyorsun?" Gerileyerek Makin'in nazarına sundum.

"Bir bok göremiyorum ki."

"Yakıştı, güven bana." Alain'in kılıcını yarı çektim, sonra hızla kınına geri soktum. "Sanırım atlı mızrak dövüşlerini es geçeceğim."

"Çok akıllıca."

"Yakın dövüş müsabakası bana daha uygun. Üstelik kazanan ödülünü bizzat Kont Renar'dan alıyor!"

"Buna plan denmez. Buna aptal biçimde ölmek denir, hatta öyle meşhur olursun ki meyhanelerde yüzyıllar boyunca fıkralara konu edilir," dedi Makin.

Alain'in atını peşimden çekerek yola geri dönmeye koyuldum, şangır şungur.

"Haklısın Makin ama seçenekleri tükettim."

"Tekrar yollara düşebiliriz. Beraber biraz altın toplarız, biraz daha, Ancrath'ı kimseciklerin duymadığı bir yerde yaşam sürmemize yetecek kadar." Gözlerindeki özlemi görebiliyordum. Bir yanı bunu gerçekten istiyordu.

Sırıttım. "Seçenekleri tükettim ama tükenip kaçmak bir seçenek değil. Bana göre değil."

Hortlak'a sürdük atlarımızı. Yavaşça. Henüz turnuva sahasına uğramak istemiyordum. Gerilecek çadırımız yoktu, keza Kennick arması, rol yeteneğimi aşan çok daha karmaşık bir maskaralığa kaçınılmaz biçimde çekecekti beni.

Tam çiftlik arazilerinden çıkıp hisar surlarının dibindeki yerleşim yerlerine varmıştık ki bir seyyah-şövalye arkamızdan yetişti ve dizginlere asıldı.

"Sefalar getirmişsiniz, bayım?.." Nefes nefeseydi.

"Kennickli Alain," diye yapıştırdım.

"Kennick mi? Şey sanıyordum..."

"Artık müttefiğiz, Renar ile Kennick bugünlerde yakın dostlar."

"Duyduğuma sevindim. Dostlar insana böyle zamanlarda lazım," dedi şövalye. "Sör Keldon, bu arada. Buraya seçmeler için geldim. Kont Renar eli iyi mızrak tutanlara kesenin ağzını açıyormuş."

"Ya, öyleymiş," dedim.

Sör Keldon atıyla bize eşlik etti. "Düzlüklerden uzaklaştığıma memnunum," dedi. "Oralar Ancrath keşif kollarıyla kaynıyor."

"Ancrath mı?" Makin sesindeki telaşı gizlemeyi başaramadı.

"Duymadınız mı?" Sör Keldon arkasındaki karanlığa göz attı. "Dediklerine göre Kral Olidan ordularını topluyormuş. Nereye saldıracağını kimsecikler bilmiyor ama Orman Nezaretçileri'ni faaliyete geçirmiş. Bana kalırsa çoğu oradadır!" Zırh eldivenli parmağıyla omuzundan geriyi gösterdi. "Bunun Gelleth için ne anlama geldiği malumunuz!" Parmağını gırtlağına sürttü.

Kasaba merkezindeki yol ayrımına vardık. Sör Keldon atını sola döndürdü. "Müsabaka sahasına mı?"

"Hayır, saygılarımızı sunmaya." Başımla Hortlak'ı işaret ettim. "Yarın için iyi şanslar."

"Teşekkürlerimle."

Uzaklaşmasını seyrettik.

Alain'in atını düzlüğe geri döndürdüm.

"Hani saygılarımızı sunmaya gidiyorduk?" diye sordu Makin.

"Gidiyoruz," dedim.

Küheylanımı mahmuzlayarak tırısa kaldırdım. "Nezaret Amiri Coddin'e sunmaya."

45

Dağları oldum olası sevmişimdir. En istenmedik yerlerde insanın karşısına dikilen dik başlı, koca kaya yığınları. Muhteşem. Onlara tırmanmak ise başlı başına ayrı bir mesele. Nefret ederim.

"Karşılaştığımız azıcık yokuşta lanet şeyi peşimden sürüklemek zorunda kalacaksam at çalmanın ne anlamı kaldı be?"

"Dürüst olmak gerekirse, Prens, buna yamaç tırmanışı deniyor daha çok," dedi Makin.

"Kıytırık bir at edindiği için kabahat Sör Alain'in. Beni buralara kadar taşıyan katırı tutmam gerekirmiş."

Makin'den soluk alma gayreti haricinde çıt çıkmıyordu.

"Bir gün oğlu münasebetiyle Baron Kennick'in ifadesini almam gerekecek," dedim.

Tam o anda ayağımın altındaki bir taş kaydı ve zırhımı şangırdatarak düştüm.

"Kıpırdamayın, her birinize üçer tane yay çevrilmiş durumda." Ses yamacın yukarısından, ay ışığının kaya yığınlarından başka bir şeyi aydınlatmadığı kısımdan geliyordu.

Makin, beni kendi başıma ayağa kalkmaya çalışır halde bırakarak yavaşça ve temkinlice doğruldu.

"Tam bir Ancrath askeri gibi konuştun," dedim, yamaçtakilerin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Birini vuracaksanız, şurada duran atı öneririm, hem daha iyi bir hedeftir hem de tekmelenesice tembel piçin tekidir."

"Kılıçlarınızı yere bırakın."

"Bizde sadece bir tane var," dedim. "Onu da kaybetmeye niyetim yok. Şimdi onu boş verin de bizi Nezaret Amiri'ne götürün."

"Bırakın..."

"Tamam, tamam, demiştin. Bak." Dimdik doğruldum ve ay ışığından faydalanarak kendimi göstermeye çalıştım. "Prens Jorg. Benim. Son Nezaret Amiri'ni şelaleden iten. Şimdi sağlamlığıyla meşhur sinirlerimi oynatmadan beni Coddin'e götürün."

Bir anlaşmaya vardık, çok geçmeden ikisi Alain'in atım çekmekteydi, başka biri de siperlikli feneriyle önden yolumuzu aydınlatıyordu.

Bizi birkaç mil ötedeki ordugâha götürdüler, bir bayırın hemen dibindeki kovuğa çöreklenmiş elli adam vardı. Abi Tepesi, bizi götüren grubun liderinin dediğine göre. Birinin mevzuyu çaktığını bilmek güzel.

Bizi getiren nezaretçi ıslık çalarak nöbetçilere işaret verdi. Kamp karanlıktı, Hortlak'tan on mil bile uzakta olmadıkları düşünülürse gayet mantıklıydı.

Uyuyan nezaretçilerin arasına kösteklenerek daldık, çeşitli ebatlarda çadırlar kurmuş adamlara ayağımız takıla takıla ilerledik.

"Biraz ışık yakın!" Uykudakileri uyandıracak kadar gürültü çıkardım. Bir prens azıcık tantanayı hak eder, tantanayı koparan kendisi bile olsa. "Işık! Renar sınırı geçtiğinizi bile

bilmiyor daha, surlarının karanlığında turnuva düzenlemekle meşgul, Jesu aşkına!"

"Dediğini yapın." Sesi tanıdım.

"Coddin! Gelmişsin!"

Fenerler yakılmaya başladı. Karanlıkta uyanan ateş böcekleri.

"Baban ısrar etti, Prens Jorg." Nezaret Amiri çadırından eğilerek çıktı, yüzünde neşeden eser yoktu. "Kelleni geri götüreceğim ama cesedini değil."

"Kesme işine gönüllüyüm!" Rike fenerin aydınlığına çıktı, hatırladığımdan daha iriydi, her zamanki gibi.

Adamlar kenara çekildi ve loş aydınlıkta Gorgoth belirdi. Rike'dan daha devasa, kaburga kemikleri pençe gibi göğsünden dışarı uğramış. "Kara Prens, hesaplaşma kapıda."

"Kellem mi?" Elimi boğazıma götürdüm. "Bende kalsın bence." Dönüp bakınca Fıçı Burlow'un iki elinde birer somun ekmekle geldiğini gördüm.

"Kanımca Kral Olidan'ın gönlünü hoş etme günlerim sona erdi," dedim. "Hatta onun gebermesini beklemekten bile usandım. Kazanacağım bir sonraki zafer kendi namıma olacak. Ele geçireceğim bir sonraki servet cebimde kalacak, bir de bana hizmet edenlerin cebinde."

Gorgoth öylece seyrediyordu, ifadesiz, küçük Yecüc de onun gölgesine sinmiş izliyordu. Elban ile Martaval giderek büyüyen nezaretçiler halkasını dirsekleriyle yararak öne çıktı.

"Ne servetiymiş bu, Jorç?" diye sordu Elban.

"Güneş doğunca göreceksin, ihtiyar," dedim. "Renar yöresini ele geçiriyorum."

"Asıl bu oğlanı ele geçirelim derim." Rike ızbandut gibi arkamda dikildi. "Kellesine bir bedel biçilmiştir. Paha biçilmez

prens kellesi!" Kendi esprisine kendi güldü, yine boğazına kılçık kaçmış gibi öksürerek, *"hör! hör! hör!"* diye.

"Paha'dan bahsetmen komik oldu, Birader." Sırtım dönük durdum. "Ben de daha geçen gün Makin'e Üç Kurbağa'da olanları anlatıyordum."

Bu cümle kahkahasını kesiverdi.

"Size martaval okumayacağım, kolay olmayacak." Yavaşça dönüp etrafımdaki surat çemberine hitap ederek konuştum. "Eyaleti Renar'dan alacağım ve kendi krallığım yapacağım. Bunu mümkün kılmama yardımcı olan adamlar şövalyelerim olacaklar."

Kalabalıkta Coddin'i buldum. Biraderleri ayağıma kadar getirmiş olması tezkeremin gücüne alametti ama beni nereye kadar destekleyeceği ayrı bir meseleydi: Kestirmesi zor bir adamdı.

"Sen ne dersin, Nezaret Amiri? Orman Nezaretçileri prenslerine bir kez daha itaat ederler mi? İntikam adına kan döker misin? Asil anamın hesabını sorar mısın? Ben ölmüş olsaydım Ancrath tahtına oturacak kardeşim için?"

Adamdaki tek kıpırtı, elmacık kemiğine vuran gaz lambasının titrek ışığıydı. Çok uzun bir bekleyişten sonra, konuştu. "Gelleth'in halini gördüm. Kızıl Hisar'ın halini gördüm, dağların içinden bir güneş doğup kayaları kendiliğinden eritti. Zorlu bir iş."

İnsan çemberinde onaylayıcı kıpırdanmalar, başlarını sallayanlar oldu. Coddin tek elini havaya kaldırdı.

"Lakin bir kralın alameti ona en yakın duranlarda görülür. Bir kralın kendi anavatanında peygamber olması gerekir," dedi.

Muhabbetimizin gidişatı hoşuma gitmedi.

"Eğer bu... yoldaşlar kendilerine verilen göreve sadık kalırlarsa, nezaretçiler de hizmet edecektir," dedi, lafı bitene kadar gözlerini benden ayırmadan, kararlı ve sakince.

Rike tamamen görüş alanıma girene dek yarı döndüm, göğsü göz hizama geliyordu. Leş kokuyordu.

"Tanrı aşkına, Rike, bayatlamış tezek yığını gibi kokuyorsun."

"Ha..." Alnı kırıştı ve odun gibi bir parmağını Coddin'e doğru salladı. "Davan için biraderleri kazanman gerektiğini söyledi. Onun yolu da benden geçiyor! Biraderler artık benim lafıma bakıyor." Bitirince sırıttı, Honas Dağı'nda döktüğüm ön dişlerinin boş yerlerini göstererek.

"Size martaval okumayacağım dedim." Ellerimi iki yana açtım. "Yalandan bıktım. Sizler benim kardeşlerimsiniz. Sizden isteyeceğim şey çoğunuzu mezara sokardı." Aklıma yatmamış gibi dudaklarımı büzdüm. "Hayır, sizden bunu isteyemem."

Rike'ın alnı iyice kırıştı. "Neyi isteyemezmişsin, seni küçük sansar?"

İki parmağımı göğsüme götürdüm. "Öz babam beni hançerledi, Ufaklık. Tam şuradan. Böyle bir yara her adamı öldürür.

Biraderleri alıp yola düş. Birkaç kafa kırın, birkaç fıçı boşaltın. İpsiz sapsızları kollayan hangi melekse artık, ceplerinizi gümüşle doldursun."

"Gitmemizi mi istiyorsun?" Sözcükleri yavaşça sarfetti.

"At Sahili'ne doğru gitmeyi öneririm," dedim. "Şu tarafa." Gösterdim.

"Sen ne yapacaksın peki?" diye sordu Rike.

"Nezaret Amiri Coddin'le beraber burada kalacağım. Belki babamla barışırım."

"Nah barışırsın!" Rike, Burlow'un koluna vurdu, kötülükten değil, doğasındaki şiddet kanını kaynattığı için. "Sen her şeyi planlamışsındır, seni küçük piç. Aklın fikrin hep hile hurdada, işin gücün koz saklamak. Biz toza çamura bata çıka At Sahili'nin yolunu tutarken, elinde altın kadehle, bokunu ipekle silerek burada keyif çatacaksın. Hakkımı alana dek, sen nerede gözümün önündeysen ben orada kalıyorum."

"Sana bir kardeş olarak diyorum ki, seni çirkin tezek çuvalı, şansın varken şimdi çek git," dedim.

"Yemezler." Rike muzaffer bir sırıtma tutturdu.

Pes ettim.

"Coddin'in adamları turnuvaya yaklaşamazlar ama bizim gibi adamların harcıdır. Nerede kalabalık oraya sürükleniriz biz; kan, sikke ve kadın teni nerede varsa oraya tüneriz. Biraderler turnuva kalabalığına dikkat çekmeden kaynayabilir.

Ben harekete geçtiğimde sizden istediğim, nezaretçiler bize ulaşana dek dayanmanız. Hortlak'm giriş kapılarını tutmanız gerekiyor. Sadece birkaç dakika ama hiç şüpheniz olmasın, hayatınızın en kanlı dakikaları olacak."

"Dayanırız," dedi Rike.

"Dayanırız." Makin gürzünü kaldırdı.

"Dayanırız!" Elban, Burlow, Martaval, Çıngar, Kızıl Kent ve geriye kalan bir düzine birader.

Yüzümü tekrar Coddin'e döndüm.

"Galiba dayanacaklar," dedim.

46

"Sör Alain, Kennick Baronluğu'nun varisi."

Oradaydım işte, yarım yamalak alkışlar eşliğinde yerimi almak üzere turnuva sahasına at sırtında çıkıyordum.

"Sör Arkle, Lord Merk'in üçüncü oğlu." Cazgırın sesi tekrar çınladı.

Sör Arkle peşimden sahaya çıktı, elinde bir topuzla. Yakın dövüş müsabakasına katılanların çoğunun elinde çeşit çeşit konserve açacağı vardı. Balta, topuz, zincirli gürz; zırhı delmeye ya da altındaki kemikleri kırmaya yarayan aletler. Tamamen zırhlı bir adamla dövüşürken, iflahı kesilene dek pataklamak normaldir, bu sayede göğüs zırhıyla gerdanı arasındaki noktaya veya bir göz yuvasına bıçakla ölümcül darbe indirebilirsiniz.

Benim kılıcım vardı. Alain'inki yani. Müsabakaya daha uygun bir silahı varsa da, kaçan muhafızlarında kalmıştı herhalde.

"Hay'den Sör James."

Hırpalanmış zırhlı iri bir adam, ağır baltası elinde, zırh delici mızrağı ise terkinde.

"Brondlu William." Uzun boylu biri, kalkanında kızıl bir yaban domuzu, elinde çivili gürz vardı.

Habire geliyorlardı. Sürüsüne bereket. Sonunda hepimiz sahada dizildik. Şanslı on üç kişi. Savaş kıyafetlerini donanmış, farklı diyarlardan şövalyeler. Atların hafif kişnemeleri haricinde sessizdik.

Sahanın en uzak ucunda, hisar surlarının gölgesinde, beş sıra oturma yeri vardı; ortasında da yüksek sırtlıklı, imparatorluk moru örtülmüş bir koltuk. Kont Renar ayağa kalktı. Onun yanındaki alelade oturakta Corion vardı, mıknatısın demiri çekmesi gibi gözleri üzerine çeken sıradan bir kişi.

İki yüz adım uzaklıktan Renar'ın yüzünü seçemiyordum, sadece altın tacı altındaki gözlerinin parıltısını ve bir de dalgalı siyah saçını.

"Dövüşün!" Renar'ın kolunu kaldırmasıyla indirmesi bir oldu.

Bir şövalye atını benimkine doğru mahmuzladı. Adı ezberimde değildi. Sadece benden sonra okunan isimleri dinlemiştim.

Etrafımdaki tüm adamlar çarpışmaya düştü. Brondlu William'ın zincirli gürzünün bir hamlesiyle adamın tekini eyerinden devirdiğini gördüm.

Bana saldıranın elinde kamalı topuz vardı, sımsıkı tutmuştu, zırh eldiveninin çeliği gümüş parlaklığı alana dek perdahlanmıştı. Topuzu kafasının üzerinde sallaya sallaya üzerime doğru gelirken bir savaş narası attı.

Üzengilerimin üzerinde ayağa kalkarak, ona doğru abandım, kolumu sopa gibi uzatarak. Alain'in kılıcı, şövalyenin miğferindeki oluklu ızgaradan içeri saplandı.

"Pes mi?"

Bir şey demedi, ben de bıraktım atından kayıp düşsün.

Başka bir şövalye, atını Sör William'ın gazabından maharetle yana kaçırırken yoluma çıktı. Bana bakmıyordu bile.

Göğüs zırhının arka kısmında, böbreklerin hemen altında bir boşluk vardır. Düzgün bir zırh kuşanıldığında eyerle gövde kısmı arasında açıkta kalan hayati organları örtmesi için zincirli gömlek de giyilir. O da giymişti. Ne var ki Mimar-çeliği biraz kas kuvvetiyle zincir zırhı da keserdi. Adam suratında muğlak bir şaşkınlık ifadesiyle düştü ve beni William'la karşı karşıya bıraktı.

"Alain!" Sesi öyle bir çıktı ki sanki bayram ediyordu.

"Biliyorum, ondan ben de nefret ederdim." Siperliğimi açtım.

Zincirli gürzlerin püf noktası sürekli sallamanız gerektiğidir. Tanıdık olmayan bir yüzle karşılaşınca bakakalan Sör William'ın unuttuğu önemli bir ayrıntıydı bu. Fırsatı değerlendirip Alain'in atını hızla öne sürdüm. Hayvanın bir çırpıda hızlanması, Sör William'ı gafil avlamamı ve jilet keskinliğindeki bir buçuk metrelik kılıcı ona saplamamı sağladı.

Turnuvayı kanlı bir katliama dönüştürmek yakışık almaz. Birilerinin ölmediği bir Yakın Dövüş Müsabakası nadirdir ama normalde cerrahların neşter müdahalesinden bir gün sonra falan ölünür. Rakipler genellikle ya attan düşerek elenirler ya da eyerin üstünde baygın kalarak. Birkaç kırık ve bolca çürük, kazanamayan katılımcılar arasında pay edilen olağan teselli ödülleridir. Bir şövalye biraz fazlaca kana susadığında, genellikle hemen akabindeki nahoş koşullarda rakibinin dostlarıyla ve aile fertleriyle karşı karşıya bulur kendini.

Elbette ki benim mevzuya bakış açım daha farklıydı. Turnuvadan sonra güçlü kuvvetli, silahlı adamlardan geriye ne kadar azı kalırsa, o kadar iyiydi. Ayrıca, kılıçtı bu, sopa değil

ki döve döve boyun eğdiresin. Öldürmek için yapılmıştı, bu kadar basit.

Sör Arkle, sahayı neredeyse dolu dizgin dörtnala katederek üzerime hücum etti, gelirken şövalyenin tekini de devirdi. Mesafeyi kapattığı esnada, topuzunu atının seyriyle alakasız bir ahenkle sağlam sallamaktaydı. Endişe verecek denli idmanlı görünüyordu.

Yeri göğü inleterek üzerinize gelen ağır bir savaş atının görüntüsü birazcık bile ödünüzü patlatmıyorsa, tabanları yağlamıyorsanız, ölmüşsünüz demektir. Öyle bir şeyi durdurmaya imkân yoktur. Yüzlerce kiloluk bir kas ve kemik yığını, kan ter içinde haldur huldur üzerinize gelir.

Sör Arkle tam yetiştiğinde eyerden yuvarlandım. Sadece eğilmedim. Buna hazırdı o. Kendimi yere attım. Evet, canım da yandı. Ama ihtiyar Alain'in kılıcını, hızla yanımdan geçen Arkle'm bineğinin paralayıcı bacaklarına çalmamı engelleyecek kadar değil.

Bu da turnuvada yakışık almayan diğer bir şeydir. İnsana kastedersiniz, ata değil. Terbiyeli bir savaş atı dudak uçuklatacak kadar pahalıdır, öyle ki birine zarar verdiğinizde sahibi bedelinin telafi edilmesi için mutlaka ensenizde bitiverir.

Ayağa kalktım, söverek, her yanım at kanı.

Sör Ankle küheylanının altında yatıyordu, kişneyerek debelenen atının tersine ölüm kıpırtısızlığında.

Bir sürü hayvan korkunç yaralara sessizce katlanır ama yakınmaya karar verdiler mi onları hiçbir şey engelleyemez. Bıçağı sapladığınızda tavşanların attığı çığlıkları duyduysanız, o küçücük yaratıkların kopardığı patırtıya hayret edersiniz.

Arkle'ın atını tümden susturmak için kılıcı iki kez çalmak gerekti. Okkalı iki tane daha indirip kellesini götürdüm.

İşimi bitirdiğimde, tam bir Kızıl Şövalye'ye dönüşmüştüm, zırhım atar damardan fışkıran kanla parlıyordu. Savaşın leş kokusu burnuma yeni geldi, kan ve bok, tadı dudaklarımda taze, ter tuzu.

Turnuva meydanında geriye fazla kimse kalmamıştı. Sör James yere serilmiş bir avuç şövalyenin ortasında ayaktaydı, en uçta alazlı-bronz rengi zırhı olan bir adamla çarpışıyordu. Hemen bitişiğinde atsız kalmış bir şövalye savaş balyozuyla rakibini yeni devirmişti. Hepsi bu kadardı.

Balyozlu herif aksak adımlarla bana doğru geldi, dizliğindeki demir plaka eğrilip yamulmuştu.

"Pes et." Yerimden kıpırdamadım. Kılıcımı bile kaldırmadım.

Bir sessizlik anı oldu. Kendi hasmını deviren Hayli Sör James'in uzaktan gelen kılıç şakırtısı hariç hiçbir ses yoktu. Göğüs zırhımdan patır patır damlayan kanın cılız sesinden başka hiç.

Balyozlu herif balyozunu indirdi. "Sen Alain Kennick değilsin." Döndü ve şifacılarm beklediği beyaz çadıra doğru uzaklaştı, topallayarak.

Bir yanım kavga istiyordu. Bir yanım da alnımın ortasına yiyeceğim bir balyoz, Corion'la tekrar yüzleşmekten çok daha iştah açıcı olabilir mi diye merak ediyordu. Corion'un burada olduğumu çoktan anlamamış olması imkânsız geliyordu; o boş bakan gözlerin Alain'in zırhının içini daha ilk anda görmemiş olması. Oturdukları yere göz attım, artık daha yakındaydım. Beni izliyordu, hepsi izliyordu ama Birader Paha'yı devirecek gücü bana bahşeden bu adamdı. Dikenli çalıların arasından

bana fısıldayan adamdı, her hamlemi zehirleyen, meçhul akıbetlere doğru ipleri çeken. Şu ana dek, iplerime asılarak beni buraya da mı o çekmişti?

Hayli Sör James varsayımlarıma bir son verdi. Atından indi, muhtemelen at etine olan hürmetsizliğim gözünden kaçmamıştı, kararlı adımlarla yaklaşıyordu. Güneş ışığı zırhının berelenmiş sathından birkaç ışıltı koparmayı becerdi. Ağır baltası bugün marifetini göstermişti. Zırhının kabarasında kan gördüm.

"Ürkütücüsün," dedim.

Yaklaşmaya devam etti, Arkle'm atının etrafından dolaşarak.

"Konuşkan değil miyiz?" diye sordum.

"Pes et, çocuk," dedi. "Son şansın."

"Şans şöyle dursun, James, seçeneğimizin olduğundan bile emin değilim. Şeyi okusaydın..."

Saldırdı, havada savurduğu baltası bir karaltı gibi indi. Engellemeyi başardım ama kılıcım elimden uçup gitti, sağ elimi baş parmağından bileğime kadar uyuşturarak. Ters vuruş yaptı, gücü muazzamdı ve az kalsın kellemi uçuruyordu. Kenara kaydım, kıl payı kurtularak, geriye sendeledim.

Sör James hazırlandı. Bir dananın kasap karşısında ne hissettiğini o anda anladım. Korkuyu ve kesici aletleri hafife almakla adım çıkmış olabilir ancak Sör James gibi yetkin bir kasabın önünde elim boş duruyorken ani ve sağlıklı bir dehşete kapıldım. Tezahürat eden bir kalabalığın önünde parçalara ayrılarak, adımı bile bilmeyen yabancıların önünde biçilerek her şeyin burada noktalanmasını istemiyordum.

"Bekle!"

Tabii ki beklemedi. Süratle üzerime geldi, silahını sallayarak. Gerilerken tökezlemeseydim ikiye veya daha fazlaya

bölünürdüm. Sırtüstü devrilince nefesim kesildi. Sör James ise kazandığı ivmeyle yanımdan iki adım geçti. Can havliyle etrafı yoklayan sağ elim sahipsiz bir savaş çekicinin sapını yakaladı. Malum talihim beni terk etmemişti.

Çekici savurmamla Sör James'in dizine arkadan isabet ettirmem bir oldu. Tatminkâr bir çatırtı koptu ve adam avazı çıktığı kadar haykırarak devrildi. Ne yazık ki kötek yediğini kabullenecek zerafete sahip olmayan bir vahşiydi. Sağlam dizinden destek alarak döndü ve tepemde dikilerek baltasını kaldırdı. Mavi göğü örten karaltısını seçebiliyordum. Neyse ki güneş de örtülmüştü. Düz siperliği yüzünü saklasa da hırlayarak soluduğunu işitebiliyor, girintilerden köpükler saçan salyalarını görebiliyordum.

"Ölme vakti."

Haklıydı. Yakın çatışmada bir savaş çekiciyle yapılabilecek pek fazla şey yoktu. Özellikle de bacaklarınız iki yana ayrık, sırt üstü yatıyorsanız.

Çızzınk!

Sör James'in kafası hızla geri savrularak görüş alanımdan çıktı, yine masmavi gökyüzü kaldı.

"Tatar yayının gözünü seveyim!" dedim.

Doğrulup oturdum. Sör James yanımda yatıyordu, suratındaki zırhlı siperlikte düzgün bir delik açılmış, kafasının arkasında kan gölü birikiyordu.

Atışı kimin yaptığını göremedim. Muhtemelen Nuban'ın tatar yayını biraderlerin birinden edinen Makin'di. Okunu ayak takımının oluşturduğu seyirci kalabalığının arasından atmış olmalıydı. Renar adamlarını asillerin oturma alanına doğru yapılabilecek isabetli bir atışı engelleyecek biçimde konuşlan-

durabilirdi ama meydandaki muhalifleri hedef almak daha kolay bir seçenekti.

Kalabalık ne olduğunu tam anlamıyla kavramadan kılıcım bükülmüştü. Halk arasında bir itişip kakışma patlak vermişti, tam ortasında iri kıyım birisi vardı. Kafa kırmakla meşgul Rike muhtemelen.

Sör James'in baltasını yerden alıp tekrar Alain'in atını yakaladım. Eyere geçince bir elime baltayı aldım diğer elime kılıcı. Kasaba halkı bir tür ayaklanmayla meydana akın etmeye başladı. Neye öfkelendikleri tam belli değildi ama çoğunluğun Kennuckli Sör Alain'e kızdığına emindim.

Silahlı bir sıra asker asillerin oturma alanı önünde konumlandı. Zaiyat çadırındaki mevkilerinden ayrılan hisar üniformalı altı asker bir bölük halinde bana doğru meyletti.

Baltayla kılıcı omuz hizasında kaldırdım. Balta bir örs ağırlığındaydı; Sör James gibi rahatça savurabilmek için Rike gibi bir adam lazımdı.

Kargaşayı bastırmak ve efendilerinin imdadına yetişmek için muhafızların hisar kapılarındaki görev yerlerinden ayrıldıklarını göz ucuyla gördüm.

Corion ayağa kalktı, tuhaf biçimde bir korkuluğu andırıyordu. Kont Renar'ın koltuğunun hemen altında duruyordu. Kont'un kendisi koltuğundan kalkmadı, elleri kucağında, parmakları kenetli, kıpırtısızdı.

Corion ben olduğumu anlamış mıydı? Mutlaka anlamıştır herhalde? Babamın sevecen hançerleyişi sonrasında karanlık rüyalardan uyanıp da onun büyüsünü bozmuşken, beni öcümden vazgeçirdiğini nihayet hatırlamış ve gizli imparatorluk

oyununa piyon ettiğini kavramışken, Corion'un anlamaması mümkün müydü?

Öğrenmenin tam zamanı.

Alain'in atını mahmuzlayarak eşkin adımla dosdoğru Renar'ın üzerine sürdüm, iki yana açtığım ellerimde balta ve kılıç. Cehennemden fırlamış gibi göründüğümü farzediyordum, tıpkı Kont'un canını almaya gelen Azrail misali. Kanın tadı damağımdaydı ve daha fazlasını istiyordum.

Üzerinize doğru gelen ağır bir savaş atı gibisi yoktur sahiden. Seyirci kürsüsü hızla boşalmaya başladı, seçkinler kurtulmak için birbirini eziyordu. Renar'ın yüksek sırtlı koltuğunun etrafı açıldı; sadece o, Corion ve cenahları tutan iki asker kaldı. Oturma alanının önünde sıralanmış askerler arasında bile bir kıpırdanma yaşandı ama duruşlarını bozmadılar. Ta ki ben iyice hızlanana dek.

47

Alain'in atı beni askerlerin arasından aşırdı, dev bir merdiveni tırmanırcasına seyirci kürsüsüne çıkardı, tam Kont Renar'ın oturduğu yere kadar götürüp koltuğu çiğnedi.

Kont koltuğundan tam zamanında çekilerek kurtarılmasaydı işi oracıkta bitmişti.

"Onu uzaklaştır!" dedi Corion, eli çabuk muhafıza.

Diğer muhafız dosdoğru üzerime geldiği esnada altımdaki at ayak basacak yer bulamadığı için paniklemiş vaziyetteydi. Hayvanı dizginleyemiyordum, beri yandan düştüğünde altında kalmak da istemiyordum, onun için eyerden atladım. Tamamen zırhlı bir adam ne kadar atlayabilirse tabii, başka bir deyişle düşeceğim yeri ben seçtim. Zırhımın verdiği ağırlıkla Renar'ın korumasının üzerine çullandım.

Adam yastık vazifesi gördü, karşılığında kaburgalarının çoğu kırıldı. Yaş dallar gibi çatırdadıklarını işittim. Debelenerek kalktım; at arkamda kişniyor, toynaklarını gelişigüzel her yere savuruyor, her anında devrilmesine ramak kalıyordu.

Sör James'in baltasını Renar'ın arkasından fırlattım ama lanet şey isabetli bir atışa imkân tanımayacak kadar ağır ve hantaldı. İkinci muhafızı kürek kemikleri arasından vurdu ve

adamı devirdi. Renar saldırımla çil yavrusu gibi dağılmış askerlere kendi başına ulaşmayı başardı, onlar da etrafını kuşatıp hisara doğru uzaklaştırdılar.

Kılıcımı iki elimle kavrayıp peşlerine düştüm.

"Hayır."

Corion yolumu kesti, bir eli havada, tek parmağı kalkık.

Dev bir çiviyle olduğum yere mıhlandığımı hissettim, tam tepemden girip ta ayaklarımın altından çıkarak beni taş zemine saplayıvermişti. Dünya etrafımda fır dönüyordu sanki, ağır bir deveranla, kalbim attıkça. Kollarım düştü, gevşedi; ellerim uyuştu, kılıcın kabzasını bıraktı.

"Jorg." Onunla göz göze gelemiyordum. "Bana kafa tutabileceğini de nereden çıkardın?"

"Tutamayacağımı nereden çıkardın?" Sesim çok uzaktan geliyordu, sanki başka birisi konuşuyormuş gibi. Kemerimdeki hançere el atmayı başardım.

"Dur." Kollarımdaki kalan takatim de tümden yitti.

Corion yaklaştı. Dünya fır dönerken gözlerimi onun üzerinde tutmakta zorlanıyordum. Arkamda debelenen atın sesi boğuk ve uzaktan geliyordu.

"Çocuksun sen," dedi. "Her zar atışında her şeyini ortaya sürüyorsun, bahsi hesaba katmadan, ihtiyatsızca. Böyle bir stratejinin sonu daima yenilgidir."

Cübbesinden küçük bir bıçak çıkardı, sekiz santimlik pırıl pırıl bir alet, tam gırtlak kesmelik.

"Amma velakin Gelleth var! Hepimizi şaşırttın. Orada tüm beklentilerimizi aştın. Müneccim bile, geri döndüğünde seninle yüzleşmektense babanın safından ayrıldı. Şimdi geri döndü tabii."

Corion bıçağı boynuma dayadı, miğferle gerdanımın arasındaki boşluğa denk getirip. Yüzünde duygudan eser yoktu, gözleri beni âdeta içine çeken birer boş kuyuydu.

"Müneccim kaçmakta haklıydı," dedim. Sesim bir uçurumun dibinden geldi.

Hiçbir planım yoktu ama korkma hakkımı Sör James'le kullanmıştım ve Corion'un ekmeğine yağ sürecek değildim.

Ölü-çığırıcının yüreğinden edindiğim güç her neyse, ona uzandım. Tayfların gözüyle değerlendirdim durumu, soğuk bir ürperti yakıp geçti tenimi.

"Meftulüm seni kurtaramaz, Jorg." Boynumdaki bıçağın kesiğini hissettim. "Chella bile ölüm büyüsüne benimle yüzleşecek kadar bel bağlamaz. O dağın altında çaldığın şey her neyse, onun yeteneğinin sadece bir gölgesi."

İrade meselesi. Neticede her şey dönüp dolaşıp irade meselesine bağlanıyor. Corion beni zaptetmiş, ihanet eden bir bedenin içine mıhlamıştı, çünkü öyle buyurmuştu; onun arzusu benimkine baskın çıkmıştı çünkü.

Boynumdan aşağı sıcak kan sızdı. Zırhımın altından aktığını hissediyordum.

Neyim varsa ona boca ettim. Tüm gururumu, öfkemi, deryayla; hiddeti, acıyı. Maziye döndüm. Ölülerimi saydım. Dikenli çalının içlerine uzandım, orada asılı kalan kanı çekilmiş çocuğa dokundum. Hepsini kullanıp bir balyoza dönüştürdüm.

Nafile! Tüm yapabildiğim, yüzünü daha fazla görmeyeyim diye kafamı öne düşürmek oldu. Güldü. Kahkahasından bıçağın titreştiğini hissettim. Ağır ağır ölmemi istiyordu.

Kollarımı görebiliyordum, metal zırhlı, gevşek parmaklarımda hançer. O kollarda canım nabız atıyordu, yüreğimin her

atışıyla yanıklayarak, harmanında beni Kral'ın elinde ölmekten kurtaran kara büyü vardı. Babamın sîması tekrar gözümün önüne geldi. tam hançerleme anındaki sîması, fırça sakalı, gergin bir çizgi halindeki dudakları. Katherine'in sîmasını gördüm, yaralarımı sararken gözlerindeki ışıltıyı. Bunların hepsine sarıldım, acısıyla tatlısıyla, yeter ki önümde duran kollarını kıpırdasın. Tüm hayatımı bu talebin arkasına sığdırdım.

Hançerimin ucunu Corion'a doğru döndürmek dışında hiçbir sonuç vermedi.

"Ölüyorlar, Jorg," dedi. "Benim gözlerimle gör."

Şahin oldum, uçtum. Bir yanım domuz gibi kan kaybederek kürsüye mıhlanmış halde kaldı. Geri kalanım uçtu, turnuva alanı boyunca özgürce, vahşice kanat çırptı.

Ayak takımının ortasında Rike'ın sırtını kollayan Elban'ı gördüm, Renar'ın askerleri dört bir yandan etraflarını kuşatmışlardı ve uzun çimenlerin arasından koklayarak yaklaşan av tazıları misali kıskacı daraltıyorlardı. Bir mızrak karnına saplandı. Şaşırdı sanki. Birdenbire yaşlandı, âdeta çöktü. Haykırdığını gördüm, dişsiz ağzından kan tükürerek. Ama sesini duyamadım. Kendisini mızraklayan adamı biçen Elban'ın bir anlık görüntüsü geldi, sonra seyre devam ettik.

Martaval turnuva alanının kenarında ayaktaydı, çelimsiz ama çakı gibi, elinde yayı, okları ayağının dibinde. Seçkinlerin oturma alanına akın eden hisar askerlerini alaşağı etti. Çevik biçimde ama telaşsızca, attığını vuruyordu, dudaklarında hınzır bir tebessüm. Onu arkadan vurdular. Yanına kadar gidebilen ilk asker mızrağı sırtına sapladı.

Kapılara doğru süzüldük. Bir tamirci arabası. Üzerini örten bez dalgalanarak kenara düştü ve dışarı Gorgoth fırladı, iki

eli ile bir dizi üzerinde yere kondu. Hortlak'a doğru bir koşu tuttурdu. Hisar halkı önünde çil yavrusu gibi dağıldı, bazıları çığlık çığlığa. Askerler bile kenara çekildiler, turnuva sahasındaki savsakladıkları görevleri birdenbire akıllarına gelmiş gibi dağıldılar. İki adam cesaretini toplayıp mızraklarını kaldırarak onun yolunu kesti. Gorgoth tırmadı. İki eliyle birer mızrağı kaptığı gibi kırdı ve kırık uçlarını sahiplerinin boyunlarına sapladı. Adamlar yere daha düşmeden aralarından koşup geçti. Görüş alanımdan tam çıktığı esnada ona üç tane ok isabet etti.

Corion nazarımızı geri çekti. Arabadaki örtü tekrar dalgalandı. Atik, alacalı bir şey dışarı fırladı. Yecüc. *Leucrota* yavrusu Gorgoth'un gittiği yöne koştu.

Nazarımız daha da geri çekildi. Turnuva meydanından gelen bir manga asker seçkinlerin oturma alanına yaklaşmaktaydı. Burlow müdafaya geçti. Renar'ın mızraklarıyla genç Ancrath Prensi arasına gövdesini siper eden bir tanecik adam. Oraya nasıl geldiğini anlamadım. Sebebini de. Ama kaçacak yeri yoktu, her halükârda tabanları yağlayamayacak kadar şişkoydu zaten.

Burlow tek bir balta darbesiyle ilk adamın kafasını gövdesinden ayırdı. Elinin tersiyle vurur gibi bir kez daha savurdu ve bir sonraki adamı alnının ortasından biçti. Akabinde hepsi birden üzerine çullandı. Ansızın bir ok peydahlandı ve kavis çizerek bir Renar askerini boynundan vurdu.

Nazarımız geri çekildi. Seyir kürsüsünde duran kendimi gördüm, Corion'la yüz yüze. Kan içinde. Alain'in atı hâlâ debeleniyordu, sanki üzerinden ineli bir ömür değil de saniyeler geçmişti.

O anda koptuk. Tekrar kendi gözlerimle görür oldum. Elimde bıçağım, havaya kalkık ama etkisiz, ayaklarımın altında tahta

parçaları. Can çekişen Burlow'un iniltileri. At kişnemesi. Yecüc'ü düşündüm, kapılara koşturan Gorgoth'un peşine takılmasını; Elban'ın dişsiz ağzıyla haykırışını, orada bir yerlerde dövüşerek can çekişen Makin'i.

Hiçbiri işe yaramadı. Kıpırdayamıyordum.

"Bitti, Jorg. Hoşçakal." Büyücü ölümcül darbeye hazırlanarak bıçağını kavradı.

Bir de at tepmesinden hayır gelmez derler.

Kızgın tepme beni tam sırtımdan vurdu. Dosdoğru Corion'a toslamamış olsaydım muhtemelen on metre öteye uçardım. Hal böyleyken, beraber beş metre uçtuk. Seçkinlerin seyir kürsüsünün hemen yanındaki çimenliğe düştük, sevgililer gibi kucak kucağa. Az önce benimkilere dikilmiş gözler acıyla sımsıkı yumuldu. Hançerimi tekrar kaldırmaya uğraştım. Kıpırdamadı. Ama bu kez bir fark vardı, gerilimi ve kollarımdaki kasların oynadığını hissediyordum. Homurdanarak onu üzerimden ittim. Hançerim ta kabzasına kadar kaburgalarına saplanmıştı. Tüm irade gücüme, tüm öfkeme ve acıma rağmen benim başaramadığım şeyi paniğe kapılmış bir atın pek tekmesi başarmıştı.

Hançeri bükerek iyice derine sapladım. Son bir soluk kurtuldu ağzından. Gözleri açılarak geriye devrildi, cam gibi, gücünü yitirmiş halde.

Kont'un koruması da aynı tarafa düşmüştü, onu deviren balta hâlâ sırtında saplı duruyordu. Söküp kurtardım. Ete girmiş keskin demirin çıkardığı ses iğrençtir. Corion'un kellesini iki vuruşta kopardım. Öldüğüne bile güvenmiyordum.

Burlow'u haklayan askerler kürsünün civarında toplanmaya başlamışlardı. Corion'un kellesini önlerinde havaya kaldırdım.

Kopmuş kellenin rahatsız edici bir ağırlığı vardır. Kavradığım bir tutam gri saçın ucunda sallanıyordu. Genzime acı safra tadı geldi.

"Bu adama iyi bakın!" diye bağırdım.

Manzarayı gören ilk üç asker zınk diye durdu, belki korkudan, belki de hücum öncesi yeterli sayıya ulaşmayı bekledikleri için.

"Ben Honorous Jorg Ancrath'ım! Damarlarımda imparatorluk kanı dolaşıyor. Asıl derdim Kont Renar'la."

Kürsünün köşesinden başka askerler belirdi. Beş, yedi, on iki. O kadarla kaldı. Burlow üzerine düşeni yapmıştı.

"Hizmet ettiğiniz adam bu." Onlara doğru bir adım attım, Corion'un kafasını önümde tutuyordum. "Yıllar önce Kont Renar'ı kuklası yaptı. Doğru olduğunu bal gibi biliyorsunuz."

Öne ilerledim. Hiç çekinmeden. Kenara çekileceklerine inanırsanız, çekilirlerdi.

Beni seyretmiyorlardı. Gözleri kelledeydi. Sanki korku içlerine öyle derin aşılanmıştı ki o ölü gözlerin fırıldak gibi dönerek onları boşluğun içine çekeceğini sanıyorlardı.

Askerler yana çekilerek bana yol açtılar, ben de turnuva sahasından geçerek Hortlak'ın yolunu tuttum.

Rike ile Elban'ın çarpıştığı yerdeki diğer birlikler sol taraftan saldırıya geçti. Önümü kesmek üzere hareketlenmişlerdi. Beşer kişilik iki grup. Elli metre yakınıma gelmeden devrilmeye başladılar. Orman Nezaretçileri, Karaağaç Yolu'ndan akına geçmişti. Hortlak'ı ilk kez oradan gördüğüm bayırın üzerinde sıralanmış okçular ilişti gözüme.

Corion'un kellesini bıraktım. Parmaklarımı açıverdim ve bıraktım saçı elimden kaysın. Yere düşmesi bir asır sürdü, sanki örümcek ağlarına takılmış gibi ya da rüyalardaki gibi ağır ağır. Çana vuran bir tokmak gibi yere çarpması gerekirdi

ama hiç ses çıkarmadı. Sessiz de olsa, kükreme gibi duydum, hissettim. Üzerimden bir yük kalktı. Taşıyabileceğime ihtimal veremeyeceğim kadar ağır bir yük.

Önümde geçidi görebiliyordum. Hortlak'ın kemerli, koca girişi. Asma kapı hemen hemen indirilmiş sayılırdı. Altında tek bir karaltı duruyordu, muazzam ahşap ve demir yığınını tek başına tutan biri. Gorgoth!

Koşmaya başladım.

48

Hisar kapılarına koştum. Turnuva sırasında kaybettiğim parçaları hariç zırhım üzerimdeydi ama ağırlığı pek hissedilmiyordu. Etrafımda uçan okların tıslamasını işittim. Başka askerler öldü. Orman Nezaretçileri'nin en iyi okçuları yolumu açmaktaydılar.

Nereye ve niçin gittiğimi merak ediyordum. Corion'u çamurun içinde bırakmıştım. O öldüğünde yaramdan bir ok çekilmiş gibi bir his vermişti, kelepçelerim parçalanmış gibi, idam mahkûmunun morarmış boynu son anda ipten kurtarılmış gibi.

Hortlak'ın istihkâmlarındaki muhafızların fırlattığı birkaç mızrak yakınıma ulaştı. Biri göğüs zırhımda parçalandı. Ne var ki genel anlamda turnuva sahasındaki kargaşada hedef seçmekte o kadar zorlanıyorlardı ki tek başına hisara koşturan bir şövalyeyi dert edecek durumda değillerdi.

Tabana kuvvet gidiyordum. Boşluk hissini üzerimden atamıyordum. Eskiden beni güdüleyen bir iç sesin olduğu yerde sadece soluğumun hışırtısını işitiyordum.

Ana giriş kapılarına çıkan yol üzerinde çok daha ciddi direnişle karşılaştım, üstelik nezaretçilerin atış menzilinden çıkmıştım. Hanlar ile tabakhaneler arasında askerler öbek-

lenmişti. İntikam peşindeki bir çocukken, Nuban'la beraber Hortlak'a ilk kez geldiğimde geçtiğim yolu tutuyorlardı.

Yirmi adam yolu tıkamıştı, mızrakçılar, başlarında da Renar şıklığı taşıyan bir yüzbaşı vardı, zincir gömleği mat ama parıltılıydı. Hemen arkalarında asma kapıyı tutan Gorgoth'u seçebiliyordum. İlerideki avluda canına okunmuş başka askerler vardı. *Leucrota*yı alt edip kapıları niçin mühürlemediklerinin görünüşte hiçbir mantıklı açıklaması yoktu.

Mızrakçı bölüğünün önüne gelmeden durdum, bir de baktım ki onlara hitap edecek nefes kalmamıştı bende. Soğuk bir rüzgâr burgaçlar çizerek aramızdan esip geçti, yağmur çiseleyerek.

Ne yapmalı? Sayıca üstünlüğün amansızlığı ansızın... aman vermez hale gelmişti.

Geriye göz attım. İki kişi geldiğim yoldan yukarı çarpışa çarpışa çıkıyordu. Biri o kadar iriydi ki Rike'dan başkası olamazdı. Sol omuz ekleminden dışarı fırlamış bir okun tüylü ucunu seçebiliyordum. İkinci adam, zırhından tanınamayacak kadar kan ve çamura bulanmıştı. Ama Makin'di. Kılıcı tutma biçiminden anladım.

Askerlere baktım, muntazam bir sıra halinde tuttukları mızraklarının uçlarında göz gezdirdim.

Ne olacaktı şimdi?

Tekrar yağmur atıştırdı.

"Renar Hanedanlığı mı?" diye seslendi yüzbaşı. Sesi kararsızdı.

Bilmiyorlardı! Bu adamlar, ne tür bir saldırıya uğradıklarına dair en küçük bir fikirleri dahi olmaksızın fırlamışlardı hisardan. Savaşın bulanıklığını sevmemek elde değil.

Askerî arma açık seçik görünsün diye zırhlı eldivenimi göğüs zırhıma sürterek temizledim. "Sığınma!"

"Alain Kennick, Renar Hanedanlığı'nın müttefiği olarak sığınma talep ediyor." Rike ile Makin'i işaret ettim. "Bunlar beni öldürmeye çalışıyorlar!"

Galiba Corion'un ölümü bendeki tüm kötülüğü gidermemişti. Hepsini değil.

Saflarına koştum, bana yol açtılar.

"Bizi aşamayacaklar, lordum." Yüzbaşı kısacık bir selam çaktı.

"Aman aşmasınlar," dedim. Aşabilecek gibi görünmüyorlardı zaten.

Bir koşu kapılara yöneldim, zırhımın ağırlığı hissediliyordu artık. Havada acayip bir koku vardı, yoğun et kokusu gibi, mangalda yanmış ızgara domuz eti. Ta bir ömür önce Mabberton'da ateşe verdiğimiz şu köylüleri getirdi aklıma.

Kapıların ilerisindeki ana avluda toplanan asker mangalarını görebiliyordum. Yarı zırhlı adamlar, kimisi kalkanlı, kimisi kalkansız, çoğu da hiç şüphesiz turnuva ikramlığı bira sarhoşu.

Yaklaştıkça cesetleri gördüm. Kömürleşmiş bedenler, küle döndürecek yeterli odun olmadığı için yoksul cenazelerindeki cesetler gibi kendi eriyik yağlarıyla için için yanan.

Gorgoth sırtı bana dönük duruyordu. Kolları ve bacakları oklarla delik deşikti. İlk başta onu bir heykel sandım ama yaklaştıkça sırtındaki koca kas öbeklerindeki titreşmeler gözüme çarptı.

Asma kapının altından eğilerek geçtim. Avludaki yüz adam beni seyrediyordu. Gorgoth'un gözleri zorlanmaktan iyice kısılmıştı. Daracık birer yarığın arasından gözlüyordu beni. Göğsüne

başka oklar da isabet etmişti, şekli bozuk göğüs kafesinin pençe gibi dışarı uğramış kemikleri arasına saplanmışlardı. Soluk verdikçe ok gövdelerinin etrafında kanlı kabarcıklar oluşuyor, soluk alınca hepsi tekrar geri emiliyordu.

İçin için yanan bir kelleyi tekmeledim. Kömürleşmiş cesetten koparak yuvarlandı.

"Seni kollayan koruyucu melek de anasının gözüymüş ha, Gorgoth," dedim. Ona saldıran her asker yerde kül olmuş halde yatıyordu.

Belli belirsiz bir baş sallaması, iki yana. "Oğlan yaptı. Yukarıda."

Gorgoth'un tepesinde, asma kapının kalasları arasındaki bir girintiye çömelmiş halde, Yecüc pusuya yatmıştı. Göz vazifesi gören şu mürekkep karası delikler şimdi demirci ocağındaki kor kömürler gibi yanıyordu. Sıska bedeni daracık yere sığmak için iki büklüm olmuştu, görmesem inanmazdım. Etrafındaki kalaslara birkaç ok saplanmıştı.

"Tüm bunları ufaklık mı yaptı?" Gözlerimi kırpıştırdım. "Vay canına."

Yecüc ile küçük kardeşinin çok hızlı değişim geçirdiğini Gorgoth anlatmıştı. Üstesinden gelinemeyecek kadar hızlı ve tehlikeli değişimler.

"Gebertin şu kuduz köpeği." Ses tam arkamdan çınladı. Tanıdık geldi. Babamın sesine benziyordu.

"Vurun şunu."

İtaat edilmeyecek türden bir ses değildi. Ama henüz bana atış yapan olmamıştı, o nedenle sırtımı Gorgoth'a, yüzümü de Hortlak'a döndüm.

Ana kulenin önünde Kont Renar duruyordu, cenahını tutan iki düzine silahlı askerle. Solunda ve sağında mızrakçı birlikler, her biri yirmişerli. Diğer muhafızlar geçidin üzerindeki burçlardan aşağı inmekteydiler.

Yarım yamalak eğilerek selamladım. "Merhaba amca."

Turnuva meydanına çıkmadan önce Renar'ı sadece portresinden tanıyordum, şimdiye dek onu hiç bu kadar yakından görmemiştim. Yüzü nispeten daha zayıftı, saçı daha uzun ve o kadar grileşmemiş, öyle ya da böyle hık demiş abisinin burnundan düşmüştü. Bendenizden pek farkı yoktu. Gerçi benim kadar yakışıklı değildi tabii.

"Bendeniz Honorous Jorg Ancrath." Miğferimi çıkardım ve önümde duran askerlere hitaben konuştum. "Renar tahtının varisi." Tam olarak doğru değildi ama Kont'un sağ kalan oğlunu da öldürdüm mü öyle olacaktı. Kuzen Jarco her neredeyse evde olmadığı kesindi, aksi takdirde armasını turnuva meydanında görmüş olurdum. Bıraktım onu ölmüş sansınlar. Onun da kardeşi Marclos'la aynı cenaze ateşinde yandığını zannetsinler.

"Sen." Kont yanındaki adama emretti. "Şu piçin kafasında bir delik aç, yoksa kelleni omuzlarından ben ayıracağım!"

"Bu mesele amcamla benim aramda." Bakışlarımı okçuya diktim. "Bu iş hallolduğunda, sizler askerlerim olacaksınız, zaferimden nemalanacaksınız. Daha fazla kan dökülmeyecek."

Adam tatar yayını kaldırdı. Bir sıcak dalgasının ensemi kavurduğunu hissettim, sanki arkamda bir fırın kapağı açılmıştı. Adamın suratında su kabarcıkları oluştu, kaynayan bir çorba gibi köpürdü de köpürdü. Çığlık çığlığa düştü, daha yere çarpmadan saçları alev aldı. Etrafındaki adamlar dehşetle geri çekildiler.

Adam kıvranırken, yanıp da eti lime lime döşeme taşlarına dökülürken, ruhunun bedeninden ayrıldığını gördüm. Ruhunu gördüm ve ona uzandım. Ellerimle uzandım, ölü-çığırıcılardan edindiğim acı güçle uzandım. Karanlık enerjinin göğsümde nabız gibi attığını, babamın hançerinden edindiğim yaradan dışarı aktığını hissettim.

Ölen adamın ruhunu dillendirdim, ayağımın dibinde yatan cesetlerden duman gibi yükselen tayflara seslerini bahşettim.

Önümdeki askerlerin benzi attı, titriyorlardı. Kılıçlar düştü ve dehşet amansız bir yangın gibi birinden diğerine sıçradı.

Mezarlarından dirilen yanmış insanların etrafımda yankılanan çığlıkları eşliğinde kılıcımı iki elimle kavradım ve Kont Renar'a hücum ettim, amcama, ağabeyinin karısı ile oğullarının peşine katiller takan adama. Haykırışlara kendi naramı ekledim, çünkü Corion olsun ya da olmasın, onu öldürme arzusu içimi asit gibi kemiriyordu.

49

Sonuçta buradayım işte, Hortlak'ın yüksek kulesinde oturuyorum, Corion'un kendisine ayırdığı boş makamda. Şöminede ateş çatırdayarak yanıyor, zemine postlar serili, masada kadehler, sürahide şarap. Kitaplar da var elbette. Yol boyunca yanımda taşıdığım Plutarkhos nüshası şimdi meşe raflarda duruyordu, deri şömizleri içinde diğer altmış tomarla birlikte. Küçük bir başlangıçtı ama raflar bile küçücük bir meşe palamudundan çıkıp görmüştü bugünleri.

Pencere kenarında oturuyorum. Rüzgâr bir düzine cam levhanın gerisine hapsolmuş, her bir cam el genişliğinde, elmas biçimli parçalar halinde bir araya getirilerek kaplanmış. Cam dağlardan öküz arabalarıyla taşınarak getiriliyordu, inanması güç olsa da ta Yaban Sahili'nden. Thurtanlar camı öyle dümdüz üretiyorlar ki ardından bakınca manzarada en küçücük bir tahribat bile yaratmıyor.

Önümdeki sayfayı inceliyorum, elimde tüy kalem, ucundaki mürekkep karanlık olasılıklara gebe. Tahribatsız atlattım mı? Maziye bakınca, manzaranın ne kadarı çarpık görünüyor?

Nuban anlatmıştı, halkı sırları mürekkeple örtermiş. Bense burada sır düğümlerini çözüyorum yazarak, ağır bir süreç oldu şimdilik.

Dışarı bakınca avluda Rike'ı görüyorum, talim yaptırdığı askerler yanında cüce gibi kalan bir çam yarması. Duyduğuma göre kendine bir eş bulmuş. Mevzuyu fazla kurcalamadım.

Sayfaları önüme serdim. Bir katibin bunları temize çekmesi gerekecek. Yazım kargacık burgacık, iç içe geçmiş satırlar, geçmişten bugüne uç uça eklediğim satırlar.

Masanın üzerine yayılmış hayatımı görüyorum. Mazim gözlerimin önünde canlanıyor, nasıl da amaçsızca, bir çocuğun topacı misali fır dönmüştüm. Corion hedefi belirlemeye uğraşmış olabilir ama bu yolculuk, bu cinai, rastgele, bölük pörçük yolculuk tamamen bana aitti.

Yecüc ateşin yanına çöreklenmiş oturuyor. Büyüdü, sadece boyu uzamadı üstelik. Alevle şekiller yapıyor, onları dans ettiriyor. Sıkılana dek kendine böyle oyun yaratıyor. Sıkılınca da tahta askerlerine geri dönüyor, onları bir o yana bir bu yana koşturarak gölgelere saldırtıyor.

Aklım yollarda. Eskisi kadar sık düşünmüyorum ama aklım hâlâ oralarda. Her sabah yeniden başlayan yol hayatını düşünüyorum: Kan, para veya merak uğruna yollara düşmek var aklımda. O tür şeyleri arzulayan farklı bir ben vardı; sırf yıkıp dökmenin zevki uğruna, akabinde olacakların verdiği heyecan uğruna, her şeyi yıkıp dökmek isteyen farklı bir ben. Bakalım kimlerin damarına basacak diye.

Yecüc'ün oyuncak tahta askerleri gibiydim, amaçsız daireler çizerek deli gibi etrafta koşturan. Yaptığım şeyler nedeniyle üzüntü duyduğumu söyleyemem. Ama hepsini geride bıraktım. Aynı seçimleri tekrarlamam gerçi. Hepsini anımsıyorum. Bu ellere kan bulaştı bir kez, bu mürekkep lekeli ellere ama vebalini hissetmiyorum. Bence her gün ölüyoruz. Her şafakta

yeniden doğuyoruz, birazcık değişerek, kendi yolumuzda birazcık daha ilerliyoruz. Eskiden olduğun kişi ile dönüştüğün kişi arasına yeterince mesafe girdiğinde yabancılaşıyorsun. Belki de büyümek budur. Belki büyümüşümdür.

On beş yaşıma geldiğimde kral olacağım demiştim. Oldum da. Bir taç edinmek için babamı öldürmeme gerek bile kalmadı üstelik. Hortlak'ı da ele geçirdim, Renar bölgelerini de. Kasabalarım ve köylerim var, bana Kral diyen bir halkım. Halk size Kral diyorsa, kralsmızdır. Matah bir şey değil.

Yollardayken insanların kötülük olarak anacağı şeyler yaptım. Suçlar işlendi. En çok piskopostan bahsediyorlar ama daha beterleri de yaşandı, çok daha elim, çok daha kanlı olaylar. Bir ara aklımı kurcalıyordu, bu musibeti içime salan Corion mu diye; vahşet ve mezalimin mimarı o da, ben bir araç mıyım diye. Onun kellesini koparırsam, eğer çocukluktan yetişkinliğe adım atarsam, daha iyi bir insana dönüşür müyüm diye merak ederdim. Acaba Nuban'ın olmamı istediği adama mı dönüşmeliydim, Üstad Lundist'in yetiştirmeyi umduğu insana, merak ederdim bunları.

Öyle bir insan, Kont Renar'ın canını tez alarak merhamet gösterirdi. Öyle bir insan, annesi ile kardeşinin bundan ötesini istemeyeceğini bilirdi. Adalet sadece, intikam değil.

Penceremden bakınca dağları görebiliyorum. Ötesinde Ancrath uzanıyor, Servi Hisar. Yeni oğluyla babam. Katherine kendi odasında, muhtemelen bana garez besliyordur. Hepsinin ötesinde ise, Gelleth, Storn ve bir zamanlar İmparatorluğa ait olan yamalı bohça gibi bölgeler vardı.

Burada sonsuza dek kalmayacağım. Son sayfaya geldiğimde kalemimi bırakacağım. Yazmayı bitirince yola düşeceğim ve

hepsi benim olacak. Bovid Tor'a demiştim, on beşimde kral olacağım diye. Dışarı saçılmış bağırsaklarının buharı tüterken söylemiştim ona. Size de şunu söylüyorum, yirmi yaşıma geldiğimde İmparator olacağım. Sadece bu sayfadan duyurduğuma şükredin.

Şimdi Renar'a bakmak için aşağı iniyorum. Onu zindanların en küçüğünde tutuyorum. Her gün kendisini öldürmem için yalvarmasına izin veriyorum, sonra da onu ızdırabıyla baş başa bırakıyorum. Sanırım yazmayı bitirdiğimde aradığı akıbeti ona bahşedeceğim. Canım istemiyor ama biliyorum, yapmam gerekir. Yetişkinim. Eski Jorg olsa onu ebediyen orada tutardı. Artık büyüdüm ama içimde ne tür bir canavar varsa, o canavar hep bendim; tercih benim, sorumluluk benim, kötülük benim, adım siz koyun.

Ben buyum, mazeret arıyorsanız, gelin de kendiniz bulun.